ALBANIA, MISIUNE IMPOSIBILĂ

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Albania, misiune imposibilă

www.virtual-project.eu

V.1.0

ISBN:
973-9138-74-8

Malko Productions – Paris
Albanie: mission impossible
© Gérard de Villiers,
©TINERAMA 1999

Gérard de Villiers

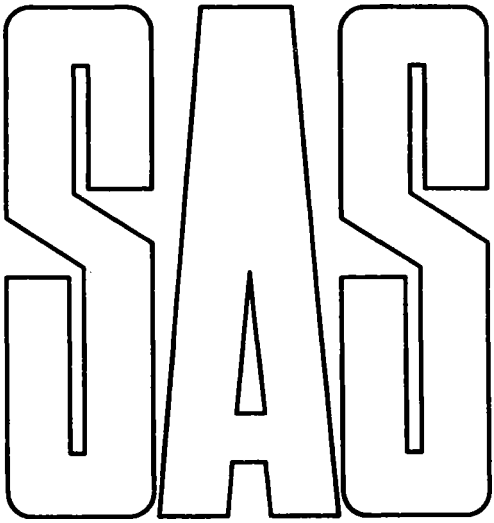

Albania, misiune imposibilă

În româneşte de:
Maria Măciucă

1999

4

Capitolul I

— Nu mai rămâne decât să-l ducem la groapa de gunoi şi să-l stropim cu benzină.

Vocea calmă şi plină de blândeţe a lui Fatmir Cerem era total lipsită de emoţie şi nu exprima nici un dram de animozitate. Cu toate acestea, Nasir Kastriot simţi cum i se strânge inima, făcându-l să se simtă şi mai rău. Îşi simţea gâtul uscat, limba i se părea de două ori mai mare, pulsul i se ridicase, iar stomacul nu mai era decât un ghem dureros. Întins direct pe pământul bătătorit din încăperea cea mare a vechii şcoli ce servea ca adăpost pentru militarii din UCK[1], el era legat fedeleş ca un cârnat şi nu putea să-şi mişte capul. Tot ce putea să vadă era masa – o planşetă aşezată pe un raster – în jurul căreia erau instalaţi trei bărbaţi. Ei şedeau pe nişte bănci. Uşa camerei era deschisă. În afară de şoaptele celor trei, nu se mai auzea nimic altceva.

Vechile edificii, ocupate acum de UCK, se aflau lângă liziera satului Tropoje care era cocoţat pe munţii ce separau Albania de Kosovo. Imediat după căderea nopţii, locuitorii nu mai îndrăzneau să iasă din casă.

O voce sparse tăcerea apăsătoare.

— De ce nu-l t... tă... tăiem cu satârul?

Handicapat din cauza unui uşor defect de vorbire, „colonelul” Jaqub Pedrorika era un tradiţionalist. El îşi atribuise gradul de colonel în Armata de Eliberare a provinciei Kosovo. În ciuda bâlbâielii şi a anumitor ticuri destul de neplăcute, în armata iugoslavă în care îşi făcuse serviciul militar, nu trecuse niciodată de gradul de caporal. În Kosovo, locul său de naştere, trădătorii erau decapitaţi. Satisfăcut de faptul că putuse să-şi exprime opinia destul de repede, el încercă să-şi stăpânească ticul neplăcut, care-l făcea să-şi dea întruna capul pe spate şi goli paharul cu *raki*[2] din faţa lui.

— Nu avem topor, remarcă Fatmir Cerem cu detaşare.

Cel de al treilea bărbat, mic de statură, ale cărui urechi

[1] *Ushtria Clirimtare e Kosaves:* Armata de Eliberare a provinciei Kosovo, (n.a.).

[2] Alcool foarte puternic, asemănător cu votca, (n.a.).

imense şi clăpăuge se vedeau şi mai bine din cauza craniului ras, fusese poreclit de tovarăşii săi Mickey. Era destul de ţanţoş în ţinuta de luptă a armatei elveţiene. El bău pe nerăsuflate o sticlă cu Coca-Cola.

Hassan Mohammad Al Jafar nu se atingea de alcool. Acest islamist integrist, care era şef al Securităţii sudaneze, i se alăturase lui Ussama Bin Laden, miliardarul saudit, care îşi consacrase viaţa luptei duse împotriva necredincioşilor, după ce fugise din Afganistan. El devenise un fel de „Che Guevara" islamist. Avea banii necesari pentru a duce la bun sfârşit „războiul său sfânt" pe care îl numea Djihad. Mohammad Al Jafar îi oferea restul: oamenii şi cunoştinţele tehnice.

Acesta din urmă îşi puse sticla goală pe masă şi spuse în cele din urmă, în limba albaneză, cu o voce în care se putea ghici o anumită enervare:

— Acest bărbat a trădat. El trebuie să fie pedepsit imediat, în mod exemplar. Nu contează în ce fel.

Albanezii îl exasperau câteodată cu mania lor de a discuta la nesfârşit şi cu metodele lor feudale. În plus, mai erau şi nişte răi musulmani. Obişnuiau să bea alcool, să mănânce carne de porc. Să se roage destul de puţin şi se serveau de moscheile lor, reconstruite cu dolarii saudiţi, ca să-şi depoziteze recoltele. Venit de trei ani în Albania, de unde efectua frecvente deplasări în străinătate, reuşea să vorbească destul de bine limba albaneză.

Fatmir Cerem se ridică în picioare, se îndreptă către uşă şi fluieră strident. Trei tineri înarmaţi cu puşti Kalaşnikov răsăriră imediat din umbră.

— Bezim, adu un bidon cu benzină din maşină! ordonă el. Ne vom distra niţel.

Chipul tânărului se lumină de o bucurie plină de cruzime, fiind sigur de modul în care şeful său va folosi benzina.

La cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, Fatmir Cerem ţinea într-o mână de fier întregul ţinut aflat în jurul localităţii Bajram Curri, la nord de Drin, un râu parţial transformat în lac, datorită unui baraj hidroelectric. Locuitorii săi, oameni extrem de săraci, reuşeau să-şi ducă zilele scormonind în ultimele mine de cupru şi ocupându-se cu traficul de orice fel, începând cu armele şi terminând cu grâul furat de la organizaţiile umanitare.

Fatmir Cerem domnea prin teroare. Cele mai modeste estimări îi atribuiau vreo patruzeci de crime, comise potrivit regulilor

sacre ale legii *kanoun*[3], dar şi a altora, mai puţin respectabile. Fiind cel mai mare dintre cinci fraţi, crescut într-o familie onorabilă care se luptase dintotdeauna cu sârbii şi cu toţi cei care încercaseră să pacifice această regiune muntoasă, el reuşise să se facă aproape invulnerabil. Guvernul din Tirana promisese o recompensă de două sute de mii de dolari celui care îl va aresta, dar nu se prezentase încă nici un candidat. Nimeni nu avea chef să fie înmormântat în mod prematur…

Fatmir Cerem se întoarse în mijlocul încăperii şi se proţăpi în faţa bărbatului ce zăcea pe jos şi care se uita la ei cu ochi rugători.

— *Pleh!*[4] strigă el încruntat. *Qen!*[5]

Picături mari de sudoare apărură pe faţa lui Nasir Kastriot, ce părea că ieşise dintr-un cuptor încins, iar ochii lui galbeni exprimau teroarea de care era cuprins. Când prietenul său, „colonelul” Jaqub Pedrorika, îi ceruse chiar în acea dimineaţă să-l însoţească până în nordul ţării pentru a se întâlni cu un negustor de arme, el nu se îndoise de nimic. Nasir Kastriot îşi petrecea aproape tot timpul la Tirana, unde locuia la hotelul *Rogner,* loc destinat mai ales ziariştilor, diplomaţilor şi oamenilor politici albanezi. Însărcinat cu relaţiile publice în cadrul UCK, el ducea o viaţă plăcută, călătorind adesea în scopul adunării de fonduri de la diaspora albaneză. Era plin de sine şi fuma numai ţigări englezeşti, arborând un aer misterios şi atribuindu-şi o putere, în mare parte, rod al imaginaţiei sale.

Cele şase ore de drum cu maşina până la Bajram Curri i se păruseră extrem de obositoare, căci fuseseră nevoiţi să traverseze pe ferry la Kamani. Scuturat ca un prun de hurducăturile maşinii, Nasir Kastriot fusese bucuros să pună piciorul pe pământ. Dar fericirea lui fu de scurtă durată. La ordinul „colonelului” Pedrorika, soldaţii din UCK se năpustiseră asupra lui şi îl legaseră, după o ciomăgeală bună. Degeaba ceruse explicaţii şi încercase să scape, căci prietenul său rămase mut. Nu după mult timp, un convoi de maşini coborî din munţi.

Când văzu urechile clăpăuge ale lui „Mickey”, Nasir simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Sudanezul se apropiase de el şi Îl întrebase cu blândeţe în glas:

---

[3] Vendetta, legea răzbunării, (n.a.).

[4] Nemernicule! (n.a.).

[5] Câine! (n.a.).

— Eşti surprins să mă vezi, nu?

Cu un efort supraomenesc, Nasir Kastriot reuşise să-i răspundă cu o voce niţel răguşită:

— Dar te credeam la Tirana…

Răspunsul său declanşase furia islamistului. Lovindu-l cu picioarele pe prizonier şi înjurându-l în arăbeşte, el urlase:

— Tu m-ai vândut americanilor! Tu le-ai spus unde mă ascund! Au venit împreună cu complicii lor din Shik[6] să mă aresteze! Din fericire, am fost prevenit şi am avut timp să scap…

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! Este o minciună îngrozitoare!

Fără să scoată vreun cuvânt, „Mickey” se întorsese ca să ia de pe masă un obiect găsit într-unul din buzunarele lui Nasir Kastriot şi îl flutură în faţa ochilor acestuia.

— Şi atunci, de unde ai asta?

Era o brichetă Zippo, vopsită în kaki, având gravată inscripţia *US Army…*

Nasir Kastriot căuta disperat o explicaţie.

— Nu-mi mai aduc aminte, zise el. Poate că mi-a dat-o vreun puşcaş marin de la Ambasada americană.

Stând pe vine în faţa lui, „Mickey” rânji cu cruzime.

— Puşcaşii marini au pe brichete inscripţia *US Marine Corps.* În Albania nu există trupe americane. Sunt prietenii tăi din CIA cei care ţi-au dăruit bricheta asta. Pot să-ţi spun şi un nume: Grant Petersen. Şeful lor din Tirana.

Nasir Kastriot simţi cum i se blochează creierul. Cum de aflaseră asta? Într-adevăr, şeful Centralei CIA îi dăruise bricheta, pe care de fapt i-o ceruse cu destulă insistenţă. Dacă ar fi ştiut că îşi bate astfel un cui la coşciug… El trebuia să primească suma de cincizeci de mii de dolari cash, pentru capturarea lui Mohammed Al Jafar, a cărui adresă o obţinuse de la prietenul său, „colonelul” Pedrorika.

— Nu este adevărat, îţi jur! protestase el.

„Mickey” scuturase din cap fără să răspundă. Îi cunoştea el prea bine pe trădători… Tipul lungit la picioarele sale mirosea de la o poştă a trădător. În plus de asta, sauditul ştia din surse proprii că Nasir Kastriot îl vânduse americanilor.

Tânărul Bezim se întoarse cărând un bidon pe care îl aşeză aproape de uşă, în aşteptarea ordinelor. Fatmir Cerem îi spuse:

---

[6] Serviciul de informaţii albanez (*Schlebimi Informativ Kambetar*), (n.a.).

— Anunţă-i pe toţi că vom pedepsi un trădător care lucrează pentru sârbi.

Sârbii erau duşmanii cei mai mari ai kosovarilor şi ai albanezilor şi de aceea ştirea avea să-i bucure foarte mult pe soldaţii din UCK. Dacă l-ar fi acuzat pe Nasir Kastriot de legătura cu CIA, s-ar fi complicat mai mult lucrurile, căci americanii îi „apărau” pe cei din Kosovo împotriva preşedintelui Miloşevici şi acest lucru era de notorietate publică. Aşadar, nu avea nici un sens să tulbure sufletele simple ale oamenilor lui. Îngrozit de o asemenea minciună, Nasir Kastriot ţipă:

— Dar este o minciună sfruntată! Eu nu lucrez pentru sârbi!

Stânjenit, „colonelul” Jaqub Pedrorika, ce încerca să uite de prietenia cu prizonierul, se ridică în picioare şi îl lovi pe acesta cu vârful cizmei în plină figură, înjurându-l de mamă:

— *Te shkerdhefsa nenen!*

Cu buzele umflate şi cu gura plină de sânge, Nasir Kastriot rămase mut. Aşezat la masă, „Mickey” trecea în revistă numerele de telefon la care sunase prizonierul de la telefonul său portabil. El înălţă capul cu un zâmbet triumfător.

— L-a sunat pe Grant Petersen de trei ori pe linia directă, la 33572.

Fatmir Cerem strigă către Bezim:

— Du-l la groapă.

Bezim îi chemă în ajutor pe ceilalţi membri ai bandei şi împreună îl transportară pe prizonier afară, până la o uriaşă groapă săpată în spatele clădirii, în care tot detaşamentul UCK îşi arunca mizeriile.

Mohammad Al Jafar, „colonelul” Pedrorika şi Fatmir Cerem ieşiră şi ei afară. Era o noapte splendidă, cu cerul presărat cu stele şi, la lumina lunii, se puteau vedea crestele munţilor, ca nişte umbre chinezeşti. Liniştea nopţii nu era tulburată decât de zgomotul făcut de râul ce curgea în apropiere.

Câţiva soldaţi din UCK mâncau la marginea lanului de porumb ce înconjura proprietatea. Nu era nevoie de nici o măsură de securitate. Ca să ajungi la Tropoje, nu era decât un singur drum desfundat care venea din Bajram Curri, păzit în permanenţă de oamenii lui Fatmir Cerem. Către est, se putea ajunge la Kosovo doar pe poteci.

— Haideţi, stropeşte friptura! îi spuse batjocoritor Fatmir lui Bezim.

Scufundat pe jumătate în fecalele care cedaseră sub greutatea sa, Nasir Kastriot se lupta cu disperare să iasă din groapă rostogolindu-se. Eforturile lui erau însoţite de rugi fierbinţi şi de promisiuni de fidelitate către Mohammad Al Jafar.

Bezim se apropie de marginea gropii şi, ridicând canistra cu carburant, începu să-i verse conţinutul peste prizonier. Nasir Kastriot începu să urle ca un apucat când simţi lichidul îngheţat. După ce goli canistra, Bezim aşteptă noi ordine. Vreo şase soldaţi din UCK stăteau în picioare în umbră, urmărind scena. Nu păreau deloc impresionaţi. Prietenii sârbilor nu meritau nici un fel de milă.

Fatmir Cerem apucă un exemplar al ziarului *Koha Jone*[7], ajuns acolo nu se ştie prin ce minune şi făcu din el o torţă pe care o aprinse cu ajutorul brichetei Zippo US Army, luată de la Nasir Kastriot. Apropiindu-se de groapă, el aruncă torţa aprinsă peste acesta din urmă şi se trase imediat îndărăt. Ziarul aprins căzu pe spinarea grăsanului, care scoase un răcnet ca de porc înjunghiat, tot încercând să se tăvălească şi să scape. Toată lumea se aştepta să-l vadă rumenit ca un pui, dar flăcările întârziau să-l cuprindă! După câteva secunde, ziarul se stinse în mod jalnic!

— Ce-ai turnat acolo? răcni Fatmir Cerem, nebun de furie.

— Păi, carburantul pregătit pentru maşină, se bâlbâi tânărul îngrozit.

Fatmir Cerem îi îngrozea atât de tare pe cei din Bajram Curri, încât nici nu îndrăzneau să-i pronunţe numele! Bezim adusese motorină şi de aceea nu se aprinsese ca benzina… Fatmir Cerem izbucni într-un hohot de râs şi îi spuse lui Kastriot:

— Azi este ziua ta norocoasă!

Bietul om nu mai avu însă timp să se bucure. Fatmir Cerem tocmai scoase din cingătoare revolverul Browning, de fabricaţie braziliană, cu paisprezece gloanţe, de care nu se despărţea niciodată. El trase piedica şi, cu braţul întins şi cu ţeava la o distanţă de douăzeci de centimetri de părul negru al lui Nasir Kastriot, îi trase trei gloanţe în cap. Craniul grăsanului practic explodă.

După ce-şi puse revolverul la loc în centură, Fatmir Cerem se întoarse zâmbitor către Mohammad Al Jafar şi „colonelul” Pedrorika.

— Acum putem merge la culcare.

[7] Cotidian din Tirana, (n.a.).

La Tropoje, împuşcăturile nu mai alertau pe nimeni. Cum fiecare persoană avea cel puţin o armă, unii obişnuiau să tragă focuri de revolver doar aşa, în glumă, în loc de „noapte-bună” ...

Mohammad Al Jafar privi la cadavrul înghiţit pe jumătate de murdăria pestilenţială, i-ar fi plăcut mai mult să-l jupoaie de viu. Pentru un pumn de dolari, acesta anihilase doi ani de trudă şi făcuse din el un fugar.

Fatmir Cerem îl împinse în clădire.

— Să intrăm, se face frig.

Norii începuseră să acopere luna. Avea să plouă din nou şi se aflau la nouă sute şaptezeci de metri altitudine. Cei trei bărbaţi intrară în clădire. Mohammad Al Jafar îi adresă lui Fatmir Cerem un zâmbet recunoscător.

— *Falemnderit*[8].

Tânărul bandit îi întoarse zâmbetul fără să spună nimic şi îşi umplu un pahar cu *raki,* pe care îl dădu peste cap ca să se încălzească.

Luând de pe masă ceasul din aur şi banii găsiţi asupra lui Kastriot, el se duse la uşă şi strigă:

— Bezim!

Tânărul apăru imediat, iar şeful său îi întinse ceasul şi banii.

— Ia-le. Pe urmă să te duci şi să îngropi cadavrul în munţi.

Încântat, Bezim îşi puse ceasul la mână şi părăsi încăperea.

Mirosul fad al carburantului începuse să se infiltreze în interiorul clădirii. „Colonelul” Pedrorika se instală într-un fotoliu în faţa televizorului. Mohammad Al Jafar se apropie de Fatmir Cerem. Acum, că trădătorul fusese pedepsit, el trebuia să se gândească la propria sa persoană. Era clar că nu puteau să mai rămână mult în Albania, dar trebuia să evite cu orice preţ să cadă în mâinile americanilor. Prea ştia multe lucruri despre organizaţia lui Ussama Bin Laden: nume, legăturile dintre diferitele reţele din lumea nebuloasă a Islamului, circuitele de finanţare. Americanii l-ar fi dat imediat pe mâna aliaţilor lor egipteni. Pentru el asta ar fi fost o călătorie fără întoarcere, la fel ca cea făcută de cei patru egipteni din organizaţia sa, prinşi de CIA în luna iunie. Datorită ajutorului dat de Shik, ei au fost mai întâi îmbarcaţi la bordul unui avion al US Air Force şi au ajuns în cele din urmă în catacombele organizaţiei Moukhabarat din Cairo.

[8] Mulţumesc, (n.a.),

Numărul surprinzător de mare al membrilor reţelei Bin Laden, care au fost apoi arestaţi în Germania, Marea Britanie şi chiar în Statele Unite, dovedeau faptul că cei patru islamişti nu rezistaseră la torturi. El, Mohammad Al Jafar, avea curaj şi credinţă, dar, ca profesionist, ştia că omul nu poate rezista la infinit în faţa unor anchetatori decişi la orice. Aşadar era nevoit să plece din Albania cât mai curând posibil.

— Când poţi să-mi aranjezi plecarea din ţară? îl întrebă el pe Fatmir Cerem. Am multe de rezolvat în străinătate…

Tânărul bandit îi adresă un zâmbet ambiguu. Ca cei mai mulţi dintre albanezi, el nu-i iubea prea mult pe arabi. Nu îl acceptase pe Al Jafar decât la cererea UCK, interesat de banii primiţi de la arab.

Ca să poată lupta cu sârbii în Kosovo, aveau nevoie de arme. Or, ca să le poată procura, aveau nevoie de mulţi bani. Organizaţia lui Mohammad Al Jafar oferea aproape o sută de mii de dolari pe lună pentru cumpărarea lor. Banii treceau prin diferitele fundaţii instalate în Albania, destinaţi în mod oficial pentru construirea moscheelor şi pentru ajutoarele sociale. Mohammad Al Jafar le oferise şi nişte mudjahiddini, dar albanezii nu acceptaseră. Existau destui combatanţi potenţiali la Kosovo, gata să ridice armele contra Serbiei. Cum nu aveau de gând să folosească doar puştile Kalaşnikov împotriva unei armate ultramecanizate ca cea a sârbilor, negustorii de armament le puneau la dispoziţie lansatoare de rachete, ultimul strigăt al tehnologiei moderne, la preţul egal, cu greutatea lor în aur, mitraliere grele şi mortiere. Şi, mai ales, muniţii, foarte multe muniţii…

Toate acestea plecau din Bajram Curri pe spinarea măgăruşilor care treceau graniţa în mod clandestin. Pentru fiecare armă, Fatmir Cerem îşi lua partea lui de câştig, pentru că armele traversau „teritoriul său”. Or, fără „Mickey” multe din aceste arme nu ar fi putut fi cumpărate.

Iată de ce Fatmir Cerem acceptase să-i acorde ospitalitate pe proprietatea sa fortificată din satul Kerr-Mag, păzită de douăzeci de oameni, la cererea „colonelului” Pedrorika. Singure, doar elicopterele de asalt ar fi putut să-i vină de hac, dar armata albaneză nu era dotată nici cu elicoptere, nici cu avioane. Câteva Mig-uri 19 şi 21 zăceau în paragină în aeroportul din Rinas de lângă Tirana. Guvernul albanez avea alte cheltuieli de făcut, în

loc să refacă armata aeriană.

— Pe unde ai vrea să pleci?

— Cred că prin munţi, făcu Al Jafar.

Tânărul bandit clătină din cap.

— Prin munţi... Mai întâi, toate trecerile sunt minate, în plus, sârbii au elicoptere. Este foarte periculos. Chiar dacă reuşeşti să treci, ce vei face după aceea? Ştii doar ce le-au făcut sârbii musulmanilor. În luna iunie, opt mudjahiddini au intrat în Kosovo în mod clandestin. Patru egipteni, doi afgani, un iemenit şi unul a cărui naţionalitate nu mi-o amintesc. Ştii ce li s-a întâmplat?

— Nu.

— Poliţia sârbă i-a încercuit într-un sat aproape de Decani, lângă o mănăstire, i-au condus în curtea unei ferme şi acolo i-au prăjit cu lansatoarele de flăcări. Urletele lor de durere s-au auzit până departe. Chiar şi călugării au fost îngroziţi.

— Cel puţin au murit ca nişte martiri, făcu Mohammad Al Jafar cu o voce cam nesigură.

Zâmbetul lui Fatmir Cerem se accentuă, dezvelindu-i dinţii strălucitor de albi.

— Dacă eşti capabil să-ţi asumi acest risc, poţi pleca de aici chiar în noaptea asta. Oamenii mei te vor conduce, dar cred că ar fi o mare greşeală. Chiar dacă reuşeşti să traversezi provincia Kosovo, cum vei ieşi din Serbia? Acolo nu eşti în Albania. Poţi fi arestat în aeroport sau în gară. Dar ei nu te vor da pe mâna americanilor, ci te vor omorî.

„Colonelul” Pedrorika, ce asculta conversaţia, clătină din cap.

— Ar fi o adevărată ne... ne... bunie! Noi avem nevoie de... de tine.

Mohammad Al Jafar îşi trecu mâna peste una din imensele sale urechi. Nici el n-avea chef să moară ca un martir, prăjit ca un pui la rotisor.

— Care este mijlocul cel mai sigur ca să părăsesc Albania? întrebă el.

Fatmir Cerem îşi mai turnă nişte *raki.* Alcoolul de şaizeci de grade începuse să i se urce la cap. Din cauza asta, simţea o enervare crescândă.

— Nu avem decât două posibilităţi, spuse el. Prin Macedonia, care însă este plină cu americani şi prin Italia. Acolo am nişte prieteni.

— Unde se află Shenglin?

— Pe coastă, la sud de Shkoder. De acolo primim noi armele. Îţi trebuie însă nişte documente.

— Am mai multe paşapoarte, răspunse imediat sudanezul.

— Ai şi o viză italiană?

— Nu.

— Ai neapărată nevoie de viză. Una adevărată. Te va costa o mie două sute de dolari. În plus, s-ar putea ca americanii să cunoască deja paşapoartele pe care le ai. Ar fi cu mult mai sigur să ai un paşaport nou. La Tirana ai putea să găseşti unul, care să aibă şi o viză autentică.

Sudanezul făcu un gest care însemna că acest lucru nu constituia o problemă pentru el…

Fatmir Cerem continuă imediat:

— Pentru asta ne trebuie câteva zile. Până atunci, eşti oaspetele meu şi nu ţi se poate întâmpla nimic atât timp cât te afli sub protecţia mea, încheie el cu emfază.

Mohammad Al Jafar îi mulţumi cu un zâmbet. Italia nu reprezenta o soluţie perfectă, dar Djihad-ul islamic avea o reţea bună acolo, fapt care îl ajuta să treacă prin plasa întinsă de americani. Avea nevoie să ajungă în Sudan, în Yemen sau în Afganistan. Doar acolo ar fi putut să respire liniştit.

— Ţin să-ţi mulţumesc încă o dată că l-ai pedepsit pe acel trădător şi pentru ospitalitatea oferită, zise el.

— Poţi rămâne aici cât de mult doreşti, îl asigură Fatmir Cerem.

El se ridică în picioare şi îl strigă pe Bezim. Când acesta apăru, îi spuse:

— Condu-l pe oaspetele nostru la Kerr-Mag şi ai grijă de el ca şi cum ar fi vorba de mine însumi.

— Nu te întorci cu mine? întrebă arabul care se temea de o eventuală trădare.

În munţii aceia aflaţi la capătul pământului, el se afla cu totul în puterea acestui bandit simpatic, dar de temut.

— Nu pot veni acum, răspunse Fatmir Cerem. Mai am de rezolvat nişte treburi pe aici, spuse el cu un aer misterios.

În semn de prietenie, el îl conduse pe arab până la Land Rover-ul furat cu o lună în urmă de la Organizaţia Medici fără Frontieră şi îşi îmbrăţişă oaspetele de trei ori înainte de a se despărţi de el.

În Albania, bărbaţii obişnuiau mult să se îmbrăţişeze şi să se

sărute.

El se uită la vehiculul care îşi ambala motorul, escortat de cele două Jeep-uri Cherokee „recuperate” de la o altă organizaţie umanitară, apoi se întoarse în clădire. Aici, numai mirosul fad de petrol mai amintea de drama petrecută. „Colonelul” Pedrorika închisese televizorul.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut, zise el. Te-ai purtat ca un adevărat frate. Astă seară voi dormi la Bajram Curry, iar mâine dimineaţă plec la Tirana. Vreau să-i supraveghez pe americani. Ştiu că sunt furioşi că l-au ratat pe „Mickey”. Vor face orice ca să pună mâna pe el.

Fatmir Cerem se strâmbă dispreţuitor.

— Aici, nu pot face nimic. Oricum, îl voi ajuta să plece cât mai repede posibil.

— Habar n-am ce a putut să le spună acel *somqire*[9] de Nasir, spuse kosovarul cu un ton îngrijorat. Să ai grijă de tine.

Tânărul albanez izbucni într-un hohot de râs plin de aroganţă.

— Încă nu s-a turnat în tipare glonţul care mă va ucide! Iar americanii nu vor veni niciodată aici. Nu mai degrabă decât oamenii puterii. Le este prea frică. Acum, te las.

Cei doi ieşiră împreună. Doar câteva lumini gălbui mai răzbăteau afară din clădire. Tropoje dormea. „Colonelul” se urcă în automobilul său şi urcă pe drumeagul ce ducea în piaţa principală, unde unica tavernă a satului mai era încă deschisă. Când întoarse capul, Fatmir Cerem dispăruse în întuneric. Cu siguranţă, el era singurul om din regiune care putea să se plimbe fără escortă în timpul nopţii.

*

* *

Fatmir Cerem se lăsă cu un oftat de uşurare pe bancheta automobilului BMW, parcat în spatele unui tractor, nu departe de „cazarma” UCK. Acesta fusese furat cu şase luni în urmă de la un diplomat italian din Tirana, Cerem era mort după maşinile nemţeşti. Unica modificare pe care i-o făcuse, era că-i scosese placa de înmatriculare, pe care o adăugase colecţiei ce ocupa un perete întreg din camera lui. Privi femeia care stătea alături.

— Am terminat, zise el.

Buzele cărnoase ale tinerei se destinseră într-un surâs mut. Era mai bine de o oră de când îl aştepta, dar Vilma Zguro era

[9] Pederast, (n.a.).

atât de mândră că este amanta celui mai puternic bărbat din regiune, încât l-ar fi aşteptat întreaga noapte. Fuseseră în aceeaşi clasă la şcoală şi, de la cincisprezece ani, el începuse să-i pipăie sânii pe ascuns. Era cea mai frumoasă fată din Tropoje, cu nasul drept, părul negru ca noaptea şi un fund de toată frumuseţea.

Îşi ascunsese cu grijă sentimentele ei pentru Fatmir, la rugăminţile acestuia. Tatăl lui nu ar fi acceptat nici în ruptul capului ca să frecventeze o fată care nu a fost aleasă de el. Deşi era cel mai mare dintre cei cinci fraţi, Fatmir se temea încă foarte tare de tatăl său. În creierul acestor munţi, tradiţia era sfântă. Un bărbat trebuia să se căsătorească numai cu asentimentul întregii familii, altfel se puteau declanşa drame fără sfârşit.

— Totul este în regulă? o întrebă el pe fată, pornind motorul.

— *Po*[10], spuse ea.

Vilma Zguro nu punea niciodată întrebări, fiind disponibilă în orice moment. Nu aştepta recompense sau cadouri. Ei ar fi trebuit să aibă o explicaţie cu familia sa, în Albania, femeile nu pleacă de acasă decât atunci când se mărită. Chiar la Tirana, existau puţine femei divorţate... Cele mai multe se întorceau în familiile lor dacă aveau o căsnicie ratată. În nordul ţării, era şi mai rău. Se mai obişnuia încă să se strecoare în trusoul fetelor de măritat şi câte un cartuş, oferit de familie viitorului ginere, ca acesta să-şi omoare nevasta în caz de adulter...

Fatmir Cerem conducea cu farurile aprinse pe drumul bolovănos şi plin de hârtoape. Hurducăturile îi zdruncinau pe cei doi, izbindu-i unul de celălalt. Spoturile farurilor luminau un peisaj auster, stâncos, lipsit de vegetaţie. Fatmir viră brusc, pătrunzând pe un drum şi mai abrupt, iar Vilma Zguro fu din nou proiectată în el. Bărbatul simţi pe braţ atingerea sânului cald şi simţi nevoia să pună mâna pe coapsa tinerei femei.

— Eşti tare frumoasă, îi spuse el cu un glas răguşit.

— *Falemnderit.*

Fiecare compliment îi mergea drept la inimă. Fatmir Cerem mai conduse încă vreo sută de metri, apoi opri pe un povârniş de piatră de unde se vedea un torent de apă. Drumul se înfunda aici. El întoarse maşina, stinse farurile şi coborî geamul, încordându-şi auzul la zgomotele nopţii. Avea instinctul unui

[10] Da, (n.a.).

animal. Cum nu simţi nici un pericol, scoase din tocul de la centură revolverul Browning, cu care îl omorâse pe Nasir Kastriot şi îl puse la îndemână, cu piedica trasă şi cu un glonţ pregătit pe ţeavă. Abia atunci se întoarse către Vilma Zguro şi o cuprinse în braţe. Ea întoarse capul spre el şi gurile lor se striviră într-un sărut pătimaş. Îndată, limba tinerei femei începu să execute un dans drăcesc, făcând ca un uriaş val de adrenalină să inunde arterele lui Fatmir Cerem. El desfăcu jacheta taiorului roşu şi prinse sânii prin puloverul de caşmir, smulgând Vilmei un geamăt de plăcere.

Ea aşteptase să se lase întunericul ca să poată traversa satul într-o ţinută care ziua ar fi atras atenţia celor din jur. Era îmbrăcată cu un taior roşu cu fusta lungă şi despicată, ce lăsa să i se vadă ciorapii negri şi avea pantofi escarpen italieni, cumpăraţi la Tirana, pe care nu-i încălţa decât pentru amantul ei.

Cei doi se strânseră în braţe cu foc, fără să scoată vreun cuvânt. Aplecat asupra femeii, Fatmir îşi strecură mâna între coapsele ei atât de violent, încât făcu să se rupă cusătura fustei, apoi se insinua pe sub colanţi, ajungând astfel la sexul inundat. Era încântat să ştie că tânăra femeie era îndrăgostită de el şi că era excitată. Vilma îşi întinse mâna către pântecele lui. Fatmir scoase un geamăt când degetele ei îi eliberară sexul ţeapăn ca o ţeavă de puşcă.

— *Ma ngref*[11], suspină el cu o voce răguşită.

Era cel mai frumos compliment pe care el i-l putea face. Cu mişcări molatice, ea se lăsă în jos şi buzele ei groase înconjurară membrul învârtoşat. Când aplecă şi mai tare capul şi limba începu să-i intre în joc, Fatmir crezu că leşină de plăcere. Cu un gest reflex, el apăsă cu mâinile părul negru, până ce Vilma, pe jumătate sufocată, sughiţă. Ea îşi reveni imediat şi începu să-şi mişte capul în sus şi în jos, cu mişcări ample, în ritmul care îi plăcea lui cel mai mult.

Fatmir Cerem scoase un geamăt de agonie în momentul în care explodă fără ca să se poată stăpâni. Vilma era încă stăpână pe sexul său. Ea suportă totul fără să crâcnească. El se simţea minunat sub această mângâiere demnă de filmele porno la care se uita uneori cu tovarăşii săi. Dacă Vilma Zguro n-ar fi trăit dintotdeauna în Tropoje, ar fi putut crede lucruri îngrozitoare. Dar ea îi mărturisise cândva că doar dragostea pentru el o

[11] Mă înnebuneşti, (n.a.).

inspira şi că în mod instinctiv descoperise ceea ce îi plăcea lui cel mai mult... Părea că propria ei plăcere nu o interesează.

Vilma îşi ridică în cele din urmă capul, contemplând cu mândrie membrul încă rigid. Fatmir Cerem se ruşină puţin.

— Săptămâna viitoare vom merge la Shkoder, îi promise el. Acolo vom face dragoste.

— Dacă vrei tu, făcu docilă tânăra femeie.

Deşi Fatmir Cerem era recunoscut ca fiind omul cel mai puternic din ţară, nu putea să meargă la un hotel cu ea şi, cu atât mai puţin, la el acasă... În timpul verii, ei mergeau în cele mai ascunse locuri din creierul munţilor şi făceau dragoste sub cerul liber sau în maşină. Niciodată nu ieşeau în public împreună.

Asta era tradiţia.

Fatmir luă o ţigară Gauloise blondes de contrabandă, o aprinse cu bricheta luată de la Nasir Kastriot şi suflă fumul pe geamul deschis al maşinii. Vilma Zguro îşi aranjă colanţii. Tânărul bandit simţi dintr-o dată un val de nelinişte. În faţa lui „Mickey” şi a „colonelului” se dădea mare, dar în străfundul sufletului său era conştient de puterea americanilor. Dacă aceştia nu ezitaseră nici o clipă să distrugă o uzină aflată în plin Khartoum, puteau fi capabili să ajungă şi până aici să-l caute pe bărbatul pe care îl ascundea el. Aveau mijloace nebănuite pentru aşa ceva.

Efectul rachiului şi al minunatei felaţii începuse să se risipească şi el simţi un nod în gât. Omorâse prea multă lume ca să ştie că nimeni nu este nemuritor şi că americanii au o putere de temut.

Capitolul II

Malko ieşi din mizera sală a sosirilor a micului aeroport din Rinas şi privi în jurul său. Imediat fu asaltat de şoferii de taxi, de hamalii şi traficanţii de valută, răspândiţi în mulţimea albanezilor sărăcăcios îmbrăcaţi. Se mai aflau acolo şi câţiva poliţişti cu uniforme albastre şi uzate şi caschete turtite. Mulţimea care aştepta era ţinută la distanţă de alţi poliţişti, în spatele unor bariere. Malko se hotărî să ia un taxi. Când deodată văzu cum un bărbat îşi croieşte drum prin mulţime şi se îndreaptă către el.

Avea aproape doi metri înălţime, era ras pe cap şi ochii îi erau ascunşi de nişte ochelari de soare ce îi dădeau un aer de mafiot. Barba bogată şi sură i se revărsa pe pântecele impozant ce trăda pe băutorul de bere. Peste tricoul verde smarald, purta o vestă de fotograf, cu multe buzunărele, iar blugii îi erau susţinuţi de o curea lungă, cu catarama în forma unui cap de taur, în perfectă armonie cu cizmele de cowboy, cu bombeurile ascuţite.

Îmbrâncind câţiva albanezi care-i ajungeau doar până la umăr, el se apropie de Malko şi îi întinse o mână de dimensiunile unui grătar pentru făcut fripturi.

— *You are Malko Linge?*

Avea un puternic accent texan.

— Exact, răspunse Malko.

— *Welcome în Squiperia!* făcu uriaşul strângându-i mâna, ca şi cum ar fi vrut să-i rupă degetele. Sunt Grant Petersen şi sunt COS[12] în nenorocita asta de ţară.

— Eu credeam că am venit în Albania, spuse Malko mirat.

— Squiperia este numele local al ţării, răspunse americanul.

Pentru un spion, Grant Petersen era la fel de discret ca o maşină de pompieri. Era un adevărat „păros”[13], lucru destul de ieşit din comun. Malko îl urmă şi descoperi încă alţi trei americani, grupaţi lângă două maşini: o Cherokee albă şi o Hummer[14] de culoarea nisipului, plată ca o ploşniţă. Păreau nervoşi şi scrutau mulţimea cu priviri neliniştite, sărind de pe un

[12] Şef de centrală, (n.a.).

[13] Termen argotic ce-i desemnează pe membrii serviciilor „Action”, (n.a.).

[14] Vehicul militar US care a înlocuit Jeep-ul, (n.a.).

picior pe celălalt. Grant Petersen făcu prezentările, începând cu un tip bondoc şi gras, cu un aer viclean, ras în cap şi îmbrăcat în kaki.

— Mark Adams, „deputy” în serviciul meu. Şi Joe Rocker.

Joe Rocker avea şi el ochelari de soare, vestă de fotograf kaki şi era lung ca o zi de post.

Al treilea bărbat, bărbos şi el, se apropie şi zise cu o voce destul de încordată:

— Nu plecăm odată?

— El este Bob, spuse Grant Petersen. Bob Bow. BB, *like* Brigitts Bardot[15], adăugă el. Îi aveţi aici pe toţi membrii centralei. Putem pleca.

Malko se urcă în Cherokee, întrebându-se cum de Central Intelligence Agency putea să lase Centrala din Albania pe mâna acestor tipi, care păreau mai degrabă nişte salahori decât agenţi secreţi.

Sosise de la Viena cu o cursă Austrian Airlines în acest aeroport care semăna cu o aerogară din Lumea a treia a anilor ’50, cu Mig-urile 17 şi 19, adevărate epave, împrăştiate peste tot, cu clădirile îngălbenite şi părăginite şi palmierii rahitici. Formalităţile de imigrare erau reduse la cea mai simplă formă. Nu era nevoie de nici o viză, ci doar de o ştampilă de intrare în schimbul sumei de cinci dolari, pe care un poliţist hămesit îi înşfăca repede.

Era de mirare că bagajele erau supuse unui control magnetic. Adevărul era că, de când cu evenimentele din 1997, cum spuneau în mod pudic albanezii, depozitele de armament fuseseră golite şi, de atunci, şapte sute de mii de puşti Kalaşnikov, trei milioane cinci sute de mii de grenade – câte una pentru fiecare locuitor al Albaniei – şi câteva sute de tone de explozive militare erau împrăştiate în toată ţara. În realitate, Albania nu îşi revenise după perioada de anarhie din 1997, provocată de sistemul „piramidal” de învestiţii pus la cale de nişte escroci, cu complicitatea pasivă a unui guvern care înghiţise trei miliarde de dolari, reprezentând aproape toate economiile albanezilor. Urmase o perioadă de anarhie totală, de înfruntări între bandele înarmate şi de lichefierea guvernului lui Sali Berisha. Un corp de armată al ONU încercase să restabilească ordinea şi noile alegeri aduseseră la putere Partidul

[15] BB, ca Brigitte Bardot, (n. a.).

Socialist Albanez condus de Fatos Nano. Acesta a reuşit să pună un pic de ordine în ţară, dar nu reuşea să controleze cu adevărat decât o mică parte a teritoriului.

Văzând mulţimea amărâtă care aştepta în aeroport, Malko îşi spuse că lucrurile nu se amelioraseră prea mult...

Grant Petersen se urcă la volanul maşinii, un Cherokee a cărui portieră se închise cu un zgomot greu, de parcă ar fi fost a unui seif. Ceilalţi trei americani dispărură în Hummer. Interiorul maşinii lui Petersen semăna cu o armurărie adevărată: puşti de asalt M16, pistoale-mitralieră, două cutii cu grenade defensive, o mulţime de încărcătoare şi veste antiglonţ. Şeful Centralei CIA îi întinse una lui Malko.

— Îmbrăcaţi-o.

— Oare există vreun risc? Mi se pare că aceşti oameni au un aer destul de paşnic, iar maşina este bine blindată, nu?

— Nu se ştie niciodată, făcu Petersen. Oricum, este bine să prevenim orice pericol. Oricând se poate întâmpla orice. Ambasadoarea noastră a dat ordine stricte.

Resemnat, Malko îşi puse vesta protectoare peste costumul din alpaca neagră, iar Cherokee îşi croi drum prin mulţime, urmată îndeaproape de Hummer. Poliţiştii le adresară un salut, iar câţiva trecători le făcură prietenoşi cu mâna.

După vreo sută de metri, maşinile începură să-i zgâlţâie ca pe nişte pruni copţi. Şoseaua nu era decât o succesiune de gropi... Ei ocoliră mai multe căruţe trase de cai şi se întâlniră cu o puzderie de Mercedesuri, de toate tipurile, ce săltau şi ele din groapă în groapă.

— Ne apropiem de Tirana, anunţă Petersen.

Câmpia semăna cu oricare alta din Europa, cu vaci răspândite peste tot, cu lanuri de porumb, cu coline domoale. Stranii erau însă cazematele din beton, ca nişte uriaşe ciuperci cenuşii, risipite pretutindeni. Construcţiile păreau complet abandonate.

— Ce, se aşteptau la o invazie? întrebă Malko.

Grant Petersen scoase dintr-unul din nenumăratele sale buzunare un pachet de Gauloises blondes şi o brichetă Zippo. Cu acelaşi model de camuflaj ca Hummer şi îşi aprinse o ţigară, apoi spuse:

— Pe naiba, invazie! Nebunul acela de Enver Hodja[16] era convins că NATO va ataca Albania. Cum aliaţii săi chinezi erau

[16] Dictator în Albania între anii 1945-1985, (n.a.).

destul de departe, s-a gândit să construiască patru sute de mii de cazemate pentru ca să facă faţă unor eventuali invadatori… Asta l-a costat o groază de bani, iar acum nu au cum să le recicleze. Cum sunt prea grele ca să poată fi deplasate, le-au lăsat baltă.

Timp de aproape o jumătate de secol, Albania rămăsese cu călcâiul acestui dictator nebun care blocase orice influenţă din afară. După ce a rupt relaţiile cu Uniunea Sovietică, în timpul regimului lui Hruşciov şi apoi s-a supărat şi cu Iugoslavia lui Tito, el s-a aliat cu China Populară. A ţinut ţara într-o mână de fier, înăbuşind orice veleitate de revoltă cu ajutorul unei poliţii feroce, Sigurimi. Totul era interzis! Plajele Mării Adriatice erau minate pentru ca albanezii să nu fie tentaţi să fugă în Italia pe apă; persoanele particulare nu aveau voie să aibă maşini personale, acestea fiind apanajul funcţionarilor de stat… În 1985, lumea se mai deplasa încă în căruţa trasă de cai şi cu bicicleta… Albanezii erau ţinuţi la distanţă de lumea civilizată. Ţara lor era ca o pată albă pe harta Europei.

Enver Hodja a murit în 1985, iar în 1990, ţara şi-a deschis porţile către lume. Acest fapt nu a schimbat însă mare lucru. Albania nu producea practic nimic. Trebuia să importe absolut orice. Albanezii au emigrat în masă, creând o diaspora prosperă. Această ţară, teoretic musulmană, a văzut înflorind nenumărate moschei oferite de ţările islamice, rămânând indiferentă, dar politicoasă. Albanezii se simţeau europeni înainte de toate şi, chiar dacă şaptezeci la sută dintre ei erau musulmani, ei mâncau carne de porc, consumau alcool şi îşi petreceau mai mult timp în sălile cu jocuri de noroc decât în moschei.

— *Motherfucker!* explodă Grand Petersen.

Un Mercedes care venea din faţă derapă de-a latul şoselei, iar americanul fu nevoit să tragă puternic de volan ca să evite coliziunea, intrând cu maşina într-o groapă de dimensiuni uriaşe, ca o cursă pentru elefanţi. Malko fu azvârlit în tavan. Se aflau pe un pod ce părea recent bombardat… Lipseau bucăţi întregi de parapet, iar în centrul lui se circula doar pe o singură bandă. Dedesubt se vedea trecând un tren, cu viteza unui melc..

— Este trenul către Vlora, spuse americanul. Are nevoie de trei ore ca să parcurgă o sută douăzeci şi cinci de kilometri, dar nu costă mult.

La capătul podului, un poliţist veghea buna desfăşurare a

traficului cu un baston ce se termina cu un disc colorat cu roşu pe o parte şi cu verde pe cealaltă parte; era o rămăşiţă a comunismului: costa cu mult mai puţin decât un stop şi era aproape la fel de eficace. Malko începu să transpire, din cauza vestei antiglonţ. Totul în jur părea atât de calm. Un singur detaliu: poliţiştii erau dotaţi cu câte un revolver şi cu câte o puşcă Kalaşnikov… Un Mercedes nou-nouţ, cu litera „D” care venea din urmă, îi depăşi într-un nor de praf, ocolind gropile.

— Cel puţin au maşini, remarcă Malko. Pentru o ţară atât de mică şi săracă…

Grant Petersen simţi cum se sufocă de indignare.

— Păi, le fură! Bande întregi de albanezi operează în Italia, Germania şi Elveţia. La Durres, pe coastă, există un mare târg de maşini.

Drumul devenea din ce în ce mai prost.

— Vă este teamă că voi fi atacat între aeroport şi oraş? îl întrebă Malko. Nu ar fi trebuit să vă expuneţi astfel.

Grant Petersen rânji.

— *No problem!* Ambasada a fost evacuată de o lună şi, la fel, toţi cetăţenii americani. La Tirana nu au mai rămas decât câţiva puşcaşi marini, care nu au voie să iasă din ambasadă, ambasadoarea, însărcinatul cu afaceri, ataşatul în problemele apărării şi noi… Albanezii cunosc foarte bine cum stau lucrurile. De altfel, ne iubesc…

— Atunci, ce rost au toate precauţiile astea?

„Părosul” zâmbi misterios.

— *Cool.* Vă explic imediat.

El îşi aprinse o nouă ţigară şi suflă fumul. Casele erau mai puţin distanţate şi în depărtare se zăreau munţii. Imediat intrară în oraş. Tirana degaja o teribilă senzaţie de sărăcie. Casele îşi pierduseră tencuiala, unele dintre ele fiind pe jumătate ruinate, trotuarele erau semănate cu caroseriile maşinilor „curăţate” parcă de lăcuste, iar străzile erau la fel de desfundate ca şi restul drumurilor. Trotuarele erau pe post de buticuri. Peste tot puteai să vezi grămezi de haine şi de pantofi prin care scotoceau oameni urât îmbrăcaţi şi cu priviri resemnate.

Peste tot mirosea a sărăcie lucie. Nu se vedea nici un singur magazin. Cu toate astea, circulaţia era intensă, toţi se mişcau cu încetineală de melc. În cele din urmă, Malko văzu o piaţă mare.

— Am ajuns în inima Tiranei, spuse Grant Petersen, în piaţa

Skenderbeg.

Era o piaţă imensă, dreptunghiulară, cu clădirea Operei vopsită în alb, cu hotelul la fel de alb, cu modesta moschee şi statuia ecvestră a lui Skenderbeg, Cuceritorul… Alături de aceste nobile edificii, era un parc de distracţii precum şi zeci de cazinouri pline cu jocuri video.

Cherokee-ul pătrunse pe un bulevard bordat cu arbori, ce părea cam larg faţă de traficul sărăcăcios.

— Suntem pe Champs-Elysees din Tirana, anunţă cu ironie în glas Grant Petersen. Este bulevardul Doshmorot E. Kombit. În traducere, Martirii Revoluţiei.

Peste tot se vedeau numai maşini Mercedes, parcate în diagonală; clădiri învechite cu faţade gălbejite, trotuare largi. Malko observă brusc vreo douăsprezece maşini echipate cu girofaruri, care veneau din faţă, rulând pe mijlocul şoselei.

— Este o manifestaţie? întrebă el.

— Nu. Sunt maşinile poliţiei care fac treaba asta în fiecare seară ca să se asigure că e linişte, zise americanul. Vor ca să-i convingă pe albanezi că pot controla ţara. Dar, săptămâna trecută, vreo şapte sute de indivizi înarmaţi cu Kalaşnikovuri au asediat birourile primului-ministru, aflate chiar alături de hotelul la care veţi fi cazat. Au fost patru morţi. Toţi asaltanţii s-au întors la casele lor nestingheriţi, cu armele lor cu tot. Guvernul nu mai poate controla aproape nimic.

El vină, tăind drumul ca să se oprească lângă o clădire şi spuse:

— Am ajuns. Aici este hotelul *Rogner.*

Hotelul *Rogner* semăna cu un motel ceva mai elegant. Bărbaţi mustăcioşi sporovăiau într-un bar aflat în mijlocul holului. Grant Petersen îi semnală un individ cu o înfăţişare destul de suspectă.

— Acela este şeful poliţiei. Vine aici seară de seară. Aici este statul său major. Sunteţi aşteptat. Camera dumneavoastră a fost rezervată.

Malko nici nu se mai schimbă. Când se întoarse în hol, cei patru îngeri păzitori ai săi supravegheau locul cu un aer ameninţător. Văzându-i chipul amuzat, Petersen ţinu să precizeze:

— Nu putem să ne încredem în liniştea existentă. Aici, fiecare om este înarmat… Aşa că lucrurile pot degenera oricând.

Ei plecară. Malko, din ce în ce mai intrigat, se întreba de ce

CIA îl smulsese din castelul său din Liezen, unde tocmai începuse sezonul de vânătoare, ca să îl trimită în acest loc, care părea a fi singura ţară „africană” din Europa.

*

* *

— Iată şi Ambasada noastră! îl anunţă Petersen. Malko observă un grilaj negru interminabil care înconjura un parc şi câteva clădiri împrăştiate printre copaci. Cherokee acceleră şi trecu prin faţa porţii principale, ferecate cu lanţuri grele.

— Nu trebuia să intrăm aici?

— Ambasada este închisă din ordinul ambasadoarei, spuse pe un ton lugubru şeful Centralei CIA din Tirana. Este păzită de un detaşament de puşcaşi marini care au ordin să tragă în oricine încearcă să se apropie.

Cherokee acceleră din nou urcând marele bulevard ce avea un parc pe latura stângă. Încetini apoi din cauza unui baraj alcătuit din poliţişti care verificau actele. Pe fiecare latură a drumului se afla câte o duzină de poliţişti îmbrăcaţi cu uniformă, cu cagule negre, ca în Algeria şi cu puşti Kalaşnikov. Erau oprite toate maşinile care intrau în oraş.

— De ce au cagule? vru să afle Malko.

Grant Petersen întoarse spre el o faţă înveselită. Cu ochelarii săi de soare, capul ras şi barba imensă, parcă ieşise dintr-un film.

— Este vorba de *kanoun.* Oamenii de pe aici au gustul răzbunării. Imaginaţi-vă că un tip îl recunoaşte pe cel care l-a arestat odată… Există masacre între familii, care durează de trei secole. În Albania, ofensele se spală numai cu sânge, potrivit unui ritual foarte precis.

Trei sute de metri mai departe, cobora un drum barat de un alt baraj al poliţiei, iar oamenii cu cagule se dădură respectuos la o parte ca să facă loc celor două maşini ale americanilor. În direcţia opusă, Malko zări un zid alb înălţat cu un grilaj metalic, ce înconjura un domeniu vast, în mijlocul căruia se ridicau mai multe vilişoare albe cu acoperişuri roşii. Ajunşi în vârful colinei, ei se opriră în faţa unui post de control al poliţiştilor marini, baricadat cu saci cu nisip.

Grant Petersen îi salută, iar ei ridicară bariera. Maşinile mai parcurseră o sută de metri până la al doilea „check-point”. Instalaţi în două foişoare ce încadrau intrarea, alţi puşcaşi marini

aveau aţintite către şosea o întreagă artilerie grea.

Grilajul comandat electronic se deschise lăsând maşinile să pătrundă şi să se îndrepte către vile. Grant Petersen se opri lângă a treia clădire.

— Am ajuns.

Cei doi coborâră, urmaţi şi de ocupanţii automobilului Hummer.

— Unde ne aflăm?

— Aici se află *cornpound-ul,* adică magaziile ambasadei, îi răspunse americanul. Tot personalul s-a mutat aici.

— Mie nu mi se pare că ar fi locul ideal, spuse Malko. Puteţi fi luaţi la ţintă din toate direcţiile.

— Nu din cauza asta ne-am mutat aici, remarcă posomorât Grant Petersen.

Ei pătrunseră în clădire. În camera imensă, cu pereţii acoperiţi de tot felul de hărţi, domnea o dezordine incredibilă. Peste tot, era arme, saci de dormit, cutii puse unele peste altele... Cu jaluzelele de la ferestre trase, o secretară bătea la maşină lângă intrare. Era o brunetă picantă care îi adresă lui Malko un zâmbet timid. Un tânăr cu ochelari îşi făcu apariţia, cu o scrisoare în mână.

— Timothy Woodburn, şoferul nostru, i-l prezentă Petersen lui Malko.

Cei trei adjuncţi ai săi se aşezară în fotolii. Grant Petersen se aşeză şi el în faţa lui Malko şi spuse:

— Bob, adu-ne o cafea.

— Sunteţi în Tirana de mult timp? întrebă Malko.

— Pe naiba, nu! De mai puţin de o lună. Vechea echipă a fost înlocuită. A întins-o de aici după atentatele petrecute la Nairobi şi la Dar es-Salam[17]. Noi provenim din Divizia Operaţiuni. Pentru prima dată am fost numit şef de centrală... De altfel, misiunea mea constă numai în a menţine contactul cu omologii noştri albanezi din Shik. Am primit ordin de la Langley să nu organizăm nici o acţiune care ne-ar putea expune unui atentat sau unui kidnapping. Ne ocupăm numai de problemele curente.

Mark Adams mesteca chewing-gum cu ochii aţintiţi în gol.

[17] La 8 august 1998, nişte terorişti islamişti au pus câte două vehicule încărcate cu explozivi în faţa ambasadelor americane din Nairobi, în Kenia şi din Dar es-Salam, în Tanzania şi le-au aruncat în aer, provocând aproape trei sute de morţi, (n.a.).

Semăna cu un dihor. Joe Rocker îşi curăţa unghiile cu ajutorul unui pumnal. Bob Bow aduse ceştile cu cafea şi apoi începu să se joace pe calculator un joc electronic ce scotea tot felul de zgomote exasperante. Malko se întrebă dacă cei patru americani puşi la un loc ar fi întrunit un QI de mamiferă vertebrată…

Oare pentru asta îl trimisese CIA val-vârtej la Tirana?

Storurile lăsate în jos creau o ambianţă stranie. Dar cel mai mult te frapa tăcerea ce domnea în jur. Nu se auzea nici un ţârâit de telefon şi nici un zgomot din exterior. Parcă s-ar fi aflat într-o capsulă, undeva în cosmos.

— „*Dike*”[18] va fi mulţumită să afle că aţi sosit, zise Grant Petersen.

— Cine este „*dike*”? întrebă Malko.

— Ambasadoarea noastră. A primit acest post pentru că l-a servit bine pe Clinton. *The spoil system.* Le-a adus aici şi pe cele două prietene ale ei: o cambodgiană şi o românca. Amândouă se ceartă întruna…

— Şi de ce va fi mulţumită de sosirea mea?

Era ceva rar ca un ambasador să fie interesat de un agent CIA. Chiar dacă era vorba de un spion de lux ca el…

Grant Petersen râmji:

— I-aţi fost prezentat ca fiind un fel de Superman. Speră că, datorită dumneavoastră, va putea să iasă din bunkerul ei şi să redeschidă ambasada.

— Cine a avut bunătatea să mă prezinte în lumina asta?

— Nu ghiciţi? Franck Capistrano, *Special Advisor* de la Casa Albă. Malko începea să înţeleagă. El tratase deja afaceri importante sub direcţia acestui mahăr, cu vechi state în serviciile de spionaj americane[19].

Bău o gură de cafea. Parcă s-ar fi aflat la Beirut, fără exploziile de acolo însă. Putea să simtă frica de care erau cuprinşi cei patru americani.

— Acum că am făcut deja cunoştinţă, n-aţi putea să-mi spuneţi şi mie cu ce v-aş putea fi de folos?

Grant Petersen îşi aprinse o nouă ţigară Gauloise blondes.

— Este vorba de o poveste cam lungă. Albania şi-a deschis graniţele din anul 1990. În 1992, a venit la putere primul

[18] Lesbiană, (n.t.).

[19] Vezi SAS nr. 125, *Vengez le voi 800* şi SAS nr. 126, *Une lettre pour la Maison Blanche* (Scrisoare pentru Clinton), (n.a).

preşedinte ales în mod democratic: un anume Sali Berisha. De profesie medic cardiolog, el l-a îngrijit mult timp pe dictatorul Enver Hodja. Imediat cum a luat puterea, a fost agreat de conducerea de la Washington. Omul vorbeşte engleza şi ne primeşte cu braţele deschise. Company s-a instalat aşadar aici. Omologii noştri ne-au primit şi ei cu multă prietenie şi aşa a început să funcţioneze Centrala CIA din Tirana.

— Cu ce se ocupă?

— Cu problemele Iugoslaviei, cu reţelele de terorişti arabi şi islamişti. Datorită ascultărilor au fost reperaţi o mulţime de oameni extrem de periculoşi.

— Cum de au venit aceştia în Albania?

Grant Petersen îşi desfăcu mâinile cu un gest de neputinţă.

— Naivul ăsta de Berisha, ca un bun musulman ce este, a declarat că orice cetăţean al unui stat arab poate să intre liber în Albania... Fără viză, fără control. Aşa că, toţi islamiştii de pe planetă s-au năpustit ca un stol de lăcuste asupra Albaniei. Finanţaţi de Kuweit, Arabia Saudită sau de Statele din Golf, ei s-au pus să reconstruiască peste tot moscheile dărâmate cândva de Enver Hodja. Şi asta, sub privirile nepăsătoare ale populaţiei, prea înfometată ca să-i mai ardă de rugăciuni... Printre constructorii de moschei s-au strecurat şi un mare număr de răufăcători... Tipi din Djihadul islamic, din GIA algerian, afgani, nebuni de toate culorile, care au început să monteze baze logistice în scopul pregătirii unor viitoare atentate. Oamenii noştri i-au reperat deja pe câţiva dintre ei, amestecaţi în grave acţiuni teroriste în Egipt, Yemen şi chiar şi la noi. Atunci l-au înştiinţat imediat pe Berisha. Dar acesta nu a mişcat nici un deget! Astfel s-a zis şi cu luna noastră de miere...

— Berisha nu mai este de un an la putere, remarcă Malko.

— *Right.* Din fericire. Îndată după ce Fatos Nano, noul prim-ministru, a venit la putere, l-a înlăturat pe şeful Shik, Gazidede, un apropiat al islamiştilor şi a pus în locul lui pe altcineva. De aici încolo începe abia toată povestea noastră.

O rafală de Kalaşnikov se auzi în depărtare. Mark Adams se opri din mestecat guma. Bob Bow întrerupse jocul electronic, iar Grant Petersen tăcu. Nu se mai auzea nimic. Şeful centralei trase o înjurătură.

— *Motherfuckers!* Sunt înarmaţi cu toţii şi le arde de glume. Se joacă cu nervii noştri, iar în ziua în care va fi cu adevărat ceva,

nu vom mai fi atenţi.

— Continuaţi, zise Malko.

Ca să se mai destindă niţel, Grant Petersen scoase la iveală o sticlă de whisky Defender, vechi de cinci ani şi-şi umplu paharul pe care-l bău pe nerăsuflate. Era clar că nu stătea deloc bine cu nervii...

— În iunie, cu trei luni în urmă, fostul COS s-a înfiinţat la Fatos Klosi, noul şef al Shik, cu o listă în care erau vreo şase islamişti foarte periculoşi. Avea adresele lor, numerele de telefon, date certe despre activităţile lor, totul. De astă dată, Shik a colaborat. Rămânea însă o problemă. Albanezii, erau gata să-i alunge din ţară, dar nu puteau face mai, mult de atât... În mod oficial, nu aveam nici o dovadă împotriva lor. În schimb, egiptenii îi căutau pentru diferite acte teroriste. Atunci, Centrala a pus la cale o manipulare destul de vicioasă, în colaborare cu Moukhabarat-ul egiptean. La început, Shik i-a interpelat pe clienţii noştri şi i-a pus să plătească. Cu discreţie, însă. Colegii noştri egipteni au sosit şi i-au interogat ca să le verifice identitatea. Unul dintre ei era deja condamnat la moarte în Egipt. Atunci s-a luat următoarea decizie: Într-o bună zi, Shik i-a dus la aeroport pe cei patru tipi reclamaţi de egipteni. I-a expulzat pur şi simplu.

Gura lui Petersen se schimonosi într-un zâmbet ironic şi el continuă:

— Dar, fatalitate: singurul avion ce trebuia să plece în acel moment era un jet de-al nostru... Cum era de aşteptat, lucrurile au întârziat puţin, dar până la urmă i-au primit la bord cu destinaţia Cairo. Acolo, colegii noştri au putut să-şi continue liniştiţi cercetările..

Malko remarcă perfid:

— De fapt, nu este vorba de o exfiltrare ci de un kidnapping... Nu există nici un fel de document de extrădare între Albania şi Egipt, nu-i aşa?

— Să nu folosim cuvinte prea grele! mormăi Petersen. Albanezii nu aveau nici un interes să-i predea în mod oficial pe aceşti tipi egiptenilor. Le era frică de represalii. Cât despre noi, nu dorim ca ei să-şi poată continua activitatea. Iar egiptenii au fost extrem de mulţumiţi ca să-i recupereze... Toată lumea era mulţumită.

— În afară de principalii interesaţi... remarcă Malko. Apropo, oamenii aceea făceau parte din reţeaua condusă de Ussama Bin

Laden?

Grant Petersen îi adresă o privire înnegurată.

— Nu, nu făceau parte. Ei erau chiar reţeaua Bin Laden din Albania. Atunci însă nu se ştia asta. Se credea că fac parte din Djihad-ul islamic. Adevărul însă a ieşit repede la iveală. La o lună după exfiltrarea lor, un editorial apărut în cotidianul arab *Al Haya* din Londra stigmatiza atitudinea egiptenilor şi a noastră. Asta a fost pe 3 august. Trei zile mai târziu, Armata Islamică pentru Eliberarea locurilor sfinte, organizaţie a lui Bin Laden, a trimis prin fax un comunicat ameninţător, în care se anunţa o adevărată vendetta împotriva noastră.

— Iar două zile mai târziu, completă Malko, ambasadele americane de la Nairobi, din Kenia şi de la Dar es-Salam, din Tanzania, au fost ţinta unor atentate cu explozive…

— În care au murit două sute optzeci şi nouă de oameni, zise americanul.

În birou era o atmosferă atât de grea, încât putea fi tăiată cu cuţitul. Şi asta. Nu numai din cauza fumului de ţigară.

— Aşadar, acest dublu atentat a reprezentat răzbunarea lui Bin Laden pentru că i-a fost distrusă reţeaua albaneză.

— Exact, confirmă Petersen. Dar asta nu este totul. După Nairobi şi Dar es-Salam, membrii Centralei de aici nu puteau să mai stea liniştiţi, dar se considerau niţel protejaţi pentru că îi ştiau goniţi pe răufăcători. Cu toate astea, graţie unor interceptări tehnice. Company află că ambasada din Tirana urmează să fie aruncată în aer din ordinul expres al lui Ussama Bin Laden.

— Totul pare foarte logic, îşi permise Malko să zică.

Petersen îi aruncă o privire întunecată.

— Dacă se poate spune aşa… În orice caz, Company a intrat în panică. I-a evacuat pe toţi „inutilii” din ambasadă, dar şi pe toţi cei care au participat efectiv la acţiunea de exfiltrare. S-a gândit că islamiştii vor să se răzbune pe ei. Aceştia au contacte peste tot şi circulă în toată lumea. Era simplu să afle ce se întâmplă aici.

— Aşa că aţi ajuns în acest punct, nu? trase concluzia Malko.

— Exact. Trebuie să fim extrem de atenţi.

— Asta-i tot?

— Nu. Acum opt zile, am primit un fax codificat de la colegii

noştri egipteni din Moukhabarat, prin care ne înştiinţează că i-a făcut să vorbească pe clienţii noştri „exfiltraţi” de aici. Ei au mărturisit că noi nu am reuşit să punem încă mâna pe cel mai periculos terorist din bandă, supranumit şi King Cobra. Este vorba de un anume Hassan Mohammad Al Jafar. Vă spune ceva acest nume?

— Nu, mărturisi Malko.

Grant se sculă şi luă de pe birou o fotografie.

— Acesta este clientul nostru.

Documentul reprezenta un tip bărbos, mic de statură, cu trăsături regulate şi cu urechi mari şi clăpăuge.

— Albanezii l-au arestat?

— Dacă ar fi făcut acest lucru, nu aţi mai fi fost acum aici, făcu şeful centralei. Nu am putut pune mâna pe el, deşi colegii noştri egipteni ne-au furnizat toate informaţiile necesare: numele sub care a activat în Albania de trei ani încoace şi fundaţia islamică al cărei aşa-zis contabil era. Cunoşteam chiar şi porecla lui, „Mickey”. Ştim şi ce background are: este un vechi şef al Serviciilor Secrete sudaneze, aliat din anul 1994 cu Ussama Bin Laden. Specialist în fabricarea de substanţe explozibile, doctor în fizică şi, mai ales, fanatic islamist. După cele relatate de Moukhabarat, el este cel care a instalat reţeaua lui Bin Laden în Albania, al cărui şef este. Şi tot el este cel care se pregăteşte să arunce în aer ambasada noastră din Tirana, la fel cum s-a întâmplat la Nairobi şi la Dar es-Salam.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Am reuşit să mă duc la Fatos Klosi, şeful Shik şi i-am spus tot ce ştiam. El m-a asigurat că nu sunt probleme. Că omul nostru va fi exfiltrat la fel de discret ca şi ceilalţi.

— Şi a existat vreo problemă?

Şeful Centralei CIA păru deodată copleşit.

— Afurisită treabă! Când agenţii lui Fatos Klosi s-au prezentat la fundaţie. Hassan Mohammed Al Jafar dispăruse. A reuşit să şteargă putina cu o oră mai devreme.

— A fost prevenit de cineva?

— Tot ce e posibil. Dar nu ştiu cine a făcut-o. Asta s-a întâmplat acum şase zile. De atunci, ambasadoarea noastră nu-şi mai scoate nasul pe afară, iar ambasada se află în stare de urgenţă.

O linişte grea se lăsă în încăpere. Petersen îl privea pe Malko

posomorât.

— Situaţia este clară. Undeva, în ţara asta, se ascunde un nebun furios care ne doreşte moartea. Chiar dacă îi decapităm organizaţia, dispune încă de suficiente mijloace aici, unde există o mie cinci sute de tone de explozivi, răspândiţi peste tot. Atât timp cât nu veţi pune mâna pe el, ne poate paşte o catastrofă.

Capitolul III

Malko crezu că nu a auzit bine.

— Şi contaţi pe mine că am să-l găsesc pe acest Mohammad Al Jafar? glumiţi probabil…

Şeful Centralei CIA clătină din cap.

— *Hell, no!* Franck Capistrano pretinde că faceţi minuni. Se pare că l-aţi întâlnit deja pe Bin Laden în Afganistan, cu doi ani în urmă şi că sunteţi un cunoscător excelent al lumii arabe. Pe scurt, că sunteţi omul care ne trebuie.

— Este pentru prima oară în viaţa mea când pun piciorul în Albania şi nu cunosc pe nimeni aici, i-o întoarse Malko. Nu vorbesc limba de aici şi locul nu mi se pare deloc simplu.

— Cu siguranţă că nu, oftă Petersen. Dar aveţi în schimb un mare avantaj: vă puteţi mişca să întâlniţi lume şi să faceţi cercetări. Noi nu avem acest drept. Am primit un ordin formal de la Langley. Singurii cu care suntem autorizaţi să discutăm sunt cei din Shik.

— Atunci care este motivul pentru care vă aflaţi aici?

Din nou, americanul scoase un oftat greu. Ceilalţi trei „păroşi”, simţindu-se atinşi, încetară să mai rumege chewing-gum şi să se joace pe Play-Station.

— Bună întrebare! făcu Grant Petersen. Eu cred că cei de la Langley nu au vrut să o lase singură pe ambasadoare, fără să-şi asume vreun risc însă. Dacă prietenii noştri egipteni din Moukhabarat nu ni l-ar fi semnalat pe acest Al Jafar, misiunea ar fi fost chiar destul de plicticoasă. Zilnic, să mergi să bei cafeaua cu cei din Shik, să te holbezi la secretara şefului şi apoi să raportezi la Langley tot ce s-a discutat acolo. De când am pus piciorul aici, ni s-a interzis orice fel de activitate operaţională.

Malko începea să înţeleagă. Speriată de atentatele recente şi de anarhia ce domnea în Albania, CIA nu dorea să pună în pericol vieţile americanilor. Era vorba de vechea teorie de război, conform căreia, dacă trebuie să moară cineva, să nu fie american. Ca angajat din afară, spion austriac, care se bucura de încrederea Diviziei Operaţiuni, el era omul ideal.

Asta-i viaţa.

— Bine, zise el. Înţeleg. Există însă posibilitatea ca Al Jafar al

dumneavoastră să fi plecat deja din Albania.

Grant Petersen dădu din cap neîncrezător.

— Potrivit celor din Shik, nu este sigur acest lucru. Ei cred că a fost prevenit şi nu a avut timp suficient ca să-şi organizeze fuga, A părăsit fundaţia Al Haramain cu o jumătate de oră înainte de sosirea agenţilor din Shik. Fatos Klosi, şeful Shik, se jură că aeroportul era deja supravegheat. Numele sub care arabul era cunoscut în Albania a fost imediat difuzat, mai întâi, în Italia şi apoi, în Macedonia. Ar fi fost foarte greu să poată ieşi din Albania în mod clandestin, fără să se pregătească dinainte. La nord şi la est, se află Muntenegru şi Kosovo. Nu sunt locuri indicate pentru un arab. La sud, în Macedonia, noi deţinem controlul. Ar mai rămâne Italia şi reţelele călăuzelor albaneze. Dar şi acestea sunt infiltrate de oamenii poliţiei.

— Deci, el se află încă în Tirana! trase concluzia Malko.

— Ar putea să se ascundă foarte uşor, adăugă americanul. Are la dispoziţie o mulţime de fundaţii islamice şi multe reţele proprii.

— Continuă să poarte barbă?

— După cum spun agenţii Shik, nu, Poate că ştiu mai multe lucruri, dar le ţin ascunse. Cred că ar trebui să le smulgem adevărul cu metode ceva mai dure...

La Divizia Operaţiuni încă nu se auzise de Drepturile Omului.

Prins în cursă, Malko reflectă în linişte câteva momente. Începuse să se înăbuşe în această încăpere închisă, cu cei patru bărbaţi ce transpirau din belşug lângă el.

— OK, făcu el în cele din urmă. Deci Al Jafar se află în Albania. Cum o să-l găsesc?

Prin ochii lui Petersen trecu o lumină de uşurare şi acesta simţi nevoia să-şi mai umple paharul.

— Pentru început, trebuie să culegem ceva informaţii de la un *strânger*[20]. Este un tip foarte bine care cunoaşte o grămadă de lucruri utile şi vorbeşte la perfecţie engleza. Se numeşte Ylli Baci şi vă aşteaptă la hotelul *Rogner.*

— Cred că dacă ar fi ştiut unde se ascunde arabul, ar fi venit imediat să vă spună.

— *Right.* Dar mai este o mică şmecherie pe care nu o cunoaşteţi.

Predecesorul meu mi-a lăsat o listă de „surse” şi de contacte pe care să o pot folosi, în afară de agenţii Shik. Imediat ce Fatos

[20] Agent local, (n.a.).

Klosi m-a anunţat că Al Jafar a dispărut, eu împreună cu *strânger*-ul nostru, Ylli Baci, am încercat să ne gândim cam ce ar fi putut face. El m-a sfătuit să vorbesc cu un tip, pe nume Nasir Kastriot. Un kosovar care face parte din UCK. Le serveşte ca *press officer* şi pătrunde uşor în orice loc. Poate fi găsit aproape în fiecare zi la *Rogner*.

— Aţi reuşit să-l contactaţi?

— Da, după ce am verificat toate „referinţele" lui aici. Ylli Baci mi-a stabilit o întâlnire cu el şi a trebuit să beau o mizerie de cafea „italienească" la *Rogner,* l-am promis că-i dau cincizeci de mii de dolari dacă mi-l găseşte pe Mohammad Al Jafar. Asta, cu încuviinţarea şefilor de la Langley.

— Şi când s-a întâmplat asta?

— Acum şase zile… Când m-am despărţit de el, tipul era vizibil tulburat. Până acum nu primea de la noi decât nişte prime modeste. Cu cincizeci de mii de dolari însă, poţi să cumperi şi o ţară. Numai după câteva ore, el a încercat în disperare să mă găsească, sunându-mă de la telefonul lui portabil. Când în cele din urmă m-a găsit, mi-a spus că pot să pregătesc banii. Mi-a promis că în douăzeci şi patru de ore mă va anunţa unde îl pot găsi pe arab.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

Petersen lăsă ochii în jos.

— M-am dus la bancă să scot banii şi i-am prevenit pe cei din Shik să fie pregătiţi.

Malko tresări.

— Le-aţi spus şi *cum* credeaţi că-l veţi găsi?

— Da, cred că da, spuse americanul cu glasul cam nesigur. Oricum, n-a fost de folos. Kastriot nu m-a mai sunat.

— Nu aţi încercat să-l căutaţi dumneavoastră?

— Bineînţeles că am încercat, dar am dat de un tip care nu vorbea decât albaneza şi care a închis imediat telefonul. M-am interesat apoi şi la hotel *Rogner.* Nimeni nu-l mai văzuse de câteva zile pe acolo.

Cu un aer plouat, Petersen începu să se scotocească prin buzunare după o altă ţigară. Malko era de-a dreptul îngrozit. Nu numai că americanul îi dăduse întâlnire tipului într-un loc public, dar îi dezvăluise numele celor din Shik.

— Liniştea din jurul acestui caz este extrem de neliniştitoare, făcu el.

Grant Petersen înălţă din umeri.

— Da şi nu. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu el, s-ar fi aflat cu siguranţă. Zilnic se întâmplă câte ceva, dar niciodată nu sunt găsiţi vinovaţii. Poate că a plecat să-l caute pe clientul nostru şi nu a putut să comunice cu noi.

— Ce mă îngrijorează este că nu a răspuns la telefonul lui portabil, mărturisi Malko. Asta este un indiciu foarte grav. Aţi vorbit cu agenţii Shik despre faptul că a dispărut?

— *Yeah.* Par destul de îngrijoraţi.

Şeful Centralei CIA încerca să minimalizeze posibilele consecinţe ale erorii făcute de el. Într-o ţară ca Albania, o dispariţie nu era semn bun… Acest Nasir Kastriot părea un om lipsit de viitor.

— Mă tem că „sursa” dumneavoastră „s-a răcit”, făcu Malko. Nu poate să vă mai ajute nimeni? Omul acesta nu are o familie?

— Are soţie. Ylli i-a telefonat. Ea declară însă că nu ştie nimic de el.

— Nu aţi încercat să o vedeţi?

Americanul avea un aer încurcat.

— Ylli mi-a spus că s-ar putea să o supăr şi, la urma urmelor, nu mă pricep prea bine să trag femeile de limbă.

Într-adevăr, dacă el şi ceilalţi „păroşi” şi-ar fi făcut apariţia la uşa ei, cu siguranţă că primul ei reflex ar fi fost să sară pe fereastră.

— Bine. Mă conduceţi la *Rogner?*

— Vă va duce Bob. Apoi Ylli vă va pune la dispoziţie un autoturism mai discret, un Pajero.

Evident, ceva mai discret decât Hummer-ul lui camuflat…

Bob închise jocul video, îşi luă un M 16 şi se îndreptă către ieşire.

*

* *

Ylli Baci vorbea aproape în şoaptă. Lui Malko nu îi trebuise prea mult timp ca să-l găsească: abia îl lăsă Bob Bow în holul hotelului, că îi şi sări în întâmpinare un tânăr cu barbă, cu ochii vioi, îmbrăcat în blugi şi cămaşă de polo. După ce se prezentă, cei doi se instalară afară, în partea de bar care se afla înspre grădină.

— Cred că i s-a întâmplat ceva lui Nasir Kastriot, spuse Ylli Baci. Nimeni nu l-a mai văzut de patru zile. Trebuia să

întâlnească mai multe persoane şi nu a dat nici un semn de viaţă.

— Deci, se poate să se fi aflat că îl căuta pe Mohammad Al Jafar la cererea CIA-ului.

Străinger-ul îşi mângâie barba sură cu un zâmbet resemnat.

— La Tirana, este foarte greu să păstrezi un secret. Este atât de mică…

Cu înfăţişarea sa timidă şi manierele delicate, Ylli nu prea semăna cu un spion. Chipul i se crispă brusc, iar Malko îl întrebă:

— Ce se întâmplă?

— O, mă cam supără stomacul! Am tot timpul arsuri. Din cauza stresului. Dacă aţi putea să mă ajutaţi cu nişte medicamente… Aici este foarte greu să le găsesc.

— Şi de ce sunteţi atât de stresat? *Company* este de vină?

— Nu, nu, se grăbi să spună Ylli Baci, dar este extrem de greu să-ţi câştigi existenţa în Albania. Aş dori să lucrez mai mult pentru ambasadă. Sunt obligat să mă descurc. Mă ocup cu importuri din Italia. Ilegale, bineînţeles. Acum am un întreg conteiner plin cu mobilă de excepţie, Se poate mobila o vilă cu ele. Erau destinate unui industriaş din Veneţia, care le-a comandat la Paris arhitectului de interioare Claude Dalie.

— Au fost aşadar furate?

— Bineînţeles, făcu tânărul albanez. Dar nu le vând prea scump…

Malko îşi continuă ideea:

— În cazul în care Nasir Kastriot a fost lichidat, înseamnă că Al Jafar dispune de complici importanţi, chiar aici, la Tirana.

— Nu ar fi de mirare. Islamiştii au infiltrat UCK şi Partidul Democrat al lui Sali Berisha, care le-a fost foarte favorabil. Doar au primit bănet, nu glumă, de la ei…

Malko tocmai dorea să pună următoarea întrebare, când îşi făcu apariţia Bob „părosul” cu ochii ieşiţi din cap.

— Mi-au furat maşina Cherokee! ţipă el alb de furie, în mijlocul bulevardului! Erau trei tipi înarmaţi cu Kalaşnikovuri. Mi-au luat şi portabilul!

Bietul om nu reuşea să-şi revină. Cu mâinile tremurând, el comandă un coniac. Era în stare de şoc. Când chelnerul veni cu o sticlă de Otard XO şi îi umplu paharul, americanul îl dădu pe gât imediat.

— *Jesus Christ!* făcu el. În plin centru al oraşului, la ora zece

seara.

Ylli Baci clătină din cap plin de înţelegere.

— Aici, cum drumurile sunt atât de proaste, maşinile rezistente sunt cam scumpe... Aveţi numărul de la portabilul dumneavoastră?

Bob Bow îi dictă numărul, iar strânger-ul îl formă pe aparatul său. Aproape imediat începu o conversaţie în albaneză, care dură câteva minute. După ce termină de vorbit, el spuse calm:

— Am vorbit cu hoţii. Mi-au spus că au nevoie de maşină ca să lupte cu sârbii, în Kosovo. Bineînţeles, nu-i adevărat...

— *Motherfuckers! Assholes!*

Bob „părosul" simţea că ia foc, dar era neputincios. Malko propuse cu gentileţe:

— Dacă doriţi, vă putem conduce la ambasadă. După aceea, am de gând să-i fac o vizită doamnei Kastriot.

Americanul se ridică de la masă înjurând. Să ţi se fure o maşină blindată în timp ce eşti înarmat până-n dinţi. În plin oraş... El îi aruncă o privire neagră lui Malko.

— Vedeţi aşadar ce se poate întâmpla în ţara asta împuţită.

*

* *

O maşină staţiona de-a lungul trotuarului, chiar în faţa imobilului cu faţada plină cu antene pentru sateliţi în care locuia Nasir Kastriot, dar era golită de tot ceea ce se putea scoate din ea. Practic, doar caroseria mai rămăsese întreagă.

Malko îl însoţise pe Bob în automobilul obosit al lui Ylli Baci, care îl condusese apoi aici. Strada, situată aproape de stadion şi de Ambasada americană, era în aşa hal de desfundată, încât semăna cu o pistă africană. Schele din lemn acopereau faţada imobilului.

— Locatarii încearcă să transforme terasele în camere de locuit. La Tirana, este o mare criză de locuinţe.

— Unde locuieşte Kastriot? întrebă Malko.

— La etajul trei, apartamentul 302. Cred că este la fereastra luminată.

— De unde ştiţi acest lucru?

— Am contactat-o pe soţia lui în legătură cu mobila lui Claude Dalie. Era interesată să cumpere o canapea foarte frumoasă, tapiţată cu catifea roşie. Dar nu m-a mai sunat.

— Aţi văzut-o deja pe doamna Kastriot?

— Nu, am vorbit cu ea doar la telefon. Aici, femeile nu ies prea mult din casă.

— Vreţi să veniţi cu mine?

Ylli Baci ezită puţin, apoi spuse timid:

— Dacă aţi putea să mergeţi singur... Ea vorbeşte engleza şi nu aş vrea să las maşina singură pe aici. Vedeţi acel Suzuki parcat ceva mai încolo? S-ar putea să pândească cineva în el, aşteptând vreo ocazie. Dacă totuşi aveţi nevoie de mine, am să vă însoţesc.

După cele întâmplate lui Bob Bow, această prudenţă era de înţeles. Totuşi, la numai treizeci de metri mai încolo, era un poliţist, postat în faţa grilajului Ambasadei americane, cu o puşcă Kalaşnikov la umăr.

Malko făcu un semn către acesta, cu un aer întrebător.

— A, el nu ar interveni, spuse *strânger*-ul. Câştigă doar patrusprezece mii de leka pe lună şi nu-şi va risca viaţa pentru un necunoscut.

Resemnat, Malko sări din maşină şi se îndreptă către intrarea imobilului.

Holul nu era luminat, aşa că fu nevoit să-şi aprindă lanterna. Casa nu avea ascensor, iar pereţii erau îngrozitor de murdari. Pereţii despărţitori erau subţiri şi se putea auzi tot ce se petrece înăuntrul apartamentelor. Palierul de la etajul trei era negru ca un furnal. Malko reperă uşa cu ajutorul fasciculului de lumină. Nu exista sonerie şi nici un fel de inscripţie. El îşi lipi urechea de canatul uşii, dar nu auzi decât zgomotul făcut de televizor. Era cineva acasă. Bătu atunci la uşă.

Nu răspunse nimeni.

Malko bătu din nou, de astă dată, ceva mai tare. Auzi atunci cum scârţâie parchetul şi o voce spuse ceva în albaneză.

— *You are Mrs Kastriot?* întrebă Malko în engleză.

După un moment de tăcere, o voce spuse:

— *Yes. Who are you?*

— *A friend of your husband*[21], minţi Malko.

Încă un moment de tăcere, apoi vocea întrebă:

— *Your name?*

— Malko Linge.

Tăcerea care urmă păru interminabilă. Apoi vocea, brusc furioasă, strigă:

[21] Un prieten de-al soţului dumneavoastră, (n.a.).

— *I don ’t know you. Go away*![22]

Engleza ei era destul de grosolană, dar inteligibilă. Malko auzi cum paşii se îndepărtează. El începu să bată cu putere în uşă şi să strige:

— *I need to talk to you. It’s very important*![23]

Din nou, linişte. El bătu iar, apoi aşteptă. Uşa se deschise deodată cu o violenţă neaşteptată. Malko văzu o femeie blondă cu faţa ascuţită, cu ochii verzi migdalaţi şi nasul în vânt, îmbrăcată cu un pulover mulat pe trup şi cu o fustă foarte strâmtă ce lăsa să i se vadă picioarele minunate. Femeia era desculţă. Cu toate acestea, Malko nu zăbovi prea mult uitându-se la înfăţişarea ei. Nu vedea decât ţeava puştii Kalaşnikov îndreptată către stomacul lui.

*

* *

Privirea tinerei femei îl măsură din cap până-n picioare. Apoi scrută în întunericul de afară ca şi cum s-ar fi temut că este însoţit de cineva. Dacă ar fi fost mai puţin crispată, ar fi putut fi chiar drăguţă.

— *Who are you?* repetă ea.

Ca să nu o audă venind, ea se descălţase. Malko îi adresă un surâs liniştitor.

— Mă numesc Malko Linge şi vreau să-l găsesc pe soţul dumneavoastră.

Tânăra nu se destinse deloc.

— De ce?

— Stabilisem o întâlnire la care însă nu a venit.

— Lucraţi pentru americani? îl întrebă tânăra femeie.

— De ce mă întrebaţi?

Doamna Kastriot se uită urât la el.

— Aş vrea să ştiu adevăratul motiv al acestei vizite. Înainte de a se face nevăzut, Nasir mi-a explicat în ce mod avea să câştige cincizeci de mii de dolari. Atunci i-am spus că s-ar putea ca să câştige mai degrabă un loc la cimitir.

— Credeţi că a murit?

— Lucraţi sau nu pentru americani? insistă ea.

— Da, trebui să admită Malko. Am venit în Albania special ca

[22] Nu vă cunosc. Plecaţi imediat! (n.a.).

[23] Am nevoie să stau de vorbă cu dumneavoastră. Este vorba de ceva extrem de important, (n.a.).

să-l găsesc pe soţul dumneavoastră. Aş putea intra?

Ea îl privi îndelung, apoi lăsă în jos puşca şi îl conduse în micuţul apartament. Puse arma pe o măsuţă bine lustruită şi-şi puse pantofii cu tocuri cui. Apoi luă loc pe un scaun aşezându-se picior peste picior. Malko îşi spuse că nevasta lui Nasir Kastriot era o târfă de înaltă clasă, cu privirea dură, cu pometii bine conturaţi şi cu un corp pe care ştia să-l pună în valoare de minune. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani.

— Aşadar, ce doriţi să-mi spuneţi?

— Eu, nimic, mărturisi Malko. Am nevoie să dau de o pistă, de un indiciu cât de mic, ca să-l găsesc pe soţul dumneavoastră. Când l-aţi văzut pentru ultima dată?

— Acum patru zile, zise ea. Era la *Rogner.* M-a sunat de la telefonul său portabil ca să-mi spună că are o întâlnire cu cineva şi că nu poate să vină la cină. De atunci, nu a mai dat nici un semn de viaţă.

— Nu a venit nimeni să vă caute?

— Nimeni, făcu ea cu un glas uscat. Nu mai am nici un ban. Toţi banii noştri se află într-un seif a cărui cheie se află la el. În Albania nu se utilizează nici cecuri şi nici cărţi de credit. Sunt grecoaică şi nu pot să-mi plătesc nici măcar un bilet ca să plec la Atena, la familia mea. Să plec din ţara asta nenorocită.

— Dar cu toate acestea, v-aţi măritat cu un albanez…

Doamna Kastriot ridică uşor din umeri.

— E drept. Când ne-am întâlnit în Atena, Nasir mi-a promis verzi şi uscate. Era un tip toarte generos. În prima săptămână mi-a cumpărat haine de mai mult de cinci mii de dolari. Mi-a spus că vrea să se însoare cu mine. Desigur, mă cam deranja faptul că este musulman, iar eu, ortodoxă. Mi-a jurat însă că nu este un credincios practicant, iar căsătoria a fost oficializată aici doar la primărie… Acum nu mai ştiu ce să fac…

Ea se ridică şi dispăru în bucătărie, legănându-şi şoldurile în chip provocator, apoi reapăru cu o sticlă de Defender „Succe’s” şi cu două pahare. După ce turnă băutura în pahare, se scuză:

— Cred că arăt îngrozitor. Mă întorc imediat.

Când apăru din nou, era machiată impecabil. Ochii păreau şi mai migdalaţi, gura era conturată cu un ruj agresiv şi era parfumată. Privirea pe care o aruncă asupra lui Malko era plină de înţelesuri…

— Care este prenumele dumneavoastră?

— Eleuthera.

Ea se aşezase tot cu picioarele încrucişate. Ca un animal de pradă la pândă.

— Îmi permiteţi să vă invit la cină? îi propuse Malko. Astfel vom avea ocazia să discutăm mai pe-ndelete.

Ea îl săgetă cu privirea.

— Poate îmi veţi da nişte bani. Ştiu că Nasir v-a făcut *multe* servicii.

— Există şi această posibilitate, zise Malko cu prudenţă. Putem discuta şi despre acest lucru.

Privirea sa căzu asupra puştii Kalaşnikov şi întrebă zâmbind:

— De ce aţi deschis uşa înarmată?

Câteva secunde, ea păru tulburată şi, după ce-şi goli paharul cu whisky, spuse cu o voce cam nesigură:

— Mi-e frică. După dispariţia lui Nasir, am impresia că sunt urmărită. De multe ori văd nişte maşini care staţionează în faţa casei. Din această cauză, ies cât mai puţin posibil.

— Am un şofer albanez, preciză Malko. Putem să luăm cu noi şi Kalaşnikovul.

— Ştiţi să-l folosiţi?

— În principiu, da, răspunse el zâmbind.

Ea se sculă în picioare.

— De acord să mergem să cinăm.

Ea dispăru din nou ca să revină cu o jachetă asortată la fustă. Era extraordinar de sexy, cu corpul ei micuţ, bustul generos şi picioarele lungi şi fine. Nasir Kastriot avea gust. Malko apucă puşca şi ieşi primul.

*

* *

Maşina străbătu o stradă plină de gropi şi trecu prin faţa unei lăzi de gunoi imense, pe care se aflau câteva pisici vagaboande, apoi ajunse într-un loc viran, la marginea căruia se ridica o construcţie neterminată. Ylli indică în stânga o clădire luminată cu un bec cu neon verzui.

— Iată *La Perla!* zise el. Un restaurant italian foarte bun.

Cartierul parcă fusese bombardat, cu toate că se aflau la doi paşi de piaţa Skenderbeg. Malko o ajută pe Eleuthera Kastriot să coboare din maşină şi privi în jurul său. Nu era nimeni. Avusese impresia că maşina Suzuki ce staţionase lângă casa familiei Kastriot îi urmărise. În tot cazul, acum dispăruse.

— Vă voi aştepta aici peste o oră, spuse Ylli Baci. Pe mine mă supără prea tare stomacul ca să pot mânca acum.

Cu Kalaşnikovul pus pe genunchi, el îşi aprinse o ţigară. Eleuthera şi Malko intrară în restaurantul care se afla la subsol. Locul nu părea prea vesel: lumina era destul de chioară, erau ocupate doar câteva mese, iar pereţii erau albi. Malko o lăsă pe Eleuthera să comande cina. Tot meniul era italienesc. În ochii cenuşii ai tinerei femei plutea frica. El o simţea încordată ca o strună de vioară… Privirile lor se încrucişară. El se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Eleuthera, acum trebuie să-mi spui de ce îţi este atât de frică. Doar oamenii care păstrează un secret teribil sunt ucişi. Pentru a-i face să tacă.

Capitolul IV

Eleuthera Kastriot îşi ridică brusc capul, ferindu-şi privirea de Malko.

— De ce spuneţi asta? îl întrebă ea cu o voce nesigură. Nu ştiu nimic. Tot ce doresc este să plec din Tirana cât mai repede. Aţi putea să-mi plătiţi un bilet de avion pentru Atena?

Părea sinceră. Chelnerul le aduse aperitivele, iar Malko bău puţin vin. Era îngrozitor.

— Mai ştia cineva că soţul dumneavoastră era un informator al CIA?

— Nu, nimeni. Cel puţin, până în ziua în care a dispărut.

— Ştiţi deasemenea că el promisese că va da o informaţie foarte importantă.

— Da, zise ea cu amărăciune. Era vorba de locul în care se ascunde un terorist arab. Trebuia să primească pentru asta cincizeci de mii de dolari.

— Dacă dumneavoastră aveţi această informaţie, încă veţi mai putea primi această sumă.

— Partea proastă este că nu ştiu nimic, spuse tânăra.

Malko nu mai insistă şi începură să mănânce. Puiul fript, garnisit cu un ‚sos fără gust, era sub orice critică. Eleuthera remarcă:

— Sunt pui din Ungaria, crescuţi cu hormoni. Este tot ce se poate comanda aici.

Pe cât era de fibros, se putea crede că bietul pui venise pe jos din Ungaria... Cât despre vin, aşa-zis italienesc, nu putea fi consumat decât la prepararea salatei, însoţit de puţin untdelemn. Cu toate astea, Eleuthera se ospăta cu poftă. Obişnuiţi cu lipsurile, albanezii aveau deja un stomac de struţ... Din când în când, tânăra se uita pe furiş la Malko, măsurându-l din ochi.

Deodată, ea rămase cu furculiţa în aer, uitându-se fix, către intrare. Malko văzu cum se schimbă la faţă şi întoarse capul. În restaurant intraseră doi bărbaţi. Primul dintre ei era o namilă cu bicepşi de docher, cu părul blond dat pe spate, ochi albaştri şi chipul dur. Era însoţit de un personaj straniu ce părea ieşit dintr-un film al lui Kusturica, Purta cămaşă şi cravată, pălărie de fetru,

un costum mov cu dunguliţe şi pantofi galbeni.

Avea o mustăcioară fină şi sprâncene stufoase. Cei doi bărbaţi traversară liniştiţi sala şi, trecând pe lângă masa lor, se îndreptară spre bar.

În trecere, namila o privi insistent pe Eleuthera. Aceasta semăna cu un animal hăituit. Se înclină către Malko şi îi spuse în şoaptă:

— Să plecăm repede! Plătiţi consumaţia şi să plecăm.

— Cine sunt aceşti oameni?

Cu capul în jos, femeia tăcu. În spatele ei, cei doi inşi nouveniţi, se instalară la bar. Cu coada ochiului, Malko văzu cum barmanul le pune în faţă două pahare uriaşe pe care le umple, lăsând apoi acolo sticla cu Otard XO cu gâtul lung.

Malko îl chemă pe chelner care nu veni imediat, fiind ocupat la altă masă. Eleuthera era albă ca ceara. Ea scoase din geantă un pachet de Gauloise blondes şi Malko îi aprinse ţigara cu bricheta sa, zâmbind încurajator.

Cei doi bărbaţi îşi băură coniacul dintr-o răsuflare şi plecară. Tânăra se mai relaxă puţin, iar Malko profită de ocazie ca să o întrebe:

— De ce v-aţi speriat aşa de tare?

— Cred că aceşti tipi mă urmăresc. Sunt nişte brute, nişte ucigaşi. Cel mai solid este Britan Mata, şeful gărzilor de corp ale lui Sali Berisha, fostul prim-ministru. A asasinat o mulţime de oameni. Este însoţit mereu de celălalt.

— Ce legătură au cu dumneavoastră?

— Habar n-am, mărturisi ea. Acum, când Berisha nu mai este la putere, ei lucrează pentru cine-i plăteşte mai bine. Britan este un *peronari*[24]. Nu se sfieşte să atace o femeie, deşi în ţara asta nu se atinge nimeni de femei.

— Dacă s-au arătat pe aici, înseamnă că nu vă vor răul, remarcă Malko.

Eleuthera Kastriot nu părea deloc convinsă de acest lucru. Când în cele din urmă apăru şi chelnerul, Malko achită consumaţia şi cei doi ieşiră din restaurant. Ylli sări din maşină cu o grimasă de durere pe faţă.

— Încă vă mai doare stomacul? întrebă Malko.

— Da.

— Aţi procedat bine că nu aţi venit cu noi. V-ar fi fost acum şi

[24] Peşte, cu sensul de proxenet, (n.a.).

mai rău.

În clipa în care el deschidea portiera pentru Eleuthera, privirea i se opri pe clădirea în curs de construcţie care se afla în faţa lui. Avu brusc impresia că ceva mişcă acolo, în întuneric. Simţi cum tot sângele i se urcă la cap. Nu mai avu timp să pună întrebări. Când Eleutheria se urcă în maşină, o rafală de armă automată sfâşie tăcerea. În dreptul etajului trei, se văzu o jerbă de scântei galbene. Bucăţi de tencuială fură smulse din faţada restaurantului şi căzură aproape de picioarele lor, pe trotuar. Apoi se făcu din nou linişte.

— Ylli, dă-mi repede Kalaşnikovul! strigă Malko.

Strânger-ul stătea ghemuit în spatele maşinii Pajero. El deschise portiera, luă puşca şi i-o întinse lui Malko.

Acesta se adăposti repede în spatele unui stâlp din beton şi armă puşca de asalt. Aşteptă încercând să sfredelească întunericul cu privirea. Nu se mai vedea nici o mişcare. După câteva minute, el se redresă. Cel care trăsese îşi luase tălpăşiţa. Ori era un ţintaş prost, ori dorise să-i intimideze doar.

— Să plecăm de aici! îi spuse Malko lui Ylli Baci.

Nu avea nici un chef să scotocească imobilul cu pricina. Nimeni nu-şi mai făcuse apariţia din Interiorul restaurantului. Oamenii erau mai mult decât blazaţi în Tirana. Sejurul său începuse bine de tot. Nici nu sosise bine că şi intrase într-o ploaie de gloanţe. El se urcă în maşină, pe bancheta din spate. Eleuthera tremura ca o frunză.

— V-am spus doar că vor să mă ucidă, făcu ea.

Maşina trecu iar pe lângă pubela asediată în continuare de pisicile vagaboande, apoi ieşiră într-o străduţă bine luminată. Ylli Baci întoarse capul către Malko.

— O conducem pe doamna Kastriot?

Malko nu mai avu timp să răspundă. Eleuthera ţipă:

— Nu! Nu vreau să mă întorc acasă! Mi-e frică!

Ylli pătrunse în piaţa Skenderbeg, conducând foarte încet. Malko simţi un şoc. Suzuki se ivise iar în urma lor. Observă că-i lipsea placa de înmatriculare. Treaba devenea din ce în ce mai agasantă.

— Să mergem la *Rogner,* zise el.

Pe bulevardul Deshmoret E. Kombit, se găseau în permanenţă câteva maşini ale poliţiei. Poate că ar fi putut obţine să fie percheziţionată maşina care îi urmărea.

— Nu, nu vreau să merg la *Rogner,* protestă Eleuthera. Ei ne pot găsi uşor acolo.

Ylli Baci fu nevoit să facă ocolul pieţii, în timp ce Malko încerca să o convingă pe Eleuthera, care era complet isterizată.

— Hotelul mi se pare destul de bine păzit, zise el.

— Nu vreau să merg la *Rogner,* repeta ea cu îndărătnicie.

Nu puteau să se învârtească aşa în cerc toată noaptea. Ylli spuse deodată:

— Poate că ar fi bine să mergeţi la domnul Petersen, sugeră el. Acolo veţi fi în siguranţă.

— Cine este? întrebă Eleuthera.

— Este şeful Centralei CIA din Tirana, răspunse Malko. Ideea mi se pare bună.

De astă dată, femeia acceptă. Ghemuită pe scaun, ea se uita în spate tot timpul. Suzuki îi urmărea în continuare. Ei părăsiră centrul îndreptându-se către est pe străzi din ce în ce mai întunecate şi mai desfundate. Erau adevărate capcane pentru biata maşină! Ylli se întoarse şi-i întinse lui Malko portabilul său.

— Nu ar strica să îl anunţaţi... Formaţi 33572, cu 042 în faţă.

Grant Petersen răspunse imediat. Malko îi explică situaţia.

— OK, Veniţi! Vă aştept, făcu americanul.

*

* *

Strada Mihal Grameno semăna cu o potecă de munte, dar era cu mult mai proastă. Maşina sălta din groapă în groapă, urcând din greu panta abruptă. Suzuki dispăruse. Pajero se opri în faţa unei vile imense.

— Am ajuns, spuse Ylli Baci.

El trase maşina în faţa marii porţi negre şi duble. Imediat se aprinse un proiector, inundând într-o lumină crudă strada întunecoasă şi prinzând în centrul ei maşina.

Malko zări în umbră doi puşcaşi marini îmbrăcaţi în ţinută de luptă, cu caschete, instalaţi în spatele unei mitraliere uşoare. În faţa vilei se ridica un garaj gol în care intră Ylli, în vreme ce poarta grea se închise în spatele său. Grant Petersen se ivi din umbră într-un frumos tricou verde şi cu un pistol-mitralieră, care părea o jucărioară în pumnul lui enorm.

— Bun venit! le ură el.

Eleuthera şi Malko se dădură jos din maşină. Zidul ce împrejmuia domeniul era înălţat cu un gard din sârmă ghimpată,

iar în grădină se aflau două posturi de tir. Marea construcţie cu trei etaje domina întreg cartierul. Malko făcu prezentările.

— Încântat să vă cunosc, doamnă Kastriot, spuse americanul. Vă rog să poftiţi pe terasă ca să vă odihniţi un pic. Ylli va avea grijă de dumneavoastră. Eu trebuie să termin de scris un raport.

El îi conduse pe scară până la etajul unu. Casa părea foarte nouă şi era sumar mobilată. Conduşi de Ylli, Eleuthera Kastriot şi Malko urcară la etajul trei, traversară o încăpere mare şi goală, apoi ieşiră pe o terasă de unde se putea admira Tirana. În faţa lor nu era nici o altă clădire.

— La acest etaj există destule camere disponibile, spuse Ylli Baci. Vă rog să vă instalaţi. Până atunci, eu voi căuta ceva de băut.

Câteva scaune din piele înconjurau o măsuţă joasă. Eleuthera se lăsă să cadă într-unul din ele şi îşi aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau. Ylli aduse o sticlă şi nişte pahare.

— V-am adus nişte *raki* fabricat în casă pe care i l-am adus eu domnului Petersen, spuse el mândru. Asta nu face rău la stomac.

El umplu patru pahare. Malko sorbi puţin din băutura care îi arse buzele. Eleuthera păru să nu simtă tăria alcoolului şi îl bău pe nerăsuflate, apoi întinse paharul gol către Ylli, care i-l umplu din nou. Înciudat, Malko îşi goli şi el paharul şi pe dată simţi că-i arde măruntaiele... Era o băutură pentru bărbaţi.

O rafală de mitralieră se auzi în depărtare, apoi, o alta. Lumea îşi spunea astfel noapte-bună... Ylli îşi luă rămas-bun: trebuia să se întoarcă acasă. Eleuthera se servi din nou, urmată de Malko. Şi el avea nevoie să se relaxeze puţin. Într-adevăr, băutura asta nu făcea rău la stomac, în schimb, se urca imediat la cap... Văzând-o ceva mai liniştită, el o întrebă:

— Eleuthera, acei bărbaţi nu vă urmăresc fără motiv...

— Vă rog să mă lăsaţi în pace, bodogăni tânăra. Tot ce vreau eu e să mă întorc în Grecia. Daţi-mi cei cincizeci de mii de dolari pe care i-aţi promis lui Nasir.

— Dar el trebuia să ne furnizeze ceva în schimbul acestei sume.

În loc de răspuns, ea îşi umplu pentru a patra oară paharul cu raki, îl dădu peste cap şi, ridicându-se din fotoliu, se duse să se sprijine de balustrada terasei. Cerul scânteia de stele, adia un vânticel cald şi domnea o linişte adâncă. Malko se apropie de femeia, care se răsuci, cu coatele sprijinite de zidul de piatră.

Deşi privirea îi era cam nesigură, trupul ei degaja o atitudine extrem de provocatoare.

— Nu vreau să mor, spuse ea cu o voce răguşită de beţivă.

— Aici, nu vă paşte nici un pericol, zise Malko.

— Vreau să primesc cei cincizeci de mii de dolari, făcu ea cu o încăpăţânare specifică beţivilor.

— Vă voi da cu multă plăcere dacă obţineţi informaţia de care avem nevoie...

Eleuthera făcu un gest de enervare şi se smulse de lângă balustradă.

— În acest caz, eu plec de aici!

Făcu câţiva paşi clătinându-se. Rachiul îşi făcuse pe deplin efectul. Malko o prinse în momentul în care tocmai se prăbuşea.

Femeia se zbătu, îi scăpă din braţe şi căzu în genunchi, apoi pe o coastă şi adormi chiar acolo, pe dalele terasei.

*

* *

Este îngrozitor cât de grea poate să fie o femeie! Malko abia reuşi să o ridice pe un umăr şi să o depună în prima cameră în care intră, ce era mobilată doar cu un pat imens şi romantic, neaşteptat pentru un astfel de loc. Pe duşumea zăcea un catalog al decoratorului Romeo. Ylli Baci găsise un client în persoana lui Grant Petersen...

Malko lungi femeia pe pat, apoi coborî să-l întâlnească pe american. Acesta era într-un living imens şi aproape lipsit de mobilier. Era prăbuşit într-un fotoliu nou-nouţ tapiţat cu piele galbenă, a cărui eleganţă contrasta în mod puternic cu ţinuta sa: tricou şi haine de lucru. Îşi întinsese picioarele pe o măsuţă superbă din marmură roşie, care ar fi stat mult mai bine într-un palat. Se părea că Ylli Baci se descurca destul de bine cu mobilele lui Claude Dalie, furate din Italia.

Pe măsuţă erau înşirate mai multe sticle: apă minerală, Defender, coniac Otard XO. Lângă ele stătea un revolver automat Beretta, cu calibrul 92. Într-un colţ, se aflau trei lăzi cu Taittinger Comtes de Champagne, 1990.

— Aveţi cu ce să pregătiţi o petrecere, remarcă Malko.

Grant Petersen zâmbi dezamăgit.

— Am cumpărat toate astea de la un contrabandist în speranţa că pot să scot de la el vreo informaţie mai deosebită, dar degeaba... Ei, a mărturisit ceva?

— Din nefericire, nimic, răspunse Malko. Sunt însă convins că ştie ceva…

— Asta e sigur! îl aprobă şeful Centralei CIA. Nimeni nu a tulburat-o pentru că noi nu am contactat-o până acum. Sub presiune însă, poate că va scăpa ceva, mai ales când ştie că viaţa îi este ameninţată. Ce face acum, doarme?

— Da. A băut destul de mult şi nu ştia ce spune. Poate că mâine va fi altfel.

Americanul dădu din cap.

— Rachiul este ca un sport care, până la urmă, te ucide…

— Aţi fi în stare să-i plătiţi cincizeci de mii de dolari?

— Pentru o informaţie care să ne permită să punem mâna pe ticălosul de Al Jafar, da.

— Cred că v-ar costa mai puţin decât dacă aţi construi o nouă ambasadă, remarcă Malko destul de scârbit. Dacă teroriştii sunt atât de periculoşi pe cât îi credeţi, cu siguranţă că ar fi o investiţie bună…

Grant Petersen aruncă o privire la ceasul său. Un Breitling Chronomat, care părea o jucărie la încheietura groasă a mâinii.

— OK. La Washington este acum ora patru dimineaţa, trebuie să dau raportul în legătură cu ultimele evenimente. Mâine dimineaţă, micul dejun se serveşte la ora opt. Albania se scoală devreme…

Malko se urcă la etajul trei, unde începu să exploreze puţin locurile.

Nici o cameră nu era mobilată, cu excepţia celei în care o depusese pe Eleuthera. Pantofii acesteia erau aruncaţi pe podea, iar ea dormea pe pântece, îmbrăcată, sforăind ca o focă. Malko nu avu de ales. Se dezbrăcă şi, rămânând doar cu slipul pe el, se lungi alături de ea. Femeia nici nu se mişcă.

*

* *

Malko fu trezit de primele raze ale soarelui. Simţi ceva cald lângă el şi deschise ochii. În timp ce dormea, Eleuthera îşi scosese fusta şi bluza, lăsându-şi pe ea doar slipul negru. Dormea cu spatele lipit de el. Femeia se mişcă uşor şi alunecă spre el. Deodată se pomeniră lipiţi ca două linguri puse una în alta. Fesele rotunde ale Eleutherei era perfect îmbucate în scobitura făcută de pântecele lui Malko. Femeia respira regulat. Se afla încă sub efectul „anesteziculuiˮ. Malko nu schiţă nici o

mişcare, dar căldura trupurilor lipite începu să-şi facă efectul. Când lumina zorilor invadă camera, el avea o erecţie triumfătoare, suportată în mod dureros din cauza slipului. Atunci el se debarasă de acesta, lăsându-şi membrul liber între fesele rotunde din faţa lui.

Un moment rămase nemişcat, simţind cum sângele îi zvâcnea în tâmple. Avea senzaţie că este pe cale să comită un viol. Apoi, dorinţa fu atât de puternică, încât începu să se frece încet de carnea fierbinte, fapt ce îi alimentă şi mai mult dorinţa. Eleuthera scoase un oftat şi se îndepărtă, lungindu-se pe spate şi cu picioarele larg desfăcute.

Malko nu putu să reziste acestui apel mut. Se prăbuşi peste ea, forţând-o să-şi depărteze şi mai mult picioarele. Pleoapele femei se ridicară, iar ea îl privi cu ochii tulburi. La început, vru să-l respingă, dar mâna ei dădu peste sexul aflat în plină erecţie şi îl prinse strâns, ca pentru a-i măsura volumul…

Malko nu mai ezită nici o clipă. Cu o mână îndepărtă fâşia îngustă de nailon, iar cu cealaltă îşi găsi calea în pântecele descoperit, penetrându-l dintr-un singur avânt. Eleuthera se cambră cu un geamăt uşor, fără a se zbate însă. La început, fu destul de greu să excite mucoasele adormite. El reuşi până la urmă să o penetreze complet şi începu să se mişte lent. La început, Eleuthera rămase inertă, apoi braţele ei se înnodară în jurul lui, iar bazinul ei începu să se balanseze în acelaşi ritm. Sexul începu să i se inunde, uşurând astfel penetrarea. Aţâţat de acest semi-viol, Malko îşi privea sexul care intra şi ieşea din strâmtoarea cu pereţii mătăsoşi. Era o senzaţie minunată şi el îşi prelungi plăcerea cât putu de mult. În momentul exploziei, Eleuthera era total excitată. Începu să ţipe şi îl ţinu pe Malko strâns lipit de ea. După ce acesta se retrase, femeia aţinti membrul rigid cu o privire grea, apoi sări din pat, aranjându-şi slipul.

— Ai fost nemaipomenit! făcu ea. Îmi place la nebunie să fiu luată cu slipul pe mine. Dacă ai fi încercat să mi-i scoţi, te-aş fi respins.

Femeia se făcu nevăzută în baie. Încă o târfă cu tabieturi! Când reveni în cameră înfăşurată într-un prosop, se aşeză pe marginea patului, cu ochii ţintă la Malko.

— Vreau cei cincizeci de mii de dolari ai mei! Sunt sigură că Nasir a murit din cauza lor! Banii trebuie să compenseze moartea

lui.

Rachiul nu ştersese banda…

Malko zâmbi.

— Dacă afli unde se ascunde Mohammad Al Jafar, sunt de acord.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Sper că nu ai de gând să-ţi baţi joc de mine…

Ea se ridică în picioare şi se duse să-şi aprindă o ţigară Gauloises blondes, pe care o scoase din geantă, apoi se aşeză iar pe marginea patului.

— Ce anume vrei să ştii?

— De ce te supraveghează cei doi şi de ce vor să te sperie?

Eleuthera se uită la el îndelung, trăgând din ţigară, Malko era cu ochii aţintiţi asupra ei. Era capabilă să-i înşire verzi şi uscate numai ca să obţină cei cincizeci de mii de dolari. În cele din urmă se hotărî să vorbească.

— Nu sunt foarte sigură, dar cred că este vorba de faptul că în dimineaţa în care a dispărut, Nasir m-a sunat.

— Mi-ai spus deja acest lucru.

Un zâmbet viclean îi luminã faţa.

— Da, dar nu ţi-am spus ce mi-a zis…

— Aşa-i.

— M-a anunţat că trebuie să plece într-o deplasare cu unul dintre prietenii lui, „colonelul” Jaqub Pedrorika. De atunci nu am mai ştiut nimic despre el.

Capitolul V

— Cine este Jaqub Pedrorika? întrebă Malko.

— Unul dintre conducătorii UCK. S-a proclamat singur colonel. Este un om cu o mulţime de relaţii şi o putere foarte mare. Ce-i mai curios e că atunci când vorbeşte cu bărbaţii se bâlbâie. Se ocupă de aprovizionarea cu armament a unităţilor UCK. El le procură de aici şi din străinătate. Locuieşte în Tirana, dar călătoreşte foarte mult. Datorită comisioanelor, are o groază de bani.

— Ce legătură există între el şi soţul dumneavoastră?

— Sunt prieteni şi adesea lucrează împreună.

— În acest caz, ce motiv are să vă facă rău?

Eleuthera făcu un gest evaziv.

— Nu ştiu. Poate că este la mijloc o problemă de bani. Sau UCK a aflat că îl caută pe Al Jafar.

— De ce i-ar putea deranja acest lucru?

— Păi. Cred că există nişte relaţii strânse între UCK şi anumiţi islamişti. Nasir mi-a spus adesea că arabii oferă o grămadă de bani şi încearcă să se infiltreze în mişcarea de independenţă.

Malko începuse să întrevadă anumite lucruri, dar mai avea încă nelămuriri.

— De ce te atacă tocmai pe tine?

De astă dată, răspunsul fu cu mult mai direct.

— Când m-a sunat Nasir, Pedrorika se afla lângă el. Nasir i-a spus că vorbeşte cu mine. Deci Pedrorika ştie că îi pot şantaja.

— Nu ai încercat să dai de el?

— Nu, căci mi-e frică. Şi, oricum, tot nu mi-ar spune adevărul. Sunt convinsă că Nasir este mort, iar eu nu-mi doresc decât să mă întorc în Grecia.

Ea se sculă şi începu să se îmbrace.

— Ce loc deţin în toată afacerea asta bărbaţii de aseară, Brian Mata şi complicele său? Fac şi ei parte din UCK?

— Nu, răspunse Eleuthera închizându-şi nasturii de la bluză. De la plecarea de la putere a şefului lor, Sali Berisna, lucrează doar pentru cine plăteşte cel mai mult. Bineînţeles că Pedrorika îi cunoaşte foarte bine.

Ea îşi îmbrăcă fusta şi o netezi pe pântecele plat.

— Deci eşti convinsă că Pedrorika se teme să nu vorbeşti despre rolul său în dispariţia soţului tău.

— Dar nu este vorba de dispariţia lui, ci de uciderea lui, îl corectă Eleuthera în timp ce îşi închidea fermoarul. Altfel m-ar fi sunat până acum. Obişnuia să mă sune tot timpul.

— Şi de ce crezi că nu te-au atacat până ieri seară?

— Pentru că au văzut că nu m-am întâlnit cu nimeni. Erau convinşi că mă voi întoarce în Grecia. Când au văzut că plec cu tine, Brian şi complicele lui au cerut noi instrucţiuni. Li s-a spus să mă sperie niţel. Dacă m-au văzut când am intrat aici, precis vor voi să mă ucidă. Trebuie să plec imediat din Tirana. Cu cei cincizeci de mii de dolari.

Femeia asta ştia exact ce voia.

— Mă voi ocupa eu de toată povestea asta, îi promise Malko. Mai întâi trebuie să vorbesc cu Grant Petersen. Când eşti gata, ne întâlnim la etajul unu.

*

* *

Răsturnat în fotoliul său galben, Grant Petersen părea că a dormit îmbrăcat. Barba sură îi era plină cu firimituri de ou fiert tare, iar burta-i plesnea. Un termos plin cu cafea luase locul sticlelor cu coniac şi whisky. Nelipsit de pe măsuţa de marmură era doar revolverul Beretta. Americanul îl ascultă pe Malko în timp ce se scărpina pe pulpă.

— Pare verosimil. Suntem siguri că islamiştii au infiltrat UCK-ul. Cât despre Partidul Democrat al lui Sali Berisha, aici se simţeau ca la ei acasă, de multă vreme.

— Aţi auzit vorbindu-se de acest „colonel” Pedrorika?

— Păi, da. Destul de vag.

Zgomotul unor tocuri pe scări îl întrerupse. Eleuthera Kastriot îşi făcu apariţia cu un zâmbet seducător, iar Grant Petersen se ridică în picioare ca să o întâmpine.

— *Good morning, Mrs Kastriot,* zise el cu o voce de stentor.

Eleuthera îl salută cu răceală.

— Bună ziua. Aş dori două lucruri. Mai întâi, nişte clătite şi o cafea bună. În al doilea rând, cei cincizeci de mii de dolari ai mei.

Şeful Centralei CIA se lăsă să cadă în fotoliu cu un suspin de balenă obosită.

— Doamnă Kastriot, zise el, *it’s a fucking lot of money!*[25].

[25] Este vorba de al naibii de mulţi bani! (n.a.).

Dumneavoastră i-aţi dat o vagă indicaţie domnului Linge, dar nu este suficient. Tot ce vă pot oferi este un bilet de avion pentru Atena la *business class. That's all!*

Eleuthera îl săgetă cu o privire feroce şi se proţăpi în faţa lui.

— Asta pot să câştig şi singură, doar să fac trotuarul! Vreau să-mi daţi cei cincizeci de mii de dolari!

Neputincios în faţa acestui acces de furie, Petersen se uită disperat la Malko, care fu nevoit să intervină:

— Eleuthera, nu mai ai nici o altă informaţie?

Ea deschise gura, iar el crezu că-l va umple de injurii, dar femeia se mulţumi să spună cu o voce destul de blândă:

— Nasir a descoperit unde locuia nevasta lui Al Jafar.

— Care nevastă? tresări Malko. Era însurat?

— Este vorba de o albaneză cu care arabul are doi copii.

Stupefiat, Malko se întoarse spre Grant Petersen.

— Cei din Shik nu v-au vorbit despre asta? Şi nici egiptenii?

— Nu, niciodată!

— Shik este la curent cu asta? o întrebă Malko pe Eleutheria.

Tânăra ridică din umeri.

— Habar n-am şi nici nu mă interesează. Cu o seară înainte să dispară, Nasir m-a rugat să merg cu el ca să reperăm locul. Avea nevoie de o femeie ca să treacă neobservat. Aşa am aflat unde locuieşte nevasta lui.

Grant Petersen fu cât pe-aci să-şi verse cafeaua pe el.

— *God damn it!* S-ar putea să mai fie încă acolo!

— Ca să fiu sincer, m-ar mira foarte mult să fie aşa, răspunse Malko, dar oricum n-ar strica să verificăm. Omul nostru trebuie să ţină legătura cu ea.

— În cazul ăsta, pot să primesc cei cincizeci de mii de dolari ai mei, făcu neobosită Eleuthera. Dacă nu mi-i daţi, mă duc să-i cer „colonelului" Pedrorika. Ca să tac…

— O să-i primeşti, îi promise Malko. Dar mai întâi va trebui să ne conduci la soţia lui Jafar.

*

* *

Bob Bow „părosul" conducea acum un Ford Explorer alb ce înlocuise frumosul automobil Cherokee. Lângă el, Joe Rocker ţinea pe genunchi un M16, echipat cu un lansator de grenade M79. Eleuthera şi Malko aveau la dispoziţie toată bancheta din spate. Maşina coborî pe strada Mihal Grameno şi era urmată de

maşina Hummer, burduşită cu puşcaşi marini.

Era o expediţie mai mult decât „discretă”.

Atentă, Eleuthera le arăta drumul. Străbăteau străzi desfundate, din ce în ce mai întortocheate, fără nume şi numere, cu case leproase şi locuri virane, pline cu gunoaie care erau înşirate chiar şi pe trotuare.

În cele din urmă ajunseră la o esplanadă mizeră plină cu deşeuri menajere, aflată în faţa unei case dărăpănate. Câţiva copilaşi jucau fotbal printre gunoaie: Ceva mai încolo, un bărbat mâna o vacă.

— Am ajuns, îi anunţă Eleuthera. Este aici, la numărul 15.

Ea le arătă clădirea cu patru etaje, ale cărei ferestre erau încărcate de antene parabolice şi pe al cărei zid se vedea clar numărul 15.

Maşina opri motorul. Toţi copiii năvăliră în jurul ei, extaziaţi de o asemenea apariţie.

— Unde anume locuieşte? întrebă Malko.

— Vino cu mine.

Malko o urmă şi pătrunseră într-un culoar de o murdărie respingătoare. Eleuthera se opri la parter lângă scară, în faţa unei uşi ce nu avea nici o inscripţie pe ea.

— Aici stătea arabul tău, la socrii lui.

— Vom vedea îndată.

Malko bătu în uşă, dar nu primi nici un răspuns. El insistă timp de vreo zece minute, fără rezultat însă. Ori nu era nimeni acasă, ori nu voiau să deschidă.

Malko ieşi din clădire şi ocoli imobilul. Toate ferestrele erau închise cu obloane groase. Nu se vedea nici un semn de viaţă. În Hummer, puşcaşii marini păreau pregătiţi ca pentru asaltul Stalingradului…

Eleuthera se întoarse nervoasă spre Malko.

— Îmi dai banii sau nu?

Malko ezita. Dacă în casă era cineva, fuseseră cu siguranţă văzuţi. Trebuia să se întoarcă aici. Se urcă în Chevrolet. Nici nu ajunseră bine pe strada Mihal Grameno, că femeia se plantă în faţa lui şi zise:

— Ce se aude cu banii mei?

Telefonul sună, iar Malko profită de asta ca să nu-i răspundă.

Un puşcaş marin se apropie de el cu un telefon portabil în mână.

— Este pentru dumneavoastră, sir.

Era Grant Petersen care îl suna de la ambasadă. Malko îi relată ultimele noutăţi şi cererile insistente ale Eleutherei. Americanul îi tăie scurt vorba.

— Mai întâi trebuie să verificăm toate aceste date. Spuneţi-i tinerei lady că pot să-i ofer ospitalitate în continuare. Între timp, noi ne vom întâlni la sediul Shik. Va veni Ylli să vă ia.

— Mi se pare corect, răspunse Malko. Vom avea nevoie de ei dacă vrem să ne întoarcem acasă la Al Jafar.

Când termină de vorbit cu americanul, Malko trebui să înfrunte privirea furibundă a femeii...

— Ce se aude?

— Grant Petersen nu este acolo. Mi-a spus că va discuta diseară despre toate problemele. Până atunci...

Ea nu-l mai ascultă şi o luă la fugă pe scări. Zgomotul făcut de tocurile ei exprima perfect furia de care era cuprinsă.

*

* *

Fundătura cu imobile mizere care dădea în strada Dibres se termina cu un zid înălţat cu sârmă ghimpată. În zid, se afla o poartă din fier, lângă care era o gheretă protejată de un morman de saci umpluţi cu nisip, printre care se putea vedea ţeava unei puşti-mitralieră Pulimiot[26]. Hummer-ul lui Grant Petersen se opri în faţa porţii, urmat de Pajero condus de Ylli Baci. Americanul claxonă, iar poarta se deschise cu un scârţâit. CIA era primită la Serviciile albaneze ca la ea acasă... Trecură pe lângă un teren viran mare cât un stadion, apoi se opriră în faţa unei clădiri albe de trei etaje, în faţa căreia staţiona un superb Mercedes 26 cenuşiu.

— Ce bine, Fatos Klosi este aici, spuse şeful Centralei CIA.

Ei trecură pe lângă portbagajul deschis al Mercedesului, plin ochi cu arme Kalaşnikov şi încărcătoare. Un colos, cam de aceleaşi proporţii ca Petersen, îmbrăcat cu inevitabila vestă plină cu buzunăraşe, spăla maşina. El făcu un semn prietenos nou-veniţilor. Iar Petersen îi spuse lui Malko:

— Este şoferul special şi garda de corp a lui Klosi.

În momentul în care pătrunseră în hol, o fată fermecătoare îi luă în primire.

Grant Petersen făcu prezentările:

[26] Armă de fabricaţie rusească, (n.a.).

— Mirella Bishka, secretara domnului Klosi.

Surâsul adresat lui Malko de către Mirella ar fi putut scula şi un mort din groapă. Era absolut fantastică: părul roşu tuns scurt încadra o faţă senzuală cu năsucul în vânt şi cu gura cărnoasă şi bine conturată. Malko văzu cruciuliţa ortodoxă care atârna până la despicătura dintre sânii rotunzi, ce se vedeau din decolteul generos. Ea îi conduse pe scări. Nici priveliştea din spate nu era cu nimic mai prejos decât faţada: pantalonul se mula pe o crupă de vis şi picioarele lungi erau încălţate cu pantofi eleganţi.

Imobilul era tipic pentru perioada comunistă, cu imensele sale coridoare şi plafoanele înalte, cu pereţii despuiaţi de orice ornament şi cu iluminatul de proastă calitate. Mirella îi conduse în biroul directorului Shik. Îmbrăcat cu o cămaşă în carouri, Fatos Klosi nu semăna deloc cu un şef de Servicii Secrete. Ochelarii cu lentile fumurii, aerul său deschis şi pantalonii prost călcaţi îl făceau să semene mai degrabă cu un universitar de vreo cincizeci de ani. Cu un chip surâzător, el îl ascultă pe Grant Petersen, care i-l prezentă pe Malko, apoi îi invită pe cei doi bărbaţi să ia loc în fotoliile tapiţate cu piele neagră lângă care era o măsuţă joasă. Camera era mai mult decât austeră. Pereţii albi, tubul de neon, un birou de mahon şi un televizor. Singura mobilă în afară de acestea era un cufăr negru şi mare, aşezat aproape de uşă. Iar singura fantezie în materie de decoraţiuni era o armură lângă care era etalat drapelul naţional.

Nu se vedea nici o fotografie. Toate locurile publice aveau o trăsătură comună. Pretutindeni fuseseră aruncate portretele lui Enver Hodja. Iar albanezii erau prea scârbiţi de noii lor conducători ca să le mai pună şi portretele.

Grant Petersen se instală în fotoliu şi întrebă imediat:

— Aveţi vreo noutate despre Mohammad Al Jafar?

— Din nefericire, nimic, răspunse Fatos Klosi. Părerea mea este că a părăsit ţara în mod clandestin. Noi continuăm să-l căutăm.

— Dar în legătură cu Nasir Kastriot?

— Nici despre el nu ştim nimic. Am întrebat pe cineva din UCK şi mi-a spus că nu ştie unde este. Se pare că voiajează foarte mult.

— Şi pe cine aţi întrebat? întrebă Malko mirat.

— O, pe un tip cu care am relaţii amicale. El se consideră un fel de ministru al Apărării din Kosovo, este vorba de „colonelul”

Pedrorika.

Malko şi Petersen schimbară între ei o privire grăitoare. Dacă cele spuse de Eleuthera Kastriot erau adevărate, „colonelul” Pedrorika nu risca să le fie de prea mult ajutor. Grant Petersen se înclină spre el.

— La rândul nostru, am aflat câte ceva noutăţi. Domnul Linge vă va pune la curent.

— Am întâlnit-o pe soţia lui Nasir Kastriot, zise Malko. Ea ne-a spus că în momentul în care Nasir i-a telefonat, era împreună cu acest Pedrorika.

— Nu mă miră, spuse calm şeful Shik. Doar lucrează împreună.

— Poate, dar în acest caz, ar trebui să ştie foarte bine unde se află Kastriot… Ar mai fi ceva. Doamna Kastriot este ameninţată.

El relată cele întâmplate în ajun. Fatos Klosi ascultă calm, impenetrabil, înainte de a vorbi.

— Îl cunosc foarte bine pe Britan Mata. Este un vagabond şi un ucigaş. Poate fi angajat de oricine. Voi încerca să aflu mai multe.

— Şi încă ceva, spuse Malko în timp ce nurlia Mirella le aducea cafelele. După cum ştiţi, domnul Petersen i-a cerut lui Nasir Kastriot să-l găsească pe Mohammad Al Jafar. Kastriot i-ar fi mărturisit nevestei sale că ştie adresa lui din Tirana. Eraţi la curent cu acest lucru?

Fator Klosi păru sincer surprins.

— Nu, mărturisi el. Îl voi chema pe agentul care trebuia să-l aresteze pe Al Jafar. În nota dumneavoastră era vorba doar de Fundaţia Al Haramain.

El se ridică şi o chemă pe Mirella, căreia îi dădu instrucţiuni în limba albaneză.

— Dacă agentul meu se află acasă, va sosi imediat, spuse el.

*

* *

Un tânăr cu mustăcioară fină, îmbrăcat cu o jachetă din piele neagră, blugi şi bascheţi, intră timid în birou.

— Dânsul este Arian Dyrmishi, spuse şeful Shik. El a avut ordin să-l găsească pe Mohammad Al Jafar.

Urmă un lung dialog purtat în limba albaneză. Pe măsură ce discutau, Fatos Klosi devenea din ce în ce mai nervos, iar agentul se făcea din ce în ce mai mic. În cele din urmă, Klosi îşi scoase ochelarii aburiţi şi îi şterse cu gesturi febrile.

— Aţi avut dreptate, mărturisi el. Dyrmishi este impregnat de filosofia albaneză; nu amestecă niciodată femeile în afacerile bărbaţilor. Ştia despre această adresă, dar nu a vrut să o amestece pe soţia lui Al Jafar. În afară de faptul că este albaneză, mai are şi doi copii. Totuşi, el a supravegheat acel imobil, pentru orice eventualitate…

Malko era destul de sceptic în această privinţă. Nu văzuse nici o urmă de supraveghere pe acolo…

— Aş dori să stau de vorbă cu soţia lui Al Jafar, zise el.

Urmă o nouă conversaţie în albaneză. Fator Klosi traduse:

— Ea nu vorbeşte decât albaneza şi refuză să stea de vorbă cu un bărbat străin. Este o islamistă fundamentalistă.

Malko nu se lăsă convins.

— Aţi putea să-mi împrumutaţi secretara dumneavoastră? Cu ea, poate că va consimţi să vorbească.

Fatos Klosi ezită câteva secunde înainte de a răspunde:

— Da, dacă doriţi neapărat, dar sunt convins că nu veţi scoate nimic de la ea.

El se ridică şi intră în biroul secretarei, apoi se întoarse destul de repede.

— Mirella va merge cu dumneavoastră.

Grant Petersen îi zise lui Malko:

— Trebuie să mă întorc la sediu. Vă veţi descurca singur?

— Îi am cu mine pe Ylli Baci şi pe domnişoara Bishka. Nu sunt deloc singur. Pe curând.

Ei părăsiră încăperea. Mirella Bishka îşi punea o haină din piele neagră, foarte elegantă. Grant Petersen îi şopti lui Malko:

— Nu doriţi şi niscaiva artilerie? Am tot ce-mi trebuie în Hummer.

— Mulţumesc, zise Malko. Am cu mine Kalaşnikovul chiriaşei noastre.

Când ajunseră la parter, Mirella spuse:

— Mă duc să-mi iau maşina. Dumneavoastră o să mă urmaţi.

Ea îi aştepta într-un Opel mititel de culoare mov. Ylli zâmbi când află cum o rechiziţionase Malko pe fată.

— Domnul Klosi este foarte amabil, dar nu este un adevărat profesionist.

— În orice caz, această Mirella Bishka este o făptură superbă.

— Este normal, doar a fost Miss Albania acum trei ani! Înainte a lucrat la postul de televiziune Klan. Domnul Klosi îl cunoştea pe

tatăl ei şi a angajat-o.

Malko întoarse capul. Un automobil break ponosit îi urma. Înăuntru se aflau patru bărbaţi.

— Sunt agenţi din Shik, spuse Ylli. Domnul Klosi nu vrea ca să păţim ceva.

Peste un sfert de oră, micul convoi se opri în faţa imobilului cu numărul 15. Mirella şi Malko intrară singuri în el. Fură nevoiţi să bată mult la uşă până să se deschidă, lăsând să se vadă o femeie grasă, cu capul acoperit de un şal. La început net ostilă, ea se înduplecă numai atunci când auzi care este scopul acestei vizite.

— Spune că ginerele ei a fost răpit! traduse Mirella. Fiica ei nu ştie nimic şi nu vrea să stea de vorbă cu nimeni.

— Spuneţi-i că va fi arestată şi dusă la Shik.

Începu o discuţie furtunoasă. În cele din urmă, Mirella spuse:

— Ne primeşte în casă. Dar numai eu voi intra în camera tinerei şi o voi întreba tot ce doriţi.

Ei se strecurară în apartamentul ce părea întreţinut în mod impecabil. Printr-o uşă întredeschisă, Malko zări o femeie tânără, cu chipul ascuns în mare parte de un voal gros. Cei doi copilaşi se jucau în linişte, intimidaţi de prezenţa lor. Femeia cea grasă se aşeză între Malko şi fiica ei, lăsând-o doar pe Mirella să intre în camera unde se afla aceasta. Jocul întrebărilor începu.

— Mi-a spus că bărbatul ei a fost răpit de americani, la fel ca şi prietenii săi. A dispărut de mai bine de o săptămână şi nu ştie unde se află. Este foarte îngrijorată.

— Întrebaţi-o cum l-a cunoscut.

— Asta s-a întâmplat acum trei ani, traduse Mirella Bishka. El a remarcat-o la moscheia din piaţa Skenderbeg şi, cu ajutorul unui prieten al său, a cerut-o de soţie de la mama ei. Aceasta le-a dat consimţământul şi aşa s-au căsătorit. Fata avea pe atunci şaisprezece ani... După aceea, el i-a făcut doi copii. Spune că este un bărbat foarte blând şi că dacă nu ar fi fost răpit, ar fi luat legătura cu ea. Se teme pentru viaţa lui...

Bătrâna încuviinţa cele auzite cu chipul încruntat. Ai fi zis că te afli în plin Ev Mediu. Malko înţelese inutilitatea demersului său. Ori femeia nu ştia într-adevăr nimic, ori nu avea de gând să vorbească. După ce părăsiră apartamentul, Malko îi spuse Mirellei:

— Vă rog să vă asiguraţi că locul este supravegheat non-stop. Există o şansă minimă ca Mohammad Al Jafar să dea un semn de

viaţă, sau să încerce să-şi întâlnească soţia.

Mirella vorbi ceva cu agenţii aflaţi în cealaltă maşină şi se întoarse.

— Mi-au spus că se ocupă deja de acest lucru.

— Mulţumesc, cred că nu mai avem ce face aici.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, m-aş întoarce la birou.

— Aş dori doar două lucruri. Mai întâi, nişte informaţii despre „colonelul" Pedrorika. Apoi aş fi încântat să vă mulţumesc. N-aţi vrea să luăm cina împreună diseară?

Ea îl privi cu surprindere.

— Pedrorika! De ce vă interesează?

— Cred că este amestecat în dispariţia lui Kastriot.

— În regulă. Mă voi interesa în legătură cu el.

— Nu mi-aţi răspuns la invitaţie.

El o văzu cum ezită. Deodată, tânăra îi spuse zâmbind:

— De acord, dar un pic mai târziu. După „evenimentele" din ultima vreme, lumea nu prea mai iese din casă seara. Părinţii mei nu ar fi prea încântaţi să vadă că plec de acasă. Dacă vreţi, pot veni să vă iau de la hotel pe la ora opt. Cu maşina mea.

*

* *

Fix la ora opt, micul Opel mov era pe peronul din faţa hotelului *Rogner.* La cererea lui Grant Petersen, Malko trebuise să accepte un revolver Beretta 92, pe care îl vârâse în centură. Într-o ţară în care dialogul se termină cu ajutorul unui Kalaşnikov, era destul de uşor. El se urcă în maşină alături de Mirella. Locul era îmbibat de parfumul ei.

— Unde mergem? o întrebă el.

— Pe strada Toptani este un restaurant destul de bun unde se mănâncă peşte adus zilnic de la Durres.

Ca de obicei, bulevardul Deshmoret E Kombit era plin de maşinile cu girofar ale poliţiei. Mirella conducea repede şi bine. Malko remarcă:

— Aveţi o adevărată bombă…

Mirella zâmbi flatată.

— O, am cumpărat-o de ocazie într-un târg din Durres. Nu prea scump, dar nu pot să merg în Italia cu ea.

— Din ce cauză?

— Păi de acolo a fost furată, mărturisi cu candoare fata.

Cinci minute mai târziu, opriră în faţa restaurantului, iar tânăra

scoase din lăcaş aparatul de radio, pe care îl băgă în geantă.

— Este o şmecherie, zise ea. Dacă radioul nu merge, nu funcţionează nici motorul. Este un aranjament făcut de tehnicienii noştri ca maşina să nu poată fi furată.

În restaurant se putea admira un bogat sortiment de peşte, ce părea foarte proaspăt. Mirella îl asigură:

— Cei de aici mă cunosc. Mă servesc cu ce au mai bun…

Treaba nu părea prea încurajatoare pentru ceilalţi clienţi… Li se prezentă un şalău de toată frumuseţea, iar Malko, neîncrezător în vinurile italieneşti, comandă o sticlă de Taittinger, procurat prin contrabandă, bineînţeles. Mirella scoase din poşetă un pachet de Gauloise blondes şi-l lăsă pe Malko să-i aprindă ţigara cu bricheta sa Zippo, gravată cu blazonul lui.

— Toată lumea fumează ţigările astea, remarcă ea. Contrabandiştii au deturnat un conteiner şi se vând destul de ieftin. În Albania poţi să găseşti orice, cu condiţia să ai bani.

Malko o privi. Era cea mai frumoasă fată din restaurant. Mirella îi întoarse privirea cu impertinenţă.

— De ce mă priviţi astfel?

— Sunteţi absolut fermecătoare. Nu mă mir că aţi fost aleasă Miss Albania.

Fata tresări uşor.

— De unde ştiţi acest lucru?

— Asta îmi este profesia, să ştiu totul.

— Pe vremea aceea eram studentă şi obişnuiam să pozez pentru diferiţi fotografi. Părinţii mei nu au fost de acord cu acest lucru. Albania este plină cu fete frumoase.

— Eu unul nu m-am întâlnit cu prea multe.

— Normal. Şaptezeci la sută din populaţie este musulmană şi avem nişte reguli foarte aspre. O femeie nu are voie să iasă din casă. Doar studentele şi bătrânele. Eu sunt ortodoxă şi lucrurile stau altfel. Cu toate astea, locuiesc tot cu părinţii.

În ciuda temerilor lui Malko, peştele era delicios, iar Taittingerul şi mai bun. După ce termină de mâncat, Malko reveni la subiectul său predilect.

— Aţi rezolvat ceva în legătură cu „colonelul” Pedrorika?

— Am transmis domnului Klosi cererea dumneavoastră.

Cina se termină destul de repede. Când Mirella se ridică de la masă, ceasul Breitling B-1 al lui Malko indica doar ora nouă fără cinci minute. Tânăra îl conduse la hotel în micuţa „bombă” de

culoare mov.

— Aş fi nespus de încântat să putem repeta această experienţă, făcu Malko.

— Adevărul este că ies foarte puţin, răspunse Mirella. Seara asta a fost puţin mai specială, fiind un fel de sarcină de serviciu, nu-i aşa? Îmi va face însă plăcere să vă întâlnesc atunci când veţi mai trece pe la domnul Klosi. Mulţumesc şi la revedere.

Ea îi întinse mâna şi nici nu coborî bine, că maşina demară în trombă.

Ylli Baci, care îl aştepta în hol într-un fotoliu, se repezi la el.

— Domnul Petersen doreşte să vă vadă imediat, îl anunţă el.

*

* *

Şeful Centralei CIA din Tirana, îmbrăcat în veşnicul lui tricou verde şi având între picioare obişnuita sticlă cu Defender „Succes", învârtea cu linguriţa câteva cuburi de gheaţă într-un pahar gol. El îl întâmpină pe Malko cu chipul zâmbitor.

— Am veşti bune.

— L-aţi găsit pe arab?

Grant Petersen făcu un semn către cutiile de Taittinger Comtes de Champagne care stăteau îngrămădite într-un colţ al încăperii.

— Dacă se întâmpla aşa ceva, aş fi atacat o sticlă de acolo, cel puţin. Nu. Dar am reflectat mult. Implicarea lui Britan în operaţiunea de intimidare a doamnei Kastriot mi-a dat o idee. Am răsfoit puţin dosarul lui Hal Fisidman, predecesorul meu şi am descoperit că tipul lucra şi cu un membru al Partidului Democrat, foarte apropiat de Sali Berisha. Un anume Izet Koha.

— Bravo, spuse Malko, Trebuie…

— Deja l-am văzut. Era la *Eva,* în faţă la *Rogner,* singurul bar mai în vogă din Tirana, l-am explicat totul. Mi-a confirmat faptul că Britan Mata este un vagabond. Mi-a promis că se va interesa.

Malko preferă să nu întrebe ce legătură avea cu CIA acest Izet Koha. Albania semăna cu un cuib de vipere. În clipa în care voia să întreba în ce moment se va manifesta acest „izvor" de informaţii, pe scări se auzi un binecunoscut zgomot de tocuri şi Eleuthera dădu buzna în încăpere.

— Cât aveţi de gând să mă mai ţineţi aici? Îmi daţi banii aceia, sau nu?

Luat prin surprindere, uriaşul bătu în retragere şi începu să se

bâlbâie:

— Malko Linge vă va explica totul.

Eleuthera Kastriot le întoarse spatele zicând:

— Mă găseşte sus.

Malko se uită la ea cum îşi mişcă fundul, dar gândul îi era la Mirella Bishka. Grecoaica se uită la el cu o privire în stare să topească şi o banchiză şi adăugă:

— Dacă nu veniţi repede, cobor din nou!

Grant Petersen dădu din cap.

— *She is a pairi în the ass*![27]

— Când aveţi de gând să-i daţi banii aceia?

Evitând răspunsul, americanul scoase din unul din numeroasele sale buzunare o bucată de hârtie şi spuse:

— Mâine seară, la ora opt, aveţi întâlnire cu Izet Koha, la intersecţia străzilor Barikadave şi Toptani, în faţa sediului Partidului Democrat. Acolo este o grădină publică.

— Cum îl voi recunoaşte?

— Este un individ solid, cu ochelari. Am să vă arăt o fotografie. Are un Mercedes de culoare bej. Trebuie să fiţi ceva mai insistent pentru că băiatul este destul de reticent. Sunt sigur că ne poate fi de un mare ajutor. Dacă poate dovedi că acel Britan Mata a acţionat din ordinul lui Pedrorika, este bine. Poate că tot el l-a lichidat şi pe Kastriot.

Până la ora întâlnirii mai erau douăzeci şi patru de ore.

[27] Ne-am găsit beleaua cu asta! (n.t.).

Capitolul VI

În faţa sediului Partidului Democrat de pe strada Toptani, se îngrămădeau o mulţime de oameni care blocau circulaţia în plin centrul Tiranei. Înconjurat de oamenii lui de bază, şeful PD şi fostul prim-ministru, Sali Berisha, stăteau afară în balcon, încurajându-şi suporterii care fluturau drapelele roşii ale Albaniei şi fanioanele albastre ale partidului. Pe ici pe colo, se puteau vedea şi câteva steguleţe americane. Cele patru sau cinci cafenele din faţa clădirii albe erau pline până la refuz. Malko, luat de puhoi, se uita fix la balcon.

În jurul lui Sali Berisha, se aflau trei bărbaţi care-i atraseră atenţia, în primul rând, era Britan Mata, cu haina lui verde, „gorila" care trăsese în el cu două zile în urmă. Lângă el se afla colegul lui îmbrăcat într-un costum mov, cu dunguliţe. Cei doi bărbaţi îl încadrau pe şeful partidului, înarmaţi cu câte un Kalaşnikov. Ceva mai departe, printre conducătorii partidului, Malko observă un bărbat uriaş, ce purta ochelari. Era bărbatul din fotografia lui Petersen, Izet Koha, informatorul CIA.

Era deja ora şase şi jumătate seara şi mitingul ar fi trebuit să se termine de o oră... Sali Berisha salută mulţimea din nou, apoi dispăru din balcon. Din difuzoare se auziră acordurile imnului Partidului Democrat. Mulţimea începu să se împrăştie. Malko se aşeză la o masă ca să poată observa mai bine intrarea clădirii albe. Nu putu servi un expresso din cauza întreruperii curentului electric, aşa că fu nevoit să se mulţumească cu o Coca-Cola. De jur-împrejur nu erau decât bărbaţi.

Douăzeci de minute mai târziu, Sali Berisha apăru însoţit de gărzile sale de corp. Se urcară cu toţii într-un Land Cruiser ce demară în trombă, Britan Mata stătea în faţă lângă „şeful" lui. Încetul cu încetul, luminile imobilului din faţă se stinseră. Într-un târziu, Malko îl zări ieşind pe Izet Koha, cu o servietă grea în mână. Albanezul se uită în jurul său, apoi coborî strada fără să se grăbească, îndreptându-se către strada Barikadave ce era perpendiculară pe Toptani.

Malko puse pe masă o bancnotă de două sute de leka şi îi ieşi în întâmpinare. Bărbatul se oprise în faţa unui Mercedes de culoare bej, parcat în faţa grădinii publice. Malko grăbi pasu şi îl

strigă:

— *Mister Koha!*

Albanezul se întoarse, încercând să vadă cine îl strigă, Când îl zări pe Malko, schiţă un zâmbet şi se îndreptă către el. În momentul în care erau gata să se întâlnească, Malko văzu că se schimbă la faţă. Albanezul se întoarse brusc şi în graba sa, scăpă din mână servieta ce căzu în mijlocul drumului. Cu mişcări febrile, el se scotoci în buzunare după cheile maşinii. Malko se uită în spatele său şi simţi că-i vine ameţeală. Un Mercedes negru se oprise în intersecţie, la zece metri mai departe. Portiera din dreapta se deschise şi apăru un bărbat cu faţa acoperită de o cagulă neagră. Era înarmat cu o puşcă Kalaşnikov.

Malko reacţionă instinctiv. Într-o fracţiune de secundă, el smulse pistolul Beretta din centură. Fără să-şi facă iluzii cu privire la scorul în lupta inegală cu o puşcă de asalt, el acceleră maşina către Mercedes-ul bej.

— Aruncaţi-vă la pământ! urlă el lui Izet Koha. Giganticul albanez parcă era paralizat. El schiţă o mişcare chiar în momentul în care din arma bărbatului cu cagulă ţâşni o jerbă de flăcări. Izet Koha execută un balet straniu, tresărind sub impact. Ciuruit de gloanţe el se prăbuşi de-a lungul maşinii, chiar în clipa când Malko o ocolise. Prin ferestrele Mercedesului, acesta văzu cum ucigaşul se apropie de victima sa şi, fără să se grăbească, îşi goleşte arma în el. Duliile goale săreau izbindu-se de caroserie, liniştea ce urmă fu tulburată de un zgomot metalic. Asasinul aruncase arma pe caldarâm înainte de a pleca.

Malko pregătise un glonţ pe ţeava revolverului. Dacă ucigaşul n-ar fi vrut să-l omoare înainte de toate pe albanez, acum ar fi putut fi şi el ciuruit de gloanţe. Cu arma în mână, el se ridică în picioare, apoi se lăsă iute în jos. Din Mercedes-ul negru îşi făcuse apariţia un al doilea albanez, cu faţa descoperită, înarmat cu un Kalaşnikov. Cu un calm desăvârşit, el înainta către maşina lui Izet Koha, trăgând din mers, cu intenţia de a-l elimina şi pe Malko... Gemurile maşinii fură pulverizate. Primul ucigaş se urcă în Mercedes-ul negru.

Malko îşi dădu seama că nu mai are nici o şansă cu pistolul său. Traversând trotuarul, el sări peste bariera grădinii publice şi fugi să se adăpostească după o clădire mică. De acolo, deschise la rândul lui focul. Bărbatul cu Kalaşnikov tresări şi îşi încetă imediat tirul. Malko văzu cum se retrage cu spatele, în mod

vizibil, rănit. În momentul în care Malko se pregătea să-l urmărească, din maşină ţâşni un al treilea ucigaş, înarmat tot cu un Kalaşnikov. El se apucă să tragă în neştire în direcţia lui Malko. Un balansoar zburătăcut ţăndări, iar Malko fu nevoit să se ascundă din nou. Când ajunse lângă Mercedes, rănitul se prăbuşi. Cel de al treilea ucigaş montă un încărcător plin şi îşi reluă tirul, în timp ce se retrăgea…

Un scrâşnet de roţi se auzi şi Mercedesul plecă. Malko abia mai avu timp să-şi noteze numărul maşinii: BC 65478.

Malko se îndreptă către bărbatul cu care trebuise să se întâlnească.

Izet Koha nu avea să mai dea niciodată vreo informaţie. Avea în el cel puţin douăzeci de proiectile. Malko privi în jurul lui. Domnea o linişte totală. Puţinii trecători se volatilizaseră. Şoseaua era plină de duliile goale şi sângele lui Izet Koha se prelingea prin rigolă până la canalul de scurgere. Şocat încă, Malko îşi puse revolverul în centură şi plecă să-l caute pe Ylli Baci, care îl aştepta într-un bistrou, la cealaltă extremitate a străzii Toptani. El îl văzu alergând pe strada pustie.

— Ce s-a întâmplat? strigă Ylli Baci. Am auzit împuşcături.

— L-au asasinat pe Izet Koha. Puţin a lipsit să nu am aceeaşi soartă ca el, răspunse Malko.

Cei doi se întoarseră la locul crimei. O maşină a poliţiei prevăzută cu girofar tocmai îşi făcuse apariţia. Ylli Baci îi arătă lui Malko Kalaşnikovul abandonat lângă cadavru.

— S-ar putea spune că este vorba de *kanoun.* Ucigaşul a aruncat arma peste cadavru, asta înseamnă că răzbunarea a fost înfăptuită.

— Este un *kanoun* care vine taman la timpul potrivit, remarcă Malko posomorât. O coincidenţă cam curioasă, nu?

Era ora nouă şi un sfert. La această oră, nu mai era nimeni la sediul Shik. De la telefonul portabil al lui Ylli Baci, Malko îl sună pe Grant Petersen. Nu răspunse însă nimeni. Ylli zise deodată:

— Mi se pare curios că, exact înainte de crimă, am observat un echipaj al Shik într-o maşină parcată ceva mai departe. Unul din cei doi ocupanţi ai ei este vărul meu, Vasfi Coma.

— Şi unde sunt acum?

— Au plecat.

Negru de furie, Malko căută numărul direct al lui Fatos Kiosi. Fără speranţe prea mari, el îl formă şi spre marea sa surprindere,

cineva ridică receptorul:

— *Po?*[28]

Era vocea unei femei.

— Mirella? făcu prudent Malko.

— Da. Dumneavoastră sunteţi, Malko? Tocmai mă pregăteam să plec. Ce s-a întâmplat?

— Unul dintre informatorii noştri a fost ucis sub ochii mei şi abia am scăpat să nu păţesc acelaşi lucru.

Ea rămase tăcută câteva secunde, apoi întrebă:

— Cine a fost ucis?

— Izet Koha.

— Braţul drept al lui Sali Berisha!

— Eu mă întreb dacă nu cumva Shik este implicat. Unul din echipajele dumneavoastră era aproape dar nu a intervenit. Ştiţi unde se află Fatos Klosi?

— Este la Vlora, cu prim-ministrul.

— În acest caz, vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră, spuse Malko cu un glas foarte hotărât. Mă aflu în Albania de trei zile şi este pentru a doua oară când se încearcă uciderea mea. Credeam că este o ţară mai prietenoasă...

— Avem o reputaţie de ţară foarte ospitalieră, făcu Mirella atinsă în orgoliul ei naţional.

— Nu prea sare în ochi acest lucru. Unde ne putem întâlni?

Urmă un lung moment de tăcere.

— Sunteţi singur?

— Nu, mai este şi Ylli.

— Spuneţi-i să vă conducă în faţa hotelului *Tirana International*. Vin şi eu acolo într-un sfert de oră.

*

* *

Mirella sosi la fel de punctuală. Era în mod vizibil îngrijorată.

— Am putut să-i găsesc pe agenţii care se găseau la locul crimei. Acum sunt la Centrală. Să mergem.

În timpul nopţii, sediul Shik arăta şi mai sinistru decât la lumina zilei. Gardianul înarmat cu Pulimiot deschise greaua poartă de fier, iar Mirella îşi parcă maşina în faţa clădirii albe. Malko îi remarcă eleganţa. Era îmbrăcată cu o rochie neagră din jerseu, decoltată. Ei urcară la primul etaj. Doi bărbaţi se aflau deja în anticamera lui Fatos Klosi. Unul solid, prost îmbrăcat, cu

[28] Da? (n.t).

ochii ieşiţi din orbite, părea şeful. Celălalt, pirpiriu elegant, vorbea engleza. Imediat, el îi spuse lui Malko:

— Sunt Vasfi Coma. Vărul lui Ylli Baci.

— El v-a văzut lângă sediul Partidului Democrat. Ce făceaţi acolo? Înainte să răspundă, tipul avu un schimb de cuvinte în albaneză cu şeful lui, apoi spuse:

— Şeful ne-a dat ordin să-l supraveghem pe Izet Koha. Guvernul se teme că ar putea avea loc o nouă lovitură de Stat.

Părea plauzibil: Shik cocheta şi cu Securitatea externă şi cu cea internă.

— Aţi asistat deci la crimă?

— Păi nu ne aflam prea departe, mărturisi agentul.

Malko reuşi cu greu să-şi ascundă furia.

— Şi de ce nu aţi intervenit? Aţi fi putut măcar să urmăriţi maşina ucigaşilor!

— I-am luat numărul.

Parcă ar fi fost vorba de o simplă contravenţie. Chiar mai puţin decât atât...

— V-a fost frică?

Albanezul zâmbi stingherit.

— Nu, dar...

Mirella îl apostrofă cu violenţă în limba ei şi discuţia dură câteva minute. Apoi ea se întoarse către Malko.

— Lucrurile sunt mai complicate. El l-a identificat pe unul dintre asasini. Este un tip care lucrează pentru Fatmir Cerem, un bandit puternic ce trăieşte în nordul ţării. De altfel, Mercedes-ul negru venea din Bajram Curri.

— Ce înseamnă acest lucru? întrebă Malko, sufocat de furie.

— Asta înseamnă că i-a fost frică. Dacă trăgea în ei, Fatmir Cerem s-ar fi răzbunat cumplit. Practică legile *kanoun*-ului.

Iarăşi vorbeau de *kanoun!* Agentul Shik lăsă ochii în jos, stânjenit. Malko clocotea de furie. El remarcă:

— Eu nu am ezitat să trag.

— Nu trăiţi aici, spuse Mirella. Nu se pot răzbuna pe familia dumneavoastră.

— Şi unde se află acum ucigaşii?

Secretara lui Fatos Klosi făcu un gest de neputinţă.

— Probabil că s-au retras în nordul ţării. Va fi extrem de greu să-i prindem. Mâine vom vorbi cu domnul Klosi. Nu avem nici o autoritate acolo.

Ea îi concedie pe cei doi agenţi cu un semn al capului.

— Trebuie să aflăm cine a pus la cale eliminarea lui Izet Koha, spuse Malko. Mie mi se pare cam stranie această coincidenţă: el trebuia să-mi furnizeze nişte informaţii şi deodată este ucis din cauza unei sumbre poveşti de vendetta, pardon, *kanoun...* Ceea ce mă interesează, este să ştiu cine a dat ordin să fie ucis. Probabil ca să-l împiedice să vorbească.

— Aveţi dreptate, recunoscu Mirella.

Malko o privi exasperat.

— Şi dumneavoastră, care nu mai doreaţi să ne întâlnim…

— Sunt dezolată, spuse ea. Albania este o ţară primejdioasă. Vă voi conduce la hotel *Rogner.* Aveţi nevoie de odihnă.

— Nu sunt bolnav, făcu Malko. Era cât pe-aci să fiu ucis şi mi-e o foame de lup.

Mirella schiţă un zâmbet confuz.

— În acest caz, aş putea lua masa cu dumneavoastră. Nici eu nu am mâncat încă…

El o măsură din ochi şi observă la mâna ei un superb ceas Breitling Wings Lady cu cadran verde smarald, montat în aur.

— Ce elegantă sunteţi, remarcă el.

— M-am întors de la un cocteil diplomatic, organizat de kosovari. Apoi am trecut pe la birou ca să văd dacă nu a sosit vreun mesaj important. De altfel, voiam să vă sun mâine dimineaţă.

— De ce?

— La acest cocteil, l-am văzut pe „colonelul” Pedrorika şi am stat de vorbă cu el. Este adevărat că era cu Nasir Kastrot în clipa în care acesta a vorbit la telefon cu soţia lui. Dar Kastriot l-a părăsit imediat după aceea. Avea întâlnire cu nişte persoane din Vlora, în legătură cu o afacere de casino. Nici el nu l-a mai văzut de atunci şi se întreabă dacă nu cumva a păţit ceva rău în Vlora. Acolo, mişună bandiţi adevăraţi.

Prea des auzise Malko acest cuvânt în Albania…

— Bine, zise el. Unde mergem?

— La *Pizza.* Este cel mai bun restaurant din Tirana.

Malko îşi spuse că Eleuthera Kastriot risca să nu se mai atingă de cei cincizeci de mii de dolari.

*

* *

Restaurantul *Pizza,* decorat în stilul Art Deco, cu mesele lui

goale, era la fel de vesel ca un cimitir de ţară. Din fericire, mâncarea era destul de bună, Iar în lista de bucate era trecut şi Taittinger Comtes de Champagne. Datorită contrabandei, la Tirana se putea găsi orice. Ceva mai liniştit, Malko începu să o privească pe Mirella cu alţi ochi. După ce terminară de mâncat serviră nişte băutură. Mirella alese un coniac Otard XO. Iar Malko, două pahare cu *raki.* Simţea nevoia de ceva cu adevărat tare. Reacţia sa era aceeaşi pe care o încerca ori de câte ori scăpa de la moarte. Simţea o violentă dorinţă de a face dragoste. El se gândea la Eleuthera, dar Mirella îl excita mai mult, chiar dacă părea inaccesibilă.

— L a ce vă gândiţi? îl întrebă ea.

— La viaţă, răspunse Malko. Ce bine este să fi viu. Unde am putea să mai bem un păhărel? Aici este sinistru, iar eu nu am nici un chef să mă duc la culcare.

Mirela clătină din cap.

— Mă tem că nu prea avem mare lucru de oferit. Tirana este un oraş al bărbaţilor. Există o mulţime de baruri, dar nu în genul pe care îl căutaţi, adăugă ea cu subînţeles în glas.

Privirea de aur a lui Malko o fixă drept în ochi, apoi el o întrebă cu brutalitate:

— Cum de ştiţi ce fel de loc caut eu?

— Toţi bărbaţii caută acelaşi lucru.

Chelnerul sosi cu nota de plată, iar Malko îi dădu un teanc de bancnote.

Când Mirella se urcă la volan, el o întrebă:

— Unde mergem?

— Vă conduc la *Rogner.*

— Unde locuiţi?

— Nu departe de aici. De ce?

— Aş dori să vă conduc eu. Pot să mă întorc la hotel pe jos. O să-mi facă bine.

— Dar este foarte periculos...

— După cele întâmplate în seara asta, nimic nu mai este periculos.

Fata nu mai insistă. Ei coborâră pe bulevardul Deshmoret E Kombit până la Universitate, apoi Mirella viră la stânga şi, după ce ocoli Palatul Congreselor, opri în faţa unei case cu două etaje.

— Am ajuns, spuse ea. Veţi şti să vă întoarceţi?

— Bineînţeles, o asigură Malko.

Ea se dădu jos ca să deschidă grilajul porţii. Malko coborâse din maşină şi o privea. Pântecele îi ardea. De vină era nu numai alcoolul. El tresări. Mirella stătea cu mâna întinsă spre el.

— Bună seara.

El îi apucă mâna în mod mecanic, apoi fata se îndreptă spre o scară exterioară ce ducea la primul etaj al clădirii. Cuprins de un impuls brutal, Malko se luă după ea, urcând scara din patru în patru trepte. O ajunse din urmă în momentul în care ea tocmai încerca să descuie uşa. Fără să spună o vorbă, el o luă de talie şi o răsuci către el, cu spatele lipit de zid. Atunci o sărută. Se izbi de buzele încleştate, de corpul rece, în defensivă. Mirella se zbătu şi spuse cu voce joasă:

— Sunteţi complet nebun! Ce v-a apucat?

Ea se smulse din îmbrăţişare şi se năpusti în casă, aprinzând imediat lumina. Malko, stupefiat, îşi dădu seama că Mirella îl minţise. Nu numai că nu locuia împreună cu părinţii, dar locul acela nu părea defel a fi apartamentul unei fete cuminţi. Pereţii erau în întregime tapetaţi cu mătase roşie, iar în cameră se vedea o canapea de aceeaşi culoare, acoperită cu o catifea Versace. Văzu un bar cu oglinzi, în stil vechi şi un pat romantic, din aramă. Dacă ar fi avut vreun dubiu în privinţa provenienţei lui, catalogul lui Claude Dalie, pus pe măsuţa joasă, l-ar fi edificat imediat.

Pentru o simplă secretară, Mirella nu se descurca deloc rău... Modestul ei cuibuşor semăna mai degrabă cu un cuib ai dragostei decât cu una din mizerele locuinţe din Tirana.

— Plecaţi imediat! ţipă ea cu o voce furioasă. Sunteţi absolut ridicol!

Malko făcu un pas către ea. Nu mai avea decât un singur gând în creier: să o aibă. Mirella se dădu înapoi, îşi vârî mâna în geantă şi scoase un revolver pe care îl îndreptă spre el. Era unul mic, de calibrul 32.

— Vreau să plecaţi imediat. Altfel...

Acest gest avu asupra lui Malko un efect contrar. Dorinţa lui deveni şi mai năpraznică. O măsură pe Mirella din cap până la picioare. Întârziind o clipă asupra sânilor umflaţi, apoi, asupra picioarelor lungi şi reîntorcându-se apoi la chipul fermecător, crispat de furie. Apoi, înaintă către ea, cu un surâs ironic.

— Opriţi-vă! ţipă ea cu o voce gâtuită. Eu nu...

Malko era deja lângă ea. Cu mâna stângă, el apucă ţeava

revolverului, îndepărtând-o exact în clipa în care ea apăsa pe trăgaci! Detonaţia ce urmă fu asurzitoare. Malko simţi reculul armei şi, cu un gest reflex, o trase înapoi, împiedicând femeia să mai apese pe trăgaci. El răsuci revolverul spre stânga, iar Mirella fu nevoită să-i dea drumul din mână cu un strigăt de surpriză. Zgomotul împuşcăturii încă le mai răsuna în urechi. Cu mâna dreaptă, el o strânse pe femeie la trupul său, aprinzându-se şi mai tare. Ea îl privi îngrozită şi totodată neîncrezătoare.

— Doar nu aveţi de gând să mă…

— Ba da, zise Malko, Am de gând să vă violez. Am simţit această dorinţă chiar din clipa în care v-am zărit pentru prima dată.

— Dar sunteţi un adevărat monstru! Un ticălos! ţipă ea zbătându-se.

Malko o trase până la pat şi o aruncă pe el. În încercarea disperată a ei de a fugi, coapsele i se dezgoliră lăsând să i se vadă slipul din dantelă albă şi ciorapii bine întinşi pe picioarele lungi. Malko avea creierul complet golit de orice alt gând. Femeia se întoarse cu faţa în jos. Malko văzu deodată poşeta ei deschisă în care se afla o pereche de cătuşe…

Iute, el le scoase. Mirella scoase un urlet de fiară când simţi metalul rece în jurul încheieturii mâinii.

— Opriţi-vă!

Malko, nici gând de aşa ceva. Patul era de modă veche, cu bare din cupru. El prinse cătuşele de una din bare apoi prinse şi cealaltă mână la fel. Mirella era legată zdravăn de pat. Numai atunci, el se ridică să-şi admire fapta.

Femeia era nebună de furie, dădea din picioare, fără să-şi dea seama că rochia i se ridică pe coapse. În cele din urmă, se potoli puţin şi-i spuse lui Malko cu o privire ucigătoare:

— Am să vă ucid!

— Aţi încercat deja, remarcă el.

Raki-ul făcuse să i se ridice sângele la cap. Simţea de parcă era dedublat. Se aşeză liniştit pe marginea patului şi îşi plimbă mâna pe pieptul Mirellei. Avea sâni tari ca piatra. Atingerea lui făcu să i se întărească sfârcurile. Femeia îşi muşca buzele de ciudă. Apoi mâna lui coborî, atingându-i pântecele şi aşezându-se pe muntele lui Venus. Mirella părea înţepenită de încordare. Cu toate astea, el o simţea cum palpită. Brusc, simţi cum îşi crispează coapsele. Privirile lor se întâlniră şi el îi spuse cu o

voce de nerecunoscut:

— Simt o dorinţă nebună să vă desfac picioarele şi să vă penetrez.

Era clar că nu-i arde de glumă…

— Chiar aveţi de gând să mă violaţi…

— O, mor de nerăbdare să o fac.

Încă îi mai răsunau în urechi zgomotele împuşcăturilor din acea seară. El însuşi ar fi putut să zacă acum pe asfalt, ciuruit de gloanţe. Degetele sale începură să maseze cu blândeţe sexul femeii, care îşi strânse şi mai tare coapsele, făcând ca mângâierea să fie şi mai perversă. Malko îşi simţi pântecele viu. Situaţia era încărcată de erotism. Eros, împreună cu Thanatos[29]… Această alăturare era ca întotdeauna mai mult decât explozivă.

Gândul lui Malko zbură la Alexandra, în ziua în care se despărţiseră. Făcuseră dragoste într-una din camerele proaspăt reamenajate, din castelul Liezen. Camera nu fusese încă mobilată. El o dusese acolo înadins, o ţintuise de un perete, vârându-şi mâinile pe sub pulover ca să-i prindă sânii. În timp ce-i frământa cu sete, ea reuşise să-şi lepede fusta din mătase neagră, rămânând doar într-un slip din dantelă neagră şi cu un portjartier roşu care-i susţinea ciorapii negrii de mătase.

Excitaţia lui Malko fu atât de mare, încât erecţia fu aproape spontană. Alexandra căzuse în genunchi şi gura ei umedă desăvârşi opera de seducţie. El nu o lăsase să termine, luând-o de umeri, o răsturnase pe spate, pe mocheta groasă. El o penetrase dintr-un singur elan, desfăcându-i larg coapsele. Momentul fusese divin…

Acest amor sălbatic fusese extrem de scurt, prea era excitat. Dar amintirea era bestială!

Malko reveni în prezent. Privirea Mirellei era ciudată. Ea se uită apoi la umflătura făcută de sexul lui. Nu ştia însă care era motivul adevărat al acestei excitaţii. Ea şopti:

— Sunteţi un sadic, un om bolnav…

În acelaşi timp, el îi simţea sexul umed sub degete. Îşi accelera mângâierile, făcând-o să se legene în ritmul lor, gemând.

— Lăsaţi-mă!

Picioarele ei se mişcau acum în toate direcţiile, făcând-o şi mai excitantă.

[29] Zeii iubirii şi ai morţii, la greci, (n.a.).

El îşi strecură degetele pe sub dantela slipului şi simţi umiditatea primitoare. Mirella nu rămăsese deloc indiferentă la mângâierile lui... Ea îşi agită capul şoptind:

— Ticălosule! Ticălosule!

Fără să spună o vorbă, Malko se ridică şi se dezbrăcă în grabă. Femeia respira greu, cu ochii închişi. Ea întoarse capul spre el şi Malko ştiu că îi admiră erecţia printre pleoapele întredeschise. Cu greu reuşi să-i scoată slipul din dantelă, atât de tare se zvârcolea. Femeia încerca din răsputeri să se elibereze din strânsoarea cătuşelor.

Malko se prăbuşi peste trupul ei, desfăcându-i picioarele cu picioarele sale. Privirile li se încrucişară din nou, dar nu putu să citească nimic în ochii ei. El îşi prinse sexul în mână şi îl lipi de sexul ei. Lipsea doar o singură mişcare ca să o penetreze. Ea era absolut la cheremul său. În acel moment însă simţi că ceva îl reţine. Niciodată nu luase o femeie cu sila.

Mirella îşi deschise ochii şi îl observă. El îi adresă un surâs palid, plin de regrete.

— Cu siguranţă, sunt un om civilizat... Aţi câştigat!

Tocmai voia să se ridice. În acel moment, picioarele femei se încolăciră în jurul său atrăgându-l spre ea, Cu bazinul ridicat. Mirella îi venea în întâmpinare. Privindu-l drept în ochi, ea îi spuse cu vocea joasă:

— *Ma fut*[30].

Malko nu ştia albaneza, dar expresia din ochii ei era mai mult decât grăitoare. El străpunse cu o mişcare lentă sexul inundat. Mirella nu era virgină. Când o privi, ea îl sărută strivindu-şi buzele de gura lui şi muşcându-i-o. În acelaşi timp, picioarele ei îl loveau în spate cu mişcări spasmodice. Malko începu să se mişte ritmic până ce o simţi că juisează. Amândoi juisară în acelaşi timp!

*

* *

— Niciodată nu am crezut că voi simţi aşa ceva, şopti Mirela.

Nu dorise ca Malko să o descătuşeze, ci să rămână în ea cât mai mult posibil.

— Acum poţi să mă dezbraci şi să-mi faci ce vrei tu, zise ea. După aceea nu vreau să vorbim nimic despre cele întâmplate.

El îi desfăcu cătuşele şi îi scoase toate veşmintele. Avea un

[30] Regulează-mă! (n.a.).

trup perfect, cu pielea mată, sâni plini şi semeţi, iar pântecele era plat. Imediat ce se văzu liberă, ea îl cuprinse în braţe fără să spună nimic. Apoi întinse o mână şi stinse lumina.

Când Malko o răsturnă cu faţa în jos, nu opuse nici o rezistenţă. Când el o penetră în această poziţie, ea gemu şi se cambră. El era dezlănţuit şi făcură dragoste mai bine de o oră. În cele din urmă, Malko nu mai putu rezista celei mai mari tentaţii. Îi desfăcu fesele şi îşi culcă sexul între ele, cu mişcări lente pentru ca femeia să ştie ce intenţii are.

Cu braţele întinse în lături, ea se lăsă în voia lui. În momentul în care o penetră, ea scoase un ţipăt scurt fremătând uşor. Unghiile i se înfipseră în cearceaf. Trupul ei începu să se mişte ritmic sub povară.

Fiara era total îmblânzită.

Când explodă, el avu senzaţia că i se scurge până şi măduva spinării.

*

* *

Mirella fuma în întuneric. Era goală şi ţinea o mână pe sexul lui Malko. Ea pusese o casetă cu melodii din Kosovo. Cadranul luminos al ceasului Bretling B-1 indica ora trei şi zece. Malko se întorcea cu picioarele pe pământ. Începu să-şi amintească de ce venise în Albania.

— Mă aflu într-un punct mort după cele spuse de tine în seara asta, zise el. Nu mai am nici o singură pistă ca să dau de Mohammad Al Jafar. Tot ce pot face este să-i supraveghez nevasta, deşi sunt puţine şanse ca el să se arate la faţă.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva, zise brusc Mirella. Nimeni însă nu trebuie să afle ce ţi-am spus.

Capitolul VII

Pulsul lui Malko se acceleră. Oare acest „viol” îl va ajuta să avanseze în ancheta sa? El scrută întunericul, uitându-se spre capătul incandescent al ţigării aprinse.

— Îţi promit că nu voi spune nimănui nimic, se jură el. Despre ce este vorba?

— Fatos Klosi te-a minţit, spuse tânăra femeie. Frontierele Albaniei au fost puse sub supraveghere cu douăzeci şi patru de ore mai târziu. Deci Mohammad Al Jafar ar fi avut timp să fugă din ţară.

— De ce să mintă? Vrea să-l protejeze?

Mirella trase din ţigară mai înainte de a răspunde.

— Nu. Bineînţeles că nu. Dar în Albania domneşte un mare haos. Totul este dezorganizat, iar lui îi este ruşine să admită acest lucru în faţa americanilor. Este convins că arabul a părăsit deja Albania.

Evident, asta schimba mult lucrurile.

— În cazul ăsta, de ce continuă să-i ţină casa sub observaţie?

— O face doar de ochii lumii. Este convins că gruparea a fost complet eradicată.

Malko rămase tăcut. Shik nu era primul serviciu de informaţii care îşi masca lipsurile cu dezinformarea. Totuşi rămâneau neexplicate anumite lucruri.

— Atunci cum se explică faptul că Eleuthera Kastriot continuă să fie urmărită? întrebă el. Şi ce rost a avut tentativa de intimidare la ieşirea noastră din restaurantul *Perla?* Şi, mai ales, cum se explică omorârea lui Izet Koha, cu care tocmai trebuia să mă întâlnesc, ca să obţin informaţii?

Mirella oftă.

— Există mai multe explicaţii. Mai întâi, ţi-am spus că Nasir Kastriot făcea afaceri cu nişte escroci din Vlora. Poate că se teme şi se ascunde de ei. Un tip ca Britan Mata poate fi uşor contractat pentru câţiva dolari. Cât despre Izet Koha, trebuie să fie vorba de o coincidenţă. Faptul că ucigaşul a lăsat arma lângă cadavru indică îndeplinirea unui *kanoun.*

— Dar au încercat să mă ucidă şi pe mine…

— Asta ca să nu rămână nici un martor. Oricum, eu aşa văd

lucrurile.

Ea îşi strivi ţigara într-o scrumieră, apoi aprinse alta. Machiajul i se scursese, lăsând dâre negre pe obraji. Femeia emana încă mirosul dragostei.

— Vreau să te conduc, propuse ea. Mâine dimineaţă trebuie să mă trezesc la ora şapte.

— Mulţumesc, zise Malko, începând să se îmbrace. Prefer să mă întorc pe jos.

Ea se făcu nevăzută în baie, de unde apăru înfăşurată într-un prosop imens. Înainte de a-i deschide uşa, se lipi puţin de el şi îl întrebă cu o voce încordată:

— Pot avea încredere în tine? Nu vei spune nimic despre cele întâmplate aici în seara asta?

— Îţi jur că nu, făgădui Malko.

El se îndepărtă de casă fără să se grăbească. Noaptea era răcoroasă şi străzile era complet pustii. Hotelul *Rogner* era la doi paşi, dar Malko vru să ocolească Palatul Congreselor, care, cu luminile toate stinse, semăna cu o epavă.

Izet Koha murise şi singura lui pistă era acum soţia lui Mohammad Al Jafar.

*

* *

Grant Petersen era atât de înfuriat încât puţin lipsi să-i rămână cerealele în gât. În ciuda taliei sale de uriaş, se alimenta ca un bebeluş. Malko îşi făcuse apariţia de la ora opt, însoţit de Ylli Baci. Primul lucru fu să-i vorbească despre uciderea lui Izet Koha, iar apoi despre revelaţiile Mirellei.

— Nenorociţii ăştia de albanezi sunt capabili de orice! explodă el. Eram sigur că Fatos Klosi nu poate să ţină în frâu situaţia. Este un om prea cumsecade pentru aşa ceva. Ţara asta este un adevărat bordel, la toate nivelurile. Nici măcar calculatoare nu au. Mirella Bishka a spus adevărul gol-goluţ: din neglijenţă, l-a lăsat să-i scape printre degete pe acest *motherfucker* şi acum încearcă să-şi ascundă prostia.

— Ce facem cu Eleuthera Kastriot?

Tânăra grecoaică încă se mai afla la etajul trei, fumând două pachete de ţigări pe zi şi cerând neîncetat să i se dea cei cincizeci de mii de dolari.

— S-o ia naiba! făcu înciudat Grant Petersen.

— Problema este că fără aceşti bani nu vrea să plece…

Un puşcaş marin cu cascheta pe cap, îi întrerupse aducând un telefon mobil.

— *Personal call, sir!*

Şeful Centralei CIA luă aparatul. Malko văzu cum se schimbă la faţă pe măsură ce ascultă. Când închise aparatul, Petersen era radios.

— Agenţii Shik ce supravegheau domiciliul lui Al Jafar au văzut coborând dintr-un maxi-taxi pe un bărbat care a intrat în apartamentul acestuia. A rămas acolo o jumătate de oră, iar apoi a plecat la Fundaţia Al Haramein, unde a fost urmărit.

Malko nu-şi credea urechilor. Pista care i se părea un adevărat nonsens, devenise brusc interesantă.

— Ce facem în cazul acesta?

Americanul îşi turnă un litru de cafea.

— Klosi trebuie scuturat serios. De data asta, nu a făcut decât prostii. Dar mai bine să nu ne pierdem cumpătul: poate că asta nu înseamnă nimic important. V-ar deranja dacă aţi merge să-i faceţi o vizită? Eu trebuie să mă duc la ambasadă, să-i ţin de urât lui „*dike*".

— Mă duc, zise Malko.

Ylli Baci îl aştepta în faţa casei. Îndată ce se văzu în Pajero, Malko întrebă:

— Ştiţi unde se află Fundaţia Al Haramein?

— Da, sigur că ştiu. Este pe strada Myslym Shri. De ce?

— Aş vrea să trecem pe acolo.

El îi povesti despre bărbatul care o vizitase pe nevasta lui Al Jafar. Nu-i spuse însă nimic despre cele aflate de la Mirella.

— Se află în apropiere, zise Ylli Baci. Trebuie să fie şi agenţii din Shik acolo.

— Să sperăm, spuse Malko.

*

* *

Strada Myslym Shri, mărginită de arbori, cobora într-o pantă domoală spre vest, deschizându-se din bulevardul Deshmoret E Kombit. Ylli Baci opri maşina pe trotuar, în faţa unor cafenele. Apoi, împreună cu Malko se instală pe o terasă micuţă, numită *Jerusalem.*

— Fundaţia Al Haramein se află chiar vizavi, explică *străngerul* lui Malko. Este chiar deasupra barului *Jarzan,* la primul etaj. Are intrarea prin spate.

— Unde sunt agenţii din Shik?

— Mă duc să văd, zise Ylli Baci abandonându-şi porţia de *byrek* pe care tocmai o comandase.

El apăru după câteva minute.

— Sunt parcaţi un pic mai departe, pentru că fundaţia are două ieşiri, aşa că le supraveghează pe amândouă. Vedeţi *break*-ul de culoare verzuie?

Malko se aplecă şi zări un break vechi cu doi bărbaţi la bord.

— Am şi vorbit cu ei, continuă Ylli. Bărbatul pe care l-au urmărit nu a ieşit încă din fundaţie. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Să aştept, zise Malko. Vreau să văd cum arată.

*

* *

Peste douăzeci de minute, un bărbat apăru în fundătura ce ducea la intrarea fundaţiei. Era solid, cu o figură colţuroasă, cu o mustaţă mare şi neagră, îmbrăcat cu blugi şi geacă din piele. Părea un ţăran. El se uită de jur-împrejur câteva momente, apoi o luă la picior, urcând strada. Portiera *break*-ului verde se deschise. Din maşină coborî un agent care plecă în urmărire.

— El este, şopti Ylli.

— Să-l urmărim şi noi, zise Malko dându-se jos din maşină.

Ei se îndreptară în aceeaşi direcţie cu necunoscutul, însă mergând pe trotuarul opus celui pe care se afla agentul Shik, un tip gras şi cărunt, îmbrăcat cu un tricou gri. Bărbatul urmărit dădu colţul străzii la stânga, pătrunzând pe o străduţă animată, unde se opri câteva secunde în faţa uneia din numeroasele săli de biliard, ce umpleau Tirana. Apoi îşi continuă drumul.

Ajunseră într-o piaţetă de formă triunghiulară, pe care Malko o recunoscu imediat. Acolo luase cina cu Mirella în ajun.

Bărbatul traversă strada şi intră în Agenţia Alitalia. Ylli şi Malko îl aşteptară ceva mai departe. Bărbatul urmărit de ei îşi făcu apariţia după o jumătate de oră şi îşi continuă drumul. De astă dată, el intră în sala de biliard şi rămase înăuntru. Malko stătea ca pe jar.

— Să mergem la Fatos Klosi. Trebuie să aflu ce căuta la Alitalia.

Agentul Shik intrase şi el în sala de biliard. Aşadar, situaţia se afla sub control..

*

* *

Fatos Klosi se afla într-o şedinţă. Mirella Bishka, îmbrăcată din nou cu pantalon, îl primi pe Malko cu un surâs cordial şi îl instală în biroul şefului ei. Ea ieşi din încăpere fără să-i arunce vreo privire. Era limpede că femeile se pot preface mult mai bine decât bărbaţii...

Şeful Shik sosi după douăzeci de minute încurcându-se într-o mulţime de scuze.

— Ştiu ce s-a întâmplat aseară, zise el. Potrivit celor spuse de informatorii mei, este vorba de o reglare de conturi care nu are nimic de-a face cu dumneavoastră. Este vorba de un *kanoun.*

— Nu am venit din cauza asta, spuse Malko. Azi-dimineaţă l-aţi sunat pe Grant Petersen ca să-i spuneţi că un necunoscut a vizitat-o pe soţia lui Al Jafar. Împreună cu Ylli am fost la Fundaţia Al Haramein ca să-l urmărim. De acolo tipul a plecat la Agenţia de voiaj Alitalia. Vrem să ştim de ce s-a dus acolo... Tot timpul el a fost sub observaţia agenţilor dumneavoastră.

Fatos Klosi nu păru deranjat de această intervenţie în domeniul său de activitate.

— Mă voi informa imediat.

El o chemă pe Mirella şi se aşezară la o cafea. Telefonul sună peste câteva minute.

— Individul a cumpărat trei bilete de avion, anunţă şeful Shik. Pe ruta Tirana-Roma, Roma-Islamabad. Sunt cumpărate pe numele nevestei lui Al Jafar şi a celor doi copii.

Lui Malko începu să-i bată inima mai repede. În sfârşit, iată ceva concret!

— Asta înseamnă că a fost trimis de Mohammad Al Jafar şi ştie cu siguranţă unde se află acesta.

— Aşa-i, recunoscu Fatos Klosi. Partea proastă este că deocamdată nu-i putem reproşa nimic. Singurul lucru pe care putem să-l facem este să-l supraveghem în continuare, poate ne va conduce la Al Jafar.

— Sunteţi sigur de oamenii dumneavoastră? îl întrebă Malko cu o anumită brutalitate.

Fatos Klosi se înroşi uşor.

— Am dat ordine stricte ca să nu-l scape din ochi, indiferent dacă pleacă sau rămâne peste noapte aici. Vă voi ţine la curent.

Apoi el adăugă zâmbind:

— Nu suntem chiar aşa de răi cum ne credeţi. Unul dintre agenţii noştri s-a angajat la cafeneaua din barul *Jarzan,* care se

află în aceeaşi clădire cu Fundaţia Al Haramein. De asemenea, a recrutat un informator, un albanez care lucrează şi el acolo. Datorită acestuia, vom putea afla câte ceva. Voi primi un raport amănunţit în fiecare zi. Dacă veţi reveni în jurul orei cinci, poate că vom avea noutăţi.

— De acord, acceptă Malko. Eu îl voi ţine la curent pe Grant Petersen.

— Vă rog să-i spuneţi că vom face *imposibilul* ca să punem mâna pe Al Jafar, insistă albanezul.

Când Malko trecu prin biroul Mirellei, tânăra femeie era aplecată deasupra calculatorului şi nici nu catadicsi să-şi ridice ochii.

Malko se îndreptă de astă dată către Ambasada Americană. Nu fură lăsaţi să intre decât cu permisul direct al lui Grant Petersen... Şeful Centralei CIA tocmai studia nişte dosare, pe care le lăsă de-o parte când Malko intră în birou.

— Mohammad Al Jaf ar este poate chiar în Pakistan, zise acesta. Singura lui grijă este să-şi exfiltreze nevasta şi copiii.

— În acest caz ne vom ţine după ei până acolo şi chiar până în iad dacă este nevoie. Trebuie să punem mâna pe ticălosul ăsta. Dumneavoastră cunoaşteţi bine ţara. Ne-au trebuit cinci ani ca să-l recuperăm pe Khamsi[31], dar l-am dibuit tocmai în fundul Belucistanului.

— Să sperăm că Al Jafar se află ceva mai aproape, suspină Malko.

Fusese deja în Pakistan.

*

* *

Mohammad Al Jafar, îl privea indiferent pe bărbatul care număra teancurile cu dolari. Erau numai bancnote de o sută, sosite în Albania pe un circuit extrem de complicat. Sudanezul se afla în marele salon al casei gazdei sale, Fatmir Cerem, de la fereastra căruia se vedeau crestele munţilor de la frontiera cu Kosovo.

Vizitatorul îşi umplu o geantă cu bani şi se ridică în picioare. Politicos, sudanezul îl acompanie până în curte. Oamenii lui Cerem descărcau mai multe lăzi cu TOT, recent cumpărate. Erau acolo două tone şi jumătate de explozibil militar, furat din depozitele de muniţii ale armatei albaneze, cu un an în urmă, la

[31] Islamist fanatic, care a asasinat trei agenţi CIA la Langley, (n.a.),

Kukes. Muhammad Al Jafar a putut să le obţină la un preţ foarte mic, având în vedere că cererea era destul de mică. UCK nu utiliza explozivi.

În timp ce traficantul se urca în maşina sa împreună cu gărzile de corp, Mohammad Al Jafar îi mulţumi lui Alah în sinea lui. Nu numai că scăpase de americani, dar avea să se răzbune cumplit pe ei.

Odată ajuns în casă, el întră în camera sa modestă şi îngenunche pe covorul de rugăciune de care nu se despărţea niciodată. Era pentru a treia oară în acea zi. Când îşi termină rugăciunea, el derula în minte întregul plan. Soţia sa era pe cale să părăsească Albania. În privinţa asta nu avea de ce să se teamă. *Inch Allah!* Se va întâlni cu ea la Roma sau în altă parte. În cele din urmă, o va pune la adăpost în Afganistan…

Cele două mii cinci sute de kilograme de TOT vor spulbera de pe faţa pământului Ambasada Americană. Americanii se credeau la adăpost în spatele sacilor cu nisip. Primise de la Tirana fotografii foarte clare care arătau perimetrul ce proteja diferitele clădiri. Un camion va trece peste cele două baraje, trei, dacă îl mai punea la socoteală şi pe acela ridicat de albanezi. Locul aflându-se într-o căldare, efectul va fi şi mai distrugător.

Tot planul său era o operă de mare precizie. Îi mai lipseau încă două elemente: paşaportul cu care trebuia să traverseze Italia şi vehiculul pentru transportul explozivului. Ieşirea sa din Albania va fi un adevărat foc de artificii în cinstea Islamului. Nu putea să se ascundă la infinit în văgăunile astea, ca un şobolan. Rolul lui în Albania se terminase, abia aştepta să o ia de la capăt în altă parte.

*

* *

Când Malko ajunse la sediul Shik, pe la ora şase, Mirella plecase deja şi fu primit de uriaşul şofer al lui Fatos Klosi, care îl conduse în biroul acestuia. Klosi părea că este într-o dispoziţie excelentă.

— Cred că am făcut mari progrese, îl anunţă el. Bărbatul care a cumpărat biletele de avion a trecut apoi pe la Fundaţia Al Haramein. Puţin după aceea, unul dintre membrii fundaţiei s-a dus acasă la soţia lui Al Jafar. Cu siguranţă, ca să-i ducă biletele. Sunt sigur că aceasta va părăsi Albania, iar eu nu voi putea să o împiedic. Graţie acestor bilete, dumneavoastră veţi putea să o

urmăriţi.

— Ce ştiţi despre bărbatul care s-a dus la ea?

— Îl ţinem în continuare sub urmărire. A închiriat o cameră la hotelul *Arbana,* de pe strada Asim Vokshi. Nu am reuşit să aflăm încă sub ce nume. Va trebui să aşteptăm până mâine dimineaţă.

— Bravo, făcu Malko.

— Aşteptaţi! Nu v-am spus încă totul.

Şoferul veni din nou, aducând pe o tavă o sticlă de coniac Otard XO şi două pahare pe care le umplu cu respect.

Şeful CIA îl ridică pe al său.

— Să închinăm pentru succesul nostru! V-am spus că avem o „cârtiţă" în Fundaţia Al Haramein. Este vorba de contabilul acesteia, un vechi informator al echipei Gazidede. A fost reactivat acum şi i-am propus un *deal.* Fratele lui este în puşcărie pentru crimă. Dacă va colabora cu noi, îi vom îndulci pedeapsa.

— OK, spuse Malko Când...

Fatos Klosi avu timp să-şi savureze coniacul înainte de a preciza:

— Acest om este „tratat" de agentul pe care l-am angajat la barul *Jarzan,* Hazem Tafaj. Se va întâlni cu el curând, în jurul orei şapte. Vor pleca împreună, iar dumneavoastră îi puteţi urmări ca să asistaţi la *debriefing...*

Într-adevăr, şeful Shik juca tare.

— Cum voi putea să-i recunosc?

— Vă veţi întâlni acolo cu Mirella. Ea îl cunoaşte pe Tafaj. Ar fi timpul să plecaţi.

*

* *

Barul *Jarzan* era cu mult mai elegant decât *Jerusalem,* cu pereţii roşii, împodobiţi cu tablouri, cu separeurile sale confortabile şi cu o tejghea superbă. Locul era plin cu lume, iar Malko o găsi pe Mirella aşezată în fundul sălii la o masă.

Ea îi răspunse la salut ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei.

Ylli comandă un *raki* pentru stomacul său şi începu să povestească o întâmplare hazlie. Un chelner se apropie şi începu să le facă ordine pe masă, schimbând o privire cu Mirella.

— El este, făcu ea. Trebuie să-şi găsească „informatorul", apoi va pleca împreună cu el, iar noi îi vom urmări.

Băiatul puse cafelele pe masă. Ambianţa era veselă şi

zgomotoasă, la aceasta contribuind mult şi discurile cu muzică schimbate chiar de patroană. Nu ai fi crezut că te afli într-o ţară musulmană.

Se scurse aproape o jumătate de oră până ce un tip bărbos se apropie de bar şi comandă un expresso. Era la mai puţin de un metru de masa la care stătea Malko, cu spatele la acesta. Peste două minute, chelnerul puse pe masă o scrumieră şi şopti:

— El este.

Malko îl privi prin oglinda de la bar..

Părea un tip blajin, cu ochi destul de bulbucaţi şi era cam nervos. Nici nu-şi bău bine cafeaua că imediat ceru o alta, pe care o bău la fel de repede. Lăsă câteva monede pe tejghea şi se dădu jos de pe taburet ca să se îndrepte către ieşire.

Nu străbătu nici un metru, că răsunară trei împuşcături asurzitoare.

Capitolul VIII

Malko sări de pe scaun, smulgându-şi pistolul Beretta de la centură. În faţa sa, contabilul Fundaţiei Al Haramein, împuşcat în spate, se prăbuşise lângă tejghea. Gloanţele fuseseră trase din interior şi, cu toate acestea, nimeni nu se mişcase. Malko se întoarse şi remarcă atunci o fereastră plasată pe peretele din spatele său. În momentul în care privi în direcţia ei, se auzi o altă împuşcătură însoţită de o jerbă de flăcări, iar glonţul ricoşa în tejghea. Se trăgea din afară.

Îmbrâncindu-i pe Ylli şi pe Mirella, Malko se repezi către uşă, urmat de chelner.

— În spate! urlă acesta.

Ei se repeziră în fundătură, între uşa casei şi calea de acces către un imobil în construcţie, ceva mai retras decât cele care dădeau în stradă. Malko observă o alee întunecoasă şi un fel de schelă ridicată în faţa ferestrei ce dădea în bar. Două scânduri susţineau un planşeu, destul de ridicat ca să poată permite accesul.

Ucigaşul se făcuse însă nevăzut.

Malko şi agentul Shik dădură fuga în pasajul dintre cele două imobile. După ce străbătură vreo douăzeci de metri, Malko observă silueta unui bărbat care tocmai dădea colţul.

La rândul său, Malko ajunse la colţul aleii, pe trotuarul plin cu lume. Ucigaşul se pierduse în mulţime. Brusc, Ylli îşi făcu apariţia în faţa lui.

— L-am văzut! spuse el. Este tovarăşul lui Britan Mata, un anume Gesim Shehu. A luat-o către centrul oraşului.

Cei doi grăbiră paşii. Malko era profund tulburat... Pentru a doua oară, o intervenţie de extremă violenţă îl priva de informaţiile necesare. De ce oare adversarii săi erau întotdeauna cu un pas înaintea lui?

Ylli, în faţa sa, se strecura printre pietoni. El schimbă câteva cuvinte în albaneză cu un agent din Shik, care cerea ajutoare prin telefonul mobil.

Brusc, Ylli îşi încetini paşii, arătând către un bărbat care se deplasa cu iuţeală în faţa sa.

— El este, spuse el în şoaptă.

Malko îl recunoscu pe bărbatul îmbrăcat cu costumul violet cu dunguliţe. Ucigaşul, aflat acum în dreptul Ministerului Apărării, trecu pe celălalt trotuar. De cealaltă parte a străzii se înşirau mai multe cafenele, una lângă alta. Ucigaşul se făcu nevăzut în mulţimea din *Cafe West* care era formată din sală şi terasă cu grădină. Ylli Baci traversă strada şi intră în cafeneaua cu pricina. Câteva minute mai târziu, el se întoarse şi spuse:

— S-a aşezat la o masă din fundul grădinii.

— Este singur? întrebă Malko.

— Da.

— Cu siguranţă că aşteaptă pe cineva. Nu trebuie să ne arătăm.

Agentul din Shik urla fără încetare la telefonul lui portabil.

Ei rămaseră puţin retraşi. Era înghesuială mare şi se puteau ascunde uşor. *Cafe West* era locul de întâlnire al tuturor ziariştilor din Tirana. Pe trotuar erau formate adevărate cozi în faţa cabinelor telefonice. Deodată agentul Shik îi spuse lui Ylli ceva în albaneză.

— Atenţie, omul nostru vrea să plece.

Bărbatul tocmai se ridica de la masă. Era vagabondul îmbrăcat în costumul violet cu dunguliţe, pe care îl văzuse în prima seară alături de şeful gărzilor de corp ale lui Sali Berisha. Straiele lui ciudate îl făceau să se remarce uşor de restul lumii. Brusc, ucigaşul se opri. Îl observase pe agentul Shik, uşor de reperat, datorită sacoului său de culoare roşie. Fără să ezite nici o clipă, el scoase un revolver şi trase în direcţia acestuia. O tânără care tocmai dădea telefon se prăbuşi, atinsă de glonţ. Trecătorii o luară la fugă, iar clienţii se repeziră care mai de care să se ascundă pe sub mese. Ascuns după clienţii care îi serveau de pavăză, pistolarul continua să tragă metodic asupra celor pe care îi considera ca fiind poliţişti. Două maşini ale poliţiei îşi făcură apariţia în sunetul sirenelor. Agentul Shik se repezi la ele. Maşinile se opriră de-a lungul trotuarului. Era imposibil să tragi în bandit din cauza mulţimii. În faţa cafenelei, o santinelă a Ministerului Apărării trase în aer o rafală cu Kalaşnikovul său.

Trei persoane fuseseră lovite şi zăceau pe pământ. Malko se urcă pe trotuar şi pătrunse în grădina cafenelei vecine, din care se putea intra în *Cafe West*. El merse până în fundul ei, apoi făcu cale-ntoarsă, strecurându-se printre clienţii şi chelnerii împietriţi de groază. Reuşi să-l ajungă din urmă pe pistolar. Bărbatul în

costum mov nu-l observă, privind cu atenţie strada. Cu toţi muşchii încordaţi, Malko se aştepta în orice clipă ca acesta să se întoarcă spre el. După ce mai făcu un pas către el, îl acostă dintr-un salt.

— *Don't move!*

Chiar dacă nu ştia engleza, ucigaşul simţi ţeava revolverului Beretta, înfiptă în ceafă. Era doar un profesionist. Fără să scoată o vorbă, el puse arma pe masă – un TT Tokarev de calibrul 9 mm, cu ţeavă lungă – apoi se redresă, cu mâinile duse la ceafă. Imediat fu înconjurat de poliţiştii care îi puseră cătuşele fără menajamente, îmbrâncindu-l cu multă duritate înspre maşina lor. Dezlănţuiţi, clienţii profitau de ocazie ca să-i dea câte o lovitură de picior. Unul dintre ei îi sparse o halbă cu bere în cap... Pistolarul se apăra de bine de rău, reuşind să păstreze un aer destul de nepăsător. El se grăbi să se urce într-una din banalele maşini ale Shik. Trecătorii se buluceau acum în jurul fetei care fusese împuşcată în abdomen şi care gemea, strânsă covrig pe trotuar. Un bărbat tânăr, se îndoia de durere sprijinit de o cabină telefonică, ţinându-şi genunchiul zdrobit cu amândouă mâinile. Un bătrân zăcea mort cu faţa în sus. Cineva îi acoperi chipul cu un şervet în momentul în care Malko ajunse la una din maşinile poliţiei.

Unul dintre agenţi îl felicită pe Malko, vorbind în albaneză.

Ylli îi făcu semn acestuia să se retragă.

— Veniţi, trebuie să-mi recuperez maşina.

Ei coborâră în fugă strada Myslym Shyri şi se ciocniră de Mirella.

— Cum se simte bărbatul care a fost împuşcat? întrebă Malko.

— A murit, răspunse ea.

Le mai rămânea asasinul, care rămăsese în viaţă şi care ar fi putut spune cine l-a trimis să-l ucidă pe contabilul Fundaţiei Al Haramein.

*

* *

— *Shkerdhate!*[32] o să vorbeşti tu! urlă agentul Shik cu pistolul înfipt în centură.

Bărbatul cu costum raiat ridică privirea şi îl fixă calm. Şiroaiele de bere făceau să pară de parcă tocmai ar fi ieşit de sub duş. Ochii îi erau injectaţi şi se puteau vedea cu uşurinţă semnele

[32] Ticălosule! (n.a.).

lăsate de loviturile primite de la anchetatorii săi. Întreaga atmosferă părea să evoce filmul *Mărturisirea.* Se afla într-o cameră goală, cu tavanul foarte înalt, cu pereţii murdari. Singurul mobilier era format dintr-un birou metalic şi un taburet.

Sala de interogatoriu se afla la parterul clădirii principale din ansamblul în care îşi avea sediul Shik. Cu mâinile prinse în cătuşe, cu gleznele prinse de picioarele taburetului, bărbatul interogat era total lipsit de putere. Malko se uită dezgustat la petele cafenii mai mult decât suspecte ce mânjeau pardoseala. Încă din vremea sinistrei Sigurimi, această încăpere găzduise o mulţime de orori.

— *Pidh sateme!* înjură cu glas calm prizonierul. Dacă mă mai atingi, familia ta va plăti cu vârf şi îndesat.

El îşi lăsă capul în piept şi rămase nemişcat, de parcă ar fi fost singur acolo.

Malko ieşi din încăpere, escortat de agentul care îl făcea pe chelnerul la *Cafe West* şi cu indispensabilul Ylli însoţindu-l ca o umbră. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte, traduse îndată de către *strânger.*

— Spune că va fi foarte dificil să-l facă să vorbească. Este un criminal foarte dur şi înrăit. A comis până acum mai multe omoruri. Ştie că nu va fi lăsat de izbelişte de către clanul său. A luat deja legătura cu avocatul lui care pretinde că Shik a vrut să-i asasineze clientul care este complet nevinovat.

— Avea însă arma crimei asupra lui, obiectă Malko.

— Sali Berisha mai are suficientă putere. Va face tot posibilul ca să-l scoată basma curată. În cel mai bun caz, omul nostru nu va fi niciodată judecat.

Malko simţea că ia foc. Acel om era doar un şurub dintr-un mare angrenaj. Cineva îi dăduse ordin să-l împuşte pe contabilul Fundaţiei Al Haramein. Cineva care ştia că acesta din urmă era „cârtiţa” celor din Shik şi avea multe lucruri importante de spus… Cum însă putuse fi prevenit?

— Domnul Klosi se mai află la sediu?

— Vă aşteaptă.

Cei doi urcară la primul etaj. Şeful Shik fuma în biroul său prost luminat. El îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet cam confuz.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Informatorul nostru a fost dus la Morgă.

— Cine mai era la curent cu această afacere?

Albanezul avu un moment de ezitare.

— Puţină lume, zise el. Adjunctul meu şi tipul care lucra la barul *Jarzan.* Bănuiesc ce vă trece prin minte…

— Există prea multe coincidenţe, remarcă Malko. Cum facem un pas, cum este ucis cineva.

Albanezul scoase un oftat adânc.

— Ştiţi doar cum stau lucrurile. Eu sunt aici de prea puţin timp. Am venit după echipa lui Gazidede. Mai înainte de acesta au fost oamenii din Sigurimi. Au dispărut o mulţime de dosare. Noi am epurat cazurile cele mai serioase, dar nu putem să lichidăm pe toată lumea. Albania este totuşi o ţară foarte mică.

— Nu bănuiţi pe nimeni?

Fatos Klosi îi susţinu privirea.

— Ba da, dar nu am dovezi. Toţi cei care mă înconjoară mi-au jurat credinţă. Dosarele lor nu sunt complete şi ar fi putut fi cumpăraţi cu bani grei sau din raţiuni politice. Mulţi albanezi mai cred în reîntoarcerea la putere a lui Sali Berisha. Aşa că încearcă să-şi asigure spatele.

— Pe cine bănuiţi?

— Pe adjunctul meu, Sotir Vreto. A fost angajat de Gazidede. Este membru al Partidului Democrat dar s-a jurat că nu mai are nici o relaţie cu Sali Berisha. Nu pot să-i reproşez nimic. Totuşi, el era la curent cu această operaţiune.

— Bărbatul care a cumpărat biletele de avion pentru familia lui Al Jafar este încă aici, zise Malko. El este ultima noastră şansă. Înainte de toate însă trebuie să ştim cine ne trădează. Este unul dintre oamenii dumneavoastră. Vreţi să facem un experiment?

— Dacă este posibil aşa ceva…

— Am de gând să punem la cale o manevră, propuse Malko. Să lansăm o informaţie pe care să o cunoască doar adjunctul dumneavoastră. Dacă se întâmplă ceva, vom putea avea o probă împotriva lui.

— La ce vă gândiţi?

— Ce urmează să se întâmple cu prizonierul în continuare?

— Va fi dus la închisoarea din Tirana chiar în această noapte. Acolo va fi interogat.

— Foarte bine. Poate fi un prilej pentru ce vreau să fac. Iată cum vom proceda…

*

* *

Mirella Bishka tocmai sosea la birou când Fatos Kiosi o chemă. El venise la birou, ca de obicei, la ora şapte.

— Tocmai am avut o lungă conversaţie telefonică cu avocatul lui Gesim Shehu, o anunţă el. Am ajuns la un acord. Prizonierul a acceptat să vorbească doar cu mine personal. Ca să înlătur orice posibilă evadare, aş vrea ca însuşi Sotir Vreto să se ducă să-l scoată din închisoare însoţit doar de şofer şi de garda lui de corp. Nu vreau să mai vorbească cu nimeni despre această operaţiune, iar şoferul să fie pus la curent cu ea doar în ultimul moment.

— Bine, domnule, zise Mirella. La ce oră trebuie adus?

— Către prânz. Am nişte probleme de rezolvat până atunci. Îi voi aştepta aici.

Odată rămas singur, Fatos Klosi îşi aprinse o ţigară. De astă dată va avea o certitudine. Simţea că americanii nu mai aveau încredere în el. Or, America era cel mai bun susţinător – şi poate singurul – al Albaniei. Toată această afacere mergea cu mult mai departe decât arestarea unui terorist periculos. Dacă nu făcea curăţenie în Shik, islamiştii vor continua să-şi facă de cap în Albania.

*

* *

Penitenciarul din Tirana, situat în apropiere de gară, pe strada Hafiz Ibrahim Dalliu, arăta jalnic… Înconjurat de o curte imensă în care staţionau mai multe maşini T 72 destinate menţinerii ordinii, cele câteva clădiri dărăpănate adăposteau criminalii în nişte condiţii demne de Evul Mediu.

Zidul ce înconjura acest teritoriu avea peste patru metri înălţime şi era prevăzut cu sârmă ghimpată. Unicul foişor de pază era prăbuşit la pământ, iar cei câţiva gardieni în uniforme albastre îşi făceau rondul pe trotuarul din jur, înarmaţi cu puşti Kalaşnikov. Din când în când, mai stăteau de vorbă cu trecătorii.

Din cauza schimbărilor politice, închisoarea fusese golită de mai multe ori în ultimii ani, iar disciplina lăsa foarte mult de dorit…

Mercedes-ul negru al lui Sotir Vreto se opri în faţa porţii de fier a penitenciarului. Câţiva puşcăriaşi măturau curtea fără entuziasm. Vreto şi garda sa de corp intrară în grefa închisorii. Gesim Shehu îi aştepta acolo ostil, cu mâinile prinse în cătuşe la spate. De cătuşe atârna un lanţ gros. El nu făcu nici un fel de comentariu şi se uită cu dispreţ la temnicerii săi. Garda de corp îl

conduse până în partea din spate a Mercedes-ului şi îl ajută să urce, fixând capătul liber al lanţului de un inel sudat de podea. Această precauţie era luată pentru a se evita orice tentativă de evadare... Chiar în cazul în care maşina ar fi fost atacată, un dispozitiv secret ar fi împiedicat redemararea acesteia, iar prizonierul rămânea ataşat de vehicul.

Agentul din Shik întinse bine lanţul ca să evite mişcările intempestive şi se aşeză alături de ucigaş, în timp ce Sotir Vreto lua loc pe scaunul din faţă, de lângă şofer. Ei nu parcurseră decât câţiva metri. Hurducându-se pe şoseaua plină cu gropi, vehiculele avansau cu viteza melcului.

Tocmai pătrundeau în intersecţia cu strada Mine Peza, când un uriaş 4x4 cu ferestrele fumurii îşi făcu apariţia din faţă. Nici pe sensul opus nu se circula mai bine. Vehiculul se opri. Imediat portierele se deschiseră şi trei bărbaţi în ţinută de luptă, cu cagule negre pe faţă, se dădură jos. Erau agenţi din *Brisk,* unităţi speciale ale poliţiei. Ei îşi continuară drumul pe jos, cu armele în mâini. Sotir Vreto îşi vârî faţa în ziar. El nu-l văzu pe bărbatul cu cagulă care se apropie de Mercedes, ridică mâna înarmată şi îndreptă arma către partea din spate a Mercedes-ului, înghiţit în puhoiul de maşini.

Puternica detonaţie îl luă prin surprindere. El întoarse capul şi văzu geamul din spate al maşinii pulverizat, iar capul lui Gesim Shehu transformându-se într-un ghem însângerat.

Capitolul IX

Calm, bărbatul cu cagulă mai trase trei focuri. Garda de corp, aşezată lângă prizonier nu mai avu timp să reacţioneze. Nimerit drept în cap, el căzu ca fulgerat. Gesim Shehu văzuse cum vine moartea, dar, reţinut de lanţ, nu putuse să se ferească. Bărbatul cu cagulă neagră se îndepărtă fără grabă către maşina sa, escortat de ceilalţi doi tovarăşi ai săi. O a doua maşină îi aştepta ceva mai departe, dincolo de ambuteiaj, cu un om la volan. Cei trei bărbaţi se urcară în 4x4, care demară imediat, îndreptându-se către o stradă perpendiculară pe strada Hafiz Ibrahim Dalliu.

Când Sotir Vreto sări din Mercedes înarmat cu un pistol-mitralieră Skorpio, pe stradă domnea o imensă forfotă. Din curtea închisorii dădură buzna mai mulţi poliţişti înarmaţi, mărind haosul din jur. Trecătorii fugeau să se ascundă, neştiind ce se întâmplă.

În spatele Mercedes-ului, mirosul fad al sângelui era amestecat Cu cel de cordită arsă. Gesim Shehu şi vecinul său erau morţi, cu chipurile total desfigurate. Agresiunea nu durase decât un minut. Cu o mână tremurătoare, adjunctul Shik luă emiţătorul radio, cerând un ajutor inutil de altfel.

*

* *

În biroul lui Fatos Klosi atmosfera era extrem de încărcată. În mod cu totul excepţional, el închisese uşa de comunicaţie cu biroul Mirellei. Malko se întoarse către el, cu gravitate.

— De astă dată, am lămurit lucrurile! spuse el. Nu erau decât trei persoane care erau la curent cu acest transfer: dumneavoastră, Mirella şi cu domnul Vreto. Dar şi de astă dată, ucigaşii au fost preveniţi.

— Domnul Vreto nu s-a mişcat din biroul său din momentul în care a fost înştiinţat şi momentul plecării sale, pledă Klosi. Dar cel puţin, acum nu vom mai avea nici cel mai mic dubiu, deoarece am pus să fie ascultată şi înregistrată linia lui telefonică. La noi, toate liniile sunt directe. Vom afla imediat pe cine a sunat.

El se ridică şi deschise uşa.

— Mirella, du-te şi cheamă-l pe domnul Vreto.

— Imediat, domnule, răspunse secretara.

Prin crăpătura uşii, Malko văzu cum Mirella dispare pe culoar. Peste trei minute, în birou intră un bărbat cu ochelari, ţinând în mână o foaie de hârtie pe care o întinse şefului său. Acesta o privi fix, apoi cu un amestec de mirare şi de uşurare, o întinse lui Malko.

— Sotir Vreto nu a dat decât un singur telefon! A sunat la închisoare ca să anunţe că-l vom scoate pe Shehu. Şi asta doar cu zece minute înainte de a pleca într-acolo.

— Ar fi putut telefona din alt birou, spuse Malko.

— Nu. L-am supravegheat cu atenţie. Secretara sa este o veche prietenă de-a mea.

— Dar s-ar putea ca la închisoare...

Şeful Shik clătină din cap.

— Nu. Această agresiune a fost prea bine organizată. Au trebuit căutate uniforme şi două vehicule. Totul ar fi fost imposibil în numai zece minute. Deci domnul Vreto este scos din cauză.

Atmosfera devenise şi mai apăsătoare..

Fatos Klosi susţinu privirea lui Malko cu un zâmbet puţin forţat.

— Mă bănuiţi chiar pe mine?

Malko nu-i răspunse imediat, jucându-se cu bricheta Zippo şi încercând să descopere punctul slab al acestei afaceri. Brusc îi năvăliră în minte mai multe incidente. El se sculă de la masă şi deschise uşa biroului Mirellei Bishka. Tânăra femeie nu se afla acolo.

— Iată răspunsul, zise el cu vocea alterată.

Fatos Klosi se uita fix la scaunul gol. Nu-i venea să creadă.

— Mirella! Dar nu este posibil! De ce ar face aşa ceva?

— Nu ştiu de ce. Dar dacă nu sunteţi nici dumneavoastră şi nici Sotir Vreto, nu ne mai rămâne decât ea. Când a văzut că o trimiteţi după el, a înţeles că riscă să fie demascată şi a şters putina.

— Poate că este la toaletă, făcu albanezul.

Mai aşteptară câteva minute, apoi Fatos Klosi formă un număr de trei cifre. Puse o întrebare în limba albaneză, apoi închise telefonul şi spuse cu o voce uscată:

— Tocmai a plecat în maşină. A fost văzută de ofiţerul de gardă.

*

* *

Fatos Klosi era de-a dreptul disperat.

— Mirella! şopti el. O consideram ca pe propria mea fiică. Am angajat-o pentru că era ortodoxă, fără nici un fel de legătură cu musulmanii.

— Trebuie să o găsim, spuse Malko. Repede!

El era deja în picioare.

— Mergem la ea acasă, făcu el. Poate avem norocul să o mai prindem acolo.

El se năpusti pe scări şi îl strigă pe Ylli Baci.

— Să mergem acasă la Mirella. Ea a fost cea care a trădat.

— Am văzut-o plecând, remarcă *strânger-ul.* Părea grozav de grăbită…

Malko îi explică ce se întâmplase, Ylli nu părea prea surprins de purtarea Mirellei. Malko îl întrebă mirat:

— Nu mă credeţi?

— Nu, nu este vorba de aşa ceva. Nu credeam însă că poate trăda. Ştiam numai că este îndrăgostită…

— De cine?

— De „colonelul" Pedrorika. În ciuda bâlbâielii lui, este un bărbat care place femeilor. Este extrem de generos.

Malko sări ca ars.

— De ce nu mi-aţi spus despre asta?

— Nu ştiam că este atât de important…

— Ce ştiţi despre toată povestea asta?

Ylli, zâmbi.

— Îl cunosc destul de bine pe Pedrorika. Când mi-am recuperat stocul de mobilier Claude Dalie, am vrut să găsesc nişte clienţi cu dare de mână… I-am făcut o propunere, iar Mirella a fost cea care a venit să aleagă mobila. Bineînţeles, banii i-a dat el.

Iată cum se explica mobilierul somptuos din garsoniera Mirellei şi minunatul ei ceas Breitling Wings Lady. Era o femeie întreţinută.

— Fatos Klosi este la curent cu aceste lucruri?

— Nu cred. Până să devină amanta lui Pedrorika, Mirella stătea împreună cu părinţii ei.

Iată de ce Mirella îl scosese nevinovat pe Pedrorika în urma unui aşa-zis interogatoriu. Din cauza asta încercase să-l convingă

pe el că Mohammad Al Jafar părăsise Albania…

Mai rămânea o problemă vitală: ce legătură era între acest „colonel” din armata din Kosovo şi terorismul islamist? Pedrorika organizase lichidarea martorilor, printre care şi Nasir Kastriot?

În acest caz, el era cel care ştia unde se ascunde Mohammad Al Jafar.

Malko simţea un gust amar. Adevărul era că nu te puteai încrede în femei. Acolo unde el căutase o explicaţie politică totul se reducea la sex.

O manevră bruscă a lui Ylli Baci îl făcu să ridice ochii. Văzu un fulger mov. Opelul Mirellei Bishka tocmai trecuse pe lângă ei.

— Întoarceţi! ţipă el.

Ylli Baci tocmai începuse să facă această manevră. Până să se întoarcă însă, maşina mov se făcuse nevăzută.

— Probabil că s-a dus la amantul ei, zise Malko. Ştiţi unde locuieşte Pedrorika?

— Bineînţeles, făcu Ylli.

Strânger-ul intră pe bulevardul Desmoret E. Kombit, traversă în mare viteză piaţa Skenderbeg ca să pătrundă mai apoi în strada Dibres, o arteră destul de animată ce se îndrepta către nord-est. Chiar înainte de a ajunge la o medresă[33], el viră la dreapta într-o străduţă care se termina cu o piaţetă, de la care pleca un drum îngust, flancat de vile înconjurate de ziduri înalte. Ylli opri maşina în piaţă şi făcu semn către cea de a treia vilă de pe partea stângă, uşor de recunoscut după imensa antenă pentru sateliţi.

— Acolo locuieşte „colonelul”.

Dacă Mirela ar fi avut timp să ajungă aici, s-ar fi văzut maşina ei mov. Deci presupunerea lui Malko era nefondată.

— Ce mai facem acum? întrebă Ylli.

— O să mai aşteptăm puţin, răspunse Malko.

Nu trecu mult timp. Peste zece minute, un imens 4x4 cu placă de înmatriculare diplomatică de culoare verde, îşi făcu apariţia şi se opri nu departe de ei. Doi bărbaţi înarmaţi cu Kalaşnikov se dădură jos din vehicul. Aveau un aer ameninţător. Apoi apăru şi un al treilea, înalt de statură, cu chipul frumos dar cam buhăit, îmbrăcat în ţinută de luptă. Pe umerii lui, străluceau steluţele de colonel. El se întoarse ca să ajute o femeie să coboare din maşină. Mirella era trasă la faţă şi privea în jos.

[33] Universitate islamică, (n.a.).

Malko făcu un pas spre ea şi strigă:

— Mirella!

Femeia nu reacţionă, dar cei doi bărbaţi înarmaţi se postară în faţa ei cu puştile îndreptate către pântecele lui Malko.

— Sunt gărzile de corp ale colonelului. Nu vă vor lăsa să avansaţi.

Clocotind de turbare, Malko văzu cum Mirella însoţită de protectorul ei pătrund pe o alee pavată, dispărând apoi în interiorul vilei, fără să-i arunce nici o privire.

Ylli Baci remarcă:

— Au statut de ambasadă. Nu putem face nimic.

— Să ne reîntoarcem la Shik, zise simplu Malko.

Mirella îl făcea să plătească scump mica sa recreaţie sexuală.

*

* *

Sotir Vreto era alb la faţă. Nu numai că scăpase ca prin urechile acului de la moarte, dar mai fusese şi bănuit de trădare! La fel de stupefiat de trădarea Mirellei, el fu nevoit să mărturisească:

— Mi se spusese ceva în legătură cu faptul că ar fi ceva între ea şi kosovarul acela... Dar niciodată nu aş fi bănuit că era informatoarea lui... Poate o făcea în mod involuntar.

Malko făcu un semn din cap.

— Din nefericire, nu poate fi vorba de aşa ceva. Ea cunoştea toate consecinţele trădărilor sale. Moartea lui Izmet Koha, a contabilului Fundaţiei Ai Haramein şi a lui Gesim Shehu. Acum cel puţin, ştim că Pedrorika este capul întregii afaceri. Dacă el l-a protejat pe Al Jafar cu o asemenea ferocitate, înseamnă că este strâns legat de acesta. Poate că teroristul se află ascuns chiar la el în casă.

Fatos Klosi dădu din cap.

— Nu, nu cred asta. Kosovarii au prea multă nevoie de noi ca să rişte aşa ceva. Nici chiar „colonelul” Pedrorika nu ar putea să facă asta fără acordul direcţiei politice a UCK ce este indispensabil. Dimpotrivă, este posibil ca să-l ajute pe Al Jafar cu titlu personal.

— Ce puteţi face împotriva lui? întrebă Malko.

Fatos Klosi coborî privirea.

— Nu pot face mare lucru. Are statut diplomatic. Poate refuza să răspundă la întrebările noastre. Nu putem nici să-l

percheziţionăm nici să-l arestăm. Mi-ar trebui lumină verde de la primul-ministru, iar acesta nu o va face niciodată.

Perspectivele erau de-a dreptul sumbre... Malko îşi înghiţi furia, căutând o soluţie. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Fatos Klosi adăugă:

— Bineînţeles, am putea să-i punem locuinţa sub o strictă supraveghere. Mirella este cetăţeană albaneză, iar pe ea am voie să o arestez.

Era mai bine să nu se bizuie prea mult pe asta,.. Malko recapitulă în gând ce şanse mai avea să poată ajunge la Mohammad Al Jafar.

— Aţi putea să-l interogaţi pe Britan Mata?

— Am putea încerca, consimţi şeful Shik. Dar sunt sigur că a primit deja ordine stricte de la Pedrorika.

— Foarte posibil, admise Malko, dar cu toate astea o încercare nu strică.

Fatos Klosi, care voia să se revanşeze se grăbi să spună:

— Am şi o veste bună. Cu ajutorul fişei de la hotel, l-am identificat pe tipul care a cumpărat biletele de avion. Se numeşte Zamir Meidani şi s-a născut în nordul ţării. A plecat de la hotel azi-dimineaţă şi nu a fost scăpat din ochi nici o clipă. Agenţii mei mă ţin la curent în permanenţă cu mişcările lui.

Malko simţi o mică speranţă.

— Poate că ne va duce pe urmele lui Al Jafar, sublinie el. Dacă îi pierdeţi urma, s-a terminat...

— Nu-i vom pierde, făcu Klosi cu hotărâre. Vă vom ţine la curent cu totul.

*

* *

Grant Petersen, prăbuşit în frumosul său fotoliu galben, cu barba la fel de murdară şi cu burdihanul la fel de umflat, îl ascultase pe Malko destul de distrat. Părea că afacerea cu Mohammad Al Jafar nu-l mai preocupa la fel de mult. Totuşi făcu o remarcă.

— Aşadar prietena noastră Eleuthera nu ne-a turnat gogoşi în legătură cu acest Pedrorika...

— Adevărat, confirmă Malko. Aşa că îşi merită banii.

Americanul tresări.

— Se vede că nu este vorba de banii dumneavoastră!... Am putea să-i oferim zece mii, plus lăzile cu şampanie Taittinger.

Oricum, se pare că nu vom avea prilejul să serbăm vreo bucurie…

Eleuthera îşi continua greva la etajul trei al vilei americanului, consumând mâncarea pregătită de bucătăreasa acestuia. Malko era de părere că grecoaica îşi merita banii.

— Grant, zise el, ea nu va pleca de aici fără cei cincizeci de mii de dolari. Oricum faptul că locuieşte la dumneavoastră ar putea alimenta anumite bârfe. Gurile rele ar putea informa pe şefii de la Langley că vă întreţineţi amanta pe cheltuiala contribuabililor americani.

Grant Petersen trânti cana cu cafea pe masă.

— *Jesus-Christ!* Cum ar putea să afle de treaba asta?

— Nu ştiu, dar bârfele ar putea să ajungă până la urechea ambasadoarei, răspunse Malko.

Şeful centralei rămase câteva secunde năucit, apoi se ridică brusc în picioare.

— OK. O să-i dau banii. Vă rog să-mi aduceţi chitanţa. Poate să plece imediat de aici. În fiecare zi este o cursă pentru Atena.

— Procedaţi excelent, făcu Malko cu glas suav.

*

* *

Aşezaţi pe terasa cafenelei *Bajram,* chiar în faţa statuii fondatorului oraşului, Fatmir Cerem şi Britan Mata urmăreau cu interes manejul vehiculelor unei firme germane care tocmai sosise în Bajram Curri ca să ridice un spital ultramodern. Erau acolo şase maşini 4x4 nou-nouţe, strălucitor de albe, cu emblema Crucii Roşii şi două camioane Mercedes, umplute cu materiale medicale. Era ziua „uşilor deschise” iar nemţii distribuiau populaţiei medicamente şi consultaţii.

— Este exact ceea ce îmi trebuia, remarcă Fatmir Cerem cu un zâmbet de încântare.

— Mă voi ocupa eu de tot, făcu Britan Mata.

Sosise ceva mai devreme din Tirana, unde nu avea intenţie să se întoarcă prea curând. Arestarea colegului său Gesim Shehu şi apoi lichidarea acestuia, îl determinaseră să ia această decizie. Acum se străduia să-i fie util lui Fatmir Cerem, care ştia să-şi răsplătească cu generozitate oamenii ce se puteau folosi cum se cuvine de un Kalaşnikov. Fatmir Cerem se ridică de la masă şi se urcă în BMW-ul său, însoţit de credinciosul Bezim şi de alţi doi bodyguarzi. Oaspetele său, Mohammad Al Jafar, avea să fie

mulţumit. Cerul îi trimitea elementul de care avea nevoie ca să-şi ducă la bun sfârşit planul de răzbunare. Mai mult, dacă totul se petrecea cu bine, în patruzeci şi opt de ore, va avea un paşaport valabil, cu o viză autentică. De asta se ocupa unul dintre cei mai buni oameni ai săi, Zamir Meidani, care era acum la Tirana! Era un tip dur şi de încredere.

Fatmir Cerem se grăbea să scape de oaspetele său nedorit. De când îl găzduia, albanezul nu putea să nu scruteze întruna cerul. Zona era împânzită de elicopterele şi de avioanele americane, iar operaţiunea „*Infinite Reach*”[34] dovedea că americanii nu vor ezita să lovească… Cu toate acestea, traficul cu Kosovo îi aducea un câştig prea mare ca să rupă relaţiile cu protejatul” colonelului” Pedrorika. Or, războiul din Kosovo era abia la început. Datorită acestuia, el avea să câştige bani grei vreme îndelungată…

*

* *

Instalaţi în faţa unui *byrek* şi a unei cafele, în barul *Hexagone* unde obişnuia să meargă destul de des, Kajdar Popja îl aştepta pe clientul său. Observându-le pe cele două fete cu fustiţe foarte scurte, care sporovăiau în curte. Era unul dintre locurile cele mai vesele din Tirana, aflat chiar în spatele pieţei Skenderbeg. Clientela era foarte pestriţă: contrabandişti de toate culorile, traficanţi de droguri, prostituate, şomeri, kosovari şi mulţi sticleţi. Kajdar Popja tocmai îl reperase pe unul, în fundul curţii. Corpolent, cu o mustaţă mare şi neagră, purtând tot timpul haină şi cravată, poliţistul îşi petrecea zilele jucând biliard sau tăifăsuind cu cei din jur, de când guvernul lui Fatos Nano îl pusese pe liber. El schimbă un semn amical cu Popja. Aici se aflau amândoi pe un teren neutru. Fiecare îşi vedea de propriile afaceri fără să-i pese de alţii. Patronul cafenelei se apropie de Popja şi-i şopti la ureche:

— Vrea să vă vorbească un tip. Vine din partea lui Agron.

— Unde este?

— La bar. Este cel solid, cu cămaşă albastră.

Kajdar Popja îl examina pe necunoscut cu atenţie. Agron era mâna lui dreaptă, cel care făcea prima triere a clienţilor. Nu de poliţie se temea Popja cel mai mult. Ci de rău platnici şi de ticăloşi. De cei care în momentul în care trebuie să plătească, în

[34] Bombardamentul Khartumului şi Afganistanului, (n.a.).

loc de bani îţi bagă un pistol în tâmplă. Clientul de la bar părea mai degrabă un măcelar decât un escroc.

— OK, spune-i să vină.

Patronul făcu comisionul, iar necunoscutul veni şi se aşeză în faţa lui Kajdar Popja. Cu chip zâmbitor, el spuse cu voce joasă:

— Agron mi-a spus că poţi să mă ajuţi…

Kajdar Popja zâmbi prudent.

— Depinde. Este pentru tine?

Kajdar Popja avea o mică agenţie de imigraţii pentru toţi albanezii care voiau să emigreze în mod clandestin. El se ocupa de toate. Cel mai puţin costa o călătorie pe vapor de la Vlora, pasagerii fiind debarcaţi fără acte pe vreo plajă din Italia. O trebuşoară ca asta costa doar cincizeci de dolari…

Din când în când se mai ocupa şi de contrabanda cu ţigări. Acum tocmai încerca să golească un conteiner întreg plin cu ţigări Gauloises blondes, furat dintr-o zonă *off-shore* din Durres. Oamenii de la munte erau înnebuniţi după aceste ţigări. În Albania, lumea adora tot ce era de provenienţă franceză.

— Nu, făcu necunoscutul. Este pentru un prieten.

— Şi ce vrea?

— Mai întâi, un paşaport…

Kajdar Popja zâmbi şi bagă mâna în buzunarul interior.

— Asta-i o treabă uşoară.

El etală pe masă trei paşapoarte: unul olandez, unul grec şi altul libanez…

Ele mai avea lipite fotografiile posesorilor lor. Kajdar Popja precizâ:

— Dacă îmi dai o fotografie, se rezolvă chiar astăzi. Primeşti paşaportul cu un spaţiu alb ca să-şi treacă numele.

— Cât face totul?

— Şase sute de dolari.

— Nu mai ai şi altceva?

Kajdar Popja strânse cele trei paşapoarte şi le bagă în buzunar, apoi se aplecă peste masă către el.

— Eu am orice vrei. Doar ştii vorba bulgarului: „Dacă nu poţi să-ţi rezolvi o treabă cu bani, vei reuşi să o rezolvi cu *mulţi* bani…” Dacă ai bani, pot să-ţi procur şi un paşaport american cu viză cu tot. Dar asta face şapte mii de dolari şi e nevoie de ceva timp. Cu jumătate de bani în avans.

Interlocutorul său nu păru deloc tulburat. El spuse doar:

— Îi trebuie pentru Italia.

Kajdar aprinse o ţigară Gauloises blondes.

— Ascultă, dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui mai multe. Ce hram poartă amicul tău? Ce limbă vorbeşte? Dacă vrei ceva sigur, trebuie să ne dăm mai multă osteneală.

— Vreau ceva extrem de sigur.

Cu chipul luminat, traficantul comandă două cafele. Un paşaport „sigur" valora o grămadă de parai.

— Dacă vrei să dormi liniştit, tipul care vrea paşaportul trebuie să vorbească şi limba. Iar numele său nu trebuie să existe în calculatoarele italienilor. Adică este vorba de un paşaport adevărat.

— Păi este posibil aşa ceva? Să aibă un paşaport libanez?

— Cu o mie cinci sute de dolari, are unul nou-nouţ, pe numele dorit. Îmi dai două fotografii şi mia de dolari. Cu aşa ceva, faci ocolul pământului.

Kajdar Popja nu glumea niciodată. Unul dintre concurenţii săi a făcut imprudenţa să vândă un paşaport aşa-zis nou, dar în realitate furat, unui bandit care a petrecut şase luni în închisoare din cauza asta. Primul lucru pe care l-a făcut acesta la ieşirea din puşcărie a fost ca să vină în Albania şi să-şi descarce arma în capul celui care-i vânduse paşaportul…

Clientul clătină din cap, convins de această avalanşă de argumente.

— O mie cinci sute de dolari, îmi convine.

— Unde vrea să meargă cu acest paşaport? Problema este că libanezii au nevoie de vize peste tot… Din cauza asta costă mai mult.

— În Italia.

— Va să zică în Italia, repetă gânditor Kajdar Popja. În cazul acesta, ne trebuie o viză *adevărată.* Altfel ar putea să aibă necazuri. Iar viza costă o mie două sute de dolari.

— Ce vrei să spui prin „adevărată"?

Kajdar Popja râse.

— Vreau să spun că este vorba de o viză eliberată de Consulatul Italiei, cu număr comunicat autorităţilor italiene. Adică o viză „Schengen". Te poţi plimba prin toată Europa cu aşa ceva.

Celălalt reflectă câteva clipe, apoi ridică privirea.

— De cât timp ai nevoie?

— De trei zile din momentul în care îmi dai fotografiile şi banii.

Poate de patru.

— Dar cum procedezi? întrebă clientul neîncrezător.

Kajdar Popja privi în jurul său şi spuse cu glasul scăzut:

— La Consulatul Italiei mai sunt şi tipi morţi după bani. Din când în când, mai calcă un pic strâmb. Asta înseamnă că domnul consul nu este prea atent când îşi pune semnătura. Înţelegi? Când te hotărăşti, vino să mă cauţi.

El făcu un gest să plece. Celălalt îl opri.

— Aşteaptă.

El scoase un teanc de bancnote şi numără câteva pe sub masă, apoi i le întinse lui Kajdar Popja tot pe sub masă. Apoi scoase un plic transparent cu cele două fotografii. Popja aruncă o privire rapidă asupra lor. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, ras în cap. Era tipul arab: gură cărnoasă, ochii în fundul capului, urechi mari.

Pentru un libanez, era perfect.

— OK, făcu el băgând totul în buzunar. Ne vedem peste trei zile, aici, tot la ora asta.

Celălalt nu schiţă nici un gest. Privindu-l fix, spuse rar:

— Tu nu mă cunoşti. Dar eu, eu te cunosc. Locuieşti pe Qemal Paşa la numărul 244. Ai o nevastă frumoasă cu ochi albaştri şi un băieţel dulce. Dacă mă tragi pe sfoară, mori împreună cu ei.

Fără să mai aştepte un răspuns, el se sculă de la masă. Kajdar Popja îl urmări cu privirea. Nu-i căzuse de loc bine. Întâlnise destui oameni periculoşi ca să înţeleagă bine acest mesaj. Se ridică de la masă, scoase două cartuşe cu ţigări Gauloises blondes dintr-o geantă pusă pe pământ, apoi îl ajunse din urmă pe clientul său.

— Ia şi astea. Este comisionul din partea mea. Dacă îmi găseşti nişte clienţi pentru ţigări primeşti zece dolari pentru un cartuş şi zece la sută pentru tine.

Tipul luă cartuşele şi se îndepărtă. Zâmbetul lui nu îl linişti pe Kajdar Popja. Trebuia să-şi dea mare silinţă de astă dată.

*

* *

— Omul nostru l-a contactat pe un anume Kajdar Popja, în barul *Hexagone.* Tipul este un cunoscut traficant de documente false.

Fatos Klosi era încântat. Malko fusese convocat cu o oră mai devreme. O fată cu ochelari, slabă ca un ţâr, o înlocuise pe nurlia

Mirella despre care nu se mai ştia nimic. Părea că este sechestrată de „colonelul” Pedrorika. Când Malko încercase să o sune la telefonul mobil, răspunsese o voce de bărbat, în limba albaneză. Mirella era bine păzită. Când îşi amintea de scurta lor aventură, el se întreba cât la sută fusese spontaneitate şi cât, trădare, în orice caz. Mirella îşi înşelase atunci amantul.

— Bravo, spuse Malko. Şi acest Popja poate fi interogat?

— Nu cred că am obţine ceva de la el, răspunse Fatos Klosi. Îl cunosc de mult. Este un traficant profesionist. Nu va vorbi, chiar dacă este vorba de un caz special. Mai bine să îl supraveghem. În fiecare zi poate fi găsit în acelaşi loc. Cum noi îl filăm în acelaşi timp şi pe celălalt, vom ştii cu siguranţă ce se întâmplă.

— Să sperăm că de astă dată vom avea mai mult noroc, remarcă Malko.

Calmul care domnea după dispariţia lui Al Jafar putea fi înşelător, căci ameninţările primite din partea organizaţiei Bin Laden rămâneau arareori fără efect.

Or, potrivit celor din CIA, Ambasada Americană din Tirana urma să fie următoarea ţintă a teroriştilor. Evenimentele din ultimele zile dovedeau că reprezentantul lor în Albania, Mohammad Al Jafar, deşi fugise, dispunea încă de mulţi complici şi nu-şi pierduse potenţialul de distrugere.

Câtă vreme arabul era în libertate, deasupra capetelor americanilor din Albania spânzura ameninţătoare sabia lui Damocles.

Capitolul X

Mohammad Al Jafar contempla cu o satisfacţie nedisimulată un frumos camion în întregime alb, care staţiona în faţa locuinţei lui Fatmir Cerem. Sosise în timpul nopţii şi fusese descărcat. Alimentat cu combustibil, aştepta noi ordine. Britan Mata, în fruntea mal multor oameni ai lui Fatmir Cerem, îl furase în timpul nopţii de la nemţi. Aceştia, naivi, făcuseră imprudenţa să-l lase parcat în faţa hotelului *Ermal.* Cei doi paznici albanezi, care ţineau la viaţă, nu opuseseră nici cea mai mică rezistenţă.

În zorii zilei, cele şapte vehicule dispăruseră. Furioşi la culme, nemţii se treziră că trebuie să se întoarcă pe jos.

— Le mai vopsim? sugeră Cerem.

— În nici un caz! strigă Al Jafar.

Sudanezul ocoli vehiculul ce mai avea încă placa de înmatriculare germană. Pe aripile sale, vopsite în alb era trecută cu litere mari inscripţia „FELDLAZARET”[35] încadrată de două cruci roşii uriaşe. Datorită acestora aveau să treacă fără probleme prin baraje. Mohammad Al Jafar se întoarse către gazda sa.

— Ar trebui să le încărcăm cu ce am cumpărat. După aceea am nevoie de o maşină de spălat.

— O maşină de spălat? întrebă surprins Fatmir Cerem.

— Da, pentru mecanismul de măsurat timpul.

— A, bine! Vom face rost de una chiar în seara asta din Bajram Curri.

— Bine, aprobă sudanezul. Cine va conduce camionul?

Fatmir Cerem se întoarse spre Britan Mata.

— Simpatic mod de a te întoarce la Tirana, nu?

Britan Mata, zâmbi cam albastru. Nu ştia exact care era destinaţia camionului, deşi nu era greu de ghicit.

Fatmir Cerem insistă.

— Britan, îţi dau zece mii de dolari dacă vei conduce camionul ăsta. După aceea vei rămâne aici cu mine. Asta numai dacă nu ţi-e frică.

Jignit, banditul protestă.

— Frică? Bineînţeles că o să-l conduc eu. Dacă vrei să ştii nu

[35] Spital de campanie, (n.a.).

am pretenţie la nici un ban.

Fatmir Cerem se adresă atunci oaspetelui său:

— Aşadar, s-a rezolvat.

Mohammad Al Jafar îl bătu pe spate pe Britan Mata. Era destul de încurcat. Ar fi preferat ca în locul acestuia să fie un musulman de-al său, dar nu avea nici unul la îndemână.

— Vei fi obligat poate să-ţi sacrifici viaţa, spuse el.

Britan Mata se umflă în pene.

— Am făcut eu chestii şi mai tari.

— Dacă reuşeşti cu bine, vei fi un erou al Islamului. Dacă dai greş, vei fi un martir.

Britan Mata prefera să fie erou nu martir, dar îşi riscase el viaţa pentru lucruri cu mult mai mărunte…

— Explicaţi-mi chestia cu ceasul de la maşina de spălat, zise el.

*

* *

Peste Tirana domnea un soare strălucitor. Redus la inactivitate, Malko se instalase în piscina hotelului în compania unor ziarişti. Văzu sosind o fată pe care o remarcase de la în hotel. Era înaltă, îmbrăcată bărbăteşte, cu nişte pantofi grosolani de drumeţie. Ea se instală în faţa lui şi începu să se dezbrace. Cât ai zice peşte, se transformă într-o naiadă în costumul din două piese de culoare neagră. Îşi desfăcu cocul şi pe spate i se revărsă o adevărată cascadă blondă. Ea plonjă în piscină, înotă puţin, apoi ieşi şi se opri lângă Malko cu chipul luminat de un zâmbet prietenos.

— Şi dumneavoastră sunteţi în şomaj tehnic? În nenorocita asta de ţară nu se mai întâmplă nimic!

Asta era şi părerea lui Malko. Mohammad AL Jafar parcă se afla pe o altă planetă. Mirella Bishka era în continuare claustrată de către amantul ei kosovar, iar Zemir Meidani îşi petrecea tot timpul la masa de biliard, în orice caz, blonda îl lua drept ziarist. Ea se usca la soare lângă el. Era o creatură superbă, cu umeri laţi de înotătoare, cu nişte sâni magnifici, ai căror sfârcuri se conturau pe sub ţesătura fină a sutienului. Picioarele nu erau nici ele mai prejos, lungi, fine şi musculoase.

— Este adevărat, zise el, dar atât timp cât afară este frumos…

Ea îşi răsuci părul ud, apoi îi întinse mâna.

— Hildegarde Neff, de la *Euronews.*

— Malko Linge, de la *Kurier* din Viena.

— *Ach!* Sunteţi austriac, continuă ea în germană. Eu sunt în Tirana de trei săptămâni. Mă înnebuneşte faptul că nu se petrece nimic. În plus, condiţiile sunt de-a dreptul infecte.

Malko tocmai voia să-i răspundă, când îl văzu venind pe vărul lui Ylli Baci care lucra în Shik. El se ridică de jos şi-i merse în întâmpinare.

— Zamir Meidani se află la barul *Hexagone* cu traficantul de documente false. Domnul Klosi m-a rugat să vă dau de ştire.

— Doriţi să merg acolo?

Albanezul zâmbi încurcat.

— Nu. Noi avem situaţia sub control. Am vrut doar să vă ţinem la curent cu ce se întâmplă.

Tipul plecă. Ziarista de la *Euronews* îl pândea pe Malko.

— Aveţi ceva noutăţi?

— Nu ştiu încă precis, zise el prudent.

Ea îi adresă un surâs devastator.

— De ce nu veniţi în seara asta să luaţi cina cu grupul nostru? îi propuse ea. Am găsit un local italienesc foarte stilat. Acolo am putea să schimbăm între noi informaţii.

Din tonul vocii ei rezulta că doreşte să facă şi un alt soi de schimb…

— De ce nu? zise Malko cu gândul aiurea.

Înciudată, jurnalista făcu un plonjeu în apă şi se îndepărtă înotând cu eleganţă, cu fesele perfect cambrate afară din apă. Era o femeie admirabilă.

*

* *

Kajdar Popja, contrariat, încerca să-i explice situaţia interlocutorului său care-l privea cu chipul ca de piatră.

— Contactul meu de la Ambasada Italiei a fost bolnav, spuse el. Nu pot avea viza decât în timpul după-amiezii.

— Mi-ai spus că durează trei zile, făcu rece Zamir Meidani. Dă-mi banii înapoi.

— Acum nu mai pot, deja am dat o parte din ei în avans. Dar nu-i nici o problemă. Paşaportul şi viza vor fi gata în seara asta.

— Sper că n-ai uitat ce ţi-am spus, sublinie clientul său cu o voce ameninţătoare.

Kajdar Popja îşi duse mâna la inimă.

— Pe Dumnezeul meu, îţi jur că totul va merge bine.

Paşaportul este perfect şi la fel va fi şi viza…

— La ce oră mi-l dai?

Traficantului îi veni o idee genială. Aplecându-se către clientul său, îi propuse:

— Ascultă, îţi propun o compensaţie pentru această întârziere. N-ai avea chef de o micuţă *kucke*[36]?

— De ce mă întrebi?

Remarcând luminiţa de interes din privirea clientului său, Kajdar Popja zise triumfător:

— Am câteva puicuţe care lucrează pentru mine. Îţi dau întâlnire la un bar, la *Onda*, *ruga*[37] Luigi Gurakuqi. Se află lângă un atelier de croitorie. Ar fi bine pe la ora opt. Acolo îţi voi da paşaportul cu viza. Şi, ca primă, vei putea să-ţi alegi o fată şi să pleci cu ea.

— Unde? întrebă Zamir Meidani care avea un ascuţit simţ practic.

— Este un hotel, *Djasi.* Fetele mele sunt foarte pretenţioase. Totul este din partea mea. Aşa este ca şi cum ai câştiga o sută de dolari. OK?

— OK, făcu Meidani după o scurtă ezitare..

Niciodată nu este bine să refuzi micile bucurii ale vieţii. Cei doi bărbaţi se despărţiră fără să-şi strângă mâna. Kajdar Popja se grăbi Să-şi întâmpine noul său client, un amărât care îşi pusese bănuţ lângă bănuţ ca să plătească o traversare în Italia, de unde existau toate probabilităţile să fie expulzat. În timp ce acesta se aşeza în faţa lui, Popja se întreba dacă tipul e suficient de bogat ca să poată plăti două mii două sute de dolari pentru un paşaport şi pentru viză.

*

* *

— La punctul de control de pe drumul către Skhoder a fost văzută maşina „colonelului” Pedrorika, anunţă Fatos Klosi. Se îndrepta spre nord.

— Cine se afla la bordul ei? întrebă repede Malko.

— Erau cel puţin trei bărbaţi, dar poliţiştii nu au putut desluşi prea bine cine se afla în spate, din cauza perdeluţelor. Automobilul având placă CD, a fost imposibil să fie controlat. Kosovarii sunt extrem de susceptibili.

[36] Târfă, (n.a.).

[37] Strada, (n.a.).

Aşadar, era imposibil de aflat dacă Mirella părăsise Tirana. Malko preferă să se gândească la altceva. Ar fi dorit mult să afle din ce cauză trădase. Oare doar pentru ochii frumoşi ai „colonelului” Pedrorika?

Hildegarde Nefb, ziarista nemţoaică reuşise să-l acapareze şi luaseră masa împreună doar ei doi. Acum tocmai se pregătea să părăsească biroul şefului Shik, când secretara cu ochelari îi făcu acestuia legătura la telefon cu cineva. Albanezul îi făcu semn lui Malko să nu plece. Imediat ce închise telefonul, spuse:

— Agenţii mei l-au urmărit pe Kajdar Popja. Tocmai a avut o întâlnire cu unul dintre funcţionarii Consulatului Italiei. Cei doi bărbaţi au stat retraşi la o masă dintr-un bar şi nu ştim ce au vorbit, dar continuăm să-i ţinem sub observaţie. Dacă mai aflăm ceva, vă vom ţine la curent.

Grant Petersen îi dăduse un telefon mobil ce funcţiona conform normelor albaneze. Americanul nu făcea un pas în afara cazematei sale, împărţindu-şi timpul între bere, coniacul Defender şi interminabilele convorbiri telefonice codate ce trebuiau să-i coste o adevărată avere pe contribuabilii americani. Era în mod vizibil încântat de faptul că Malko reluase ancheta legată de dispariţia lui Mohammed Al Jafar. Număra cu nerăbdare zilele ce-i rămăseseră de trăit în afara lumii civilizate.

*

* *

Zamir Meidani privi cu neîncredere firma pe care scria *ONDA.* După ce privi cu atenţie de jur-împrejur, el pătrunse în local. O scară îngustă ducea la subsol. În dreapta, se aflau un bar şi câteva cămăruţe, în faţa unui ring de dans minuscul. Pereţii erau acoperiţi cu oglinzi.

În aer plutea un miros greu de haşiş. Lumina era atât de chioară, încât avu nevoie de câteva clipe ca să-l recunoască pe Kajdar Popja, Instalat la bar. Acesta îi făcu un semn discret, iar Zamir Meidani se îndreptă către el. Cei doi bărbaţi se salutară în limba albaneză.

— Am obţinut paşaportul! îi şopti Popja la ureche.

— Dă-mi-l!

— Un moment. Ţi-am promis o surpriză. Priveşte! Acolo în fundul sălii.

Zamir Meidani privi în direcţia semnalată şi observă trei fete ce stăteau la o masă învăluită în penumbră. Două erau brunete

şi destul de comune, dar cea de a treia, cu un minunat păr blond şi cu picioarele expuse în toată splendoarea lor, îl excită pe loc. Avea o ţinută provocatoare şi vulgară şi un machiaj ţipător. Rujul de pe buze era fosforescent. El se întoarse spre bar.

— Blonda, spuse scurt.

Kajdar Popja schiţă un zâmbet desfrânat.

— Ai ales pe cinste, este cea mai parşivă dintre toate. Aşteaptă-mă puţin.

El coborî de pe taburet şi se duse să-i spună ceva la ureche fetei. Aceasta se sculă în picioare şi se apropie de bar. Puloverul roşu se mula perfect pe sânii mari, iar fusta era atât de scurtă, încât Zamir simţi o poftă nebună să-şi strecoare mâna pe dedesubt. Fata îl fixă cu un zâmbet comercial.

— *Mirdita*[38], zise ea. Mă numesc Albana.

Zamir o fixa cu o intensitate atât de mare, că de-abia simţi mâna lui Popja cum se strecoară pe sub masă şi-i dă un plic. Cei doi se priviră o clipă. Popja zâmbi.

— Dumnezeul să-l aibă în paza Sa pe prietenul tău! zise el. Vei vedea că va fi foarte mulţumit.

Cu o mişcare maşinală, Zamir strecură plicul în buzunarul interior al sacoului. Amintindu-şi de misiunea sa, el îi spuse fetei:

— Aşteaptă-mă aici.

El se strecură în toaletă şi, după ce se încuie într-o cabină, deschise plicul şi privi paşaportul. Era perfect. Nici prea nou, nici prea uzat, având deja mai multe vize. Viza italiană era dată pentru trei luni. Uşurat, el vârî documentul înapoi în buzunar şi se întoarse în bar. O muzică siropoasă umplea localul. Cele două brunete dansau împreună. Blonda se apropie de el şi îl înlănţui, lipindu-se strâns de el. Cuprins de euforie, el se lăsă antrenat către ringul de dans. Târfa ştia cum să-l lucreze. Ea se freca cu neruşinare de el şi nici nu trecură câteva secunde că erecţia fu totală. Privindu-l drept în ochi, ea îi apucă membrul dur prin stofa pantalonului şi îl strânse în pumn.

— *Ma ngref!* murmură ea.

— Vino! mormăi el. Ştii un loc mai dosnic?

— *Po.*

Ea i-o luă înainte legănându-şi şoldurile, atât de cambrate, încât se vedeau clar marginile slipului. Bietul de el nu mai rezista. Ajuns afară, o întrebă cu aviditate:

[38] Bună seara, (n.a.).

— Ştii un loc bun?

— *Po.* Nu-i departe. Putem merge pe jos.

Când ajunseră în Piaţa Skenderbeg, muezinul din minaretul moscheii tocmai îi chema pe credincioşi la ultima rugăciune a zilei. În piaţă se formă un ambuteiaj îngrozitor. Sali Brisha adunase oameni înarmaţi în faţa Operei. Cerul era albastru, iar crestele munţilor se decupau la orizont ca într-un decor de teatru. Albana îl conduce pe bulevardul Desmoret E Kombit. După ce mai străbătură vreo două sute de metri, se opriră în faţa unui vechi hotel din perioada stalinistă, Dajsi, ascuns după un pâlc de copaci.

Albana intră hotărâtă. Ai fi putut crede că te afli în Rusia. Plafonul era la o înălţime ameţitoare, pereţii erau sumbri şi murdari, totul crea o senzaţie de delăsare. La recepţie trona un funcţionar ursuz. Albana se întoarse către clientul ei.

— Dă-mi douăzeci de dolari pentru cameră.

Zemir Meidani fu gata să protesteze pentru că treaba asta nu fusese prevăzută în înţelegere, dar simţi că nu mai poate pune frâu dorinţei şi plăti.

Albana se întoarse cu o cheie şi îl trase către scara imensă acoperită cu o mochetă roasă. Camera se afla la primul etaj. Plafonul era la o înălţime de şase metri. Jaluzelele erau trase şi mirosea a mucegai. Pe mobile zăcea un strat de praf de mai multe zile, iar patul avea arcurile rupte. Cu toate acestea, când târfa se lipi iar de el, Meidani nu mai avu decât un singur gând: să se descarce cât mai repede.

*

* *

Fatos Klosi se afla în maşina sa când primi un mesaj din partea echipei însărcinate cu paza lui Kajdar Popja. Agenţii asistaseră la întâlnirea celor doi bărbaţi. Dar barul *Onda* era prea mic ca să se poată apropia prea mult de ei. Aşa că nu puteau şti dacă albanezul îi dăduse sau nu vreun paşaport lui Meidani. Acesta, supravegheat de o altă echipă, pătrunsese în hotelul Dajsi cu o târfă…

Trebuiau să-l intercepteze?

Fatos Klosi se gândi puţin. În stadiul în care se aflau, nu-şi putea permite nici cea mai mică greşeală. Americanii nu i-ar fi iertat-o niciodată. Ar fi avut consecinţe incalculabile asupra Albaniei. Trebuia să-l găsească pe Al Jafar cu orice preţ.

— Pentru moment nu faceţi nimic, zise el. Interogaţi-l pe Kajdar Popja. *Trebuie* să vă spună dacă i-a dat un paşaport.

Închise telefonul, cu o strângere de inimă. Nu putea să sufere violenţa, dar ordinul pe care tocmai îl dăduse era foarte clar. Kajdar Popja trebuia să vorbească. Indiferent de consecinţe.

*

* *

Trei bărbaţi coborau în fugă scările hotelului *Onda,* îmbrâncindu-se. Erau îmbrăcaţi cu jachete din piele, cu blugi şi cămăşi din lână. Pe faţă avea cagule negre. Primul îl apucă pe Kajdar Popja de gulerul hainei şi îl trânti la pământ. Cel de al doilea îi trase o lovitură cu piciorul care îl făcu să se îndoaie din şale de durere. Cele două brunete se retraseră îngrozite în fundul sălii. Barmanul, paralizat, se uita la revolverul aţintit către capul său.

Primul bărbat îl ridică pe Popja în picioare şi-l trase către scări. Peste un minut nu mai rămase nici o urmă din trecerea celor trei pe acolo, în afară de un pahar spart şi de o pată făcută de băutura vărsată. Totul se petrecuse pe muţeşte.

*

* *

Malko fu cât pe-aci să nu o recunoască pe Hildegarde Neff. „Soldatul” se transformase într-o vampă! Părul lung, desfăcut, i se revărsa pe umeri, iar taiorul lung făcea ca fusta să pară şi mai scurtă decât în realitate. Picioarele interminabile erau acoperite cu ciorapi negri şi erau încălţate cu nişte pantofi cu tocuri enorme. Îl depăşea pe Malko cu o jumătate de cap! Ylli, care îl aştepta pe Malko, şopti:

— *Der phidi!*[39]

Ei se hotărâră să cineze într-unul din nenumăratele restaurante pescăreşti recomandate de Ylli. Hildegarde se servi cu Taittinger de contrabandă, sub privirea pofticioasă a *străngerului.* Din când în când, prin crăpătura jachetei se vedea că nu poartă pe dedesubt decât un sutien din dantelă neagră. Malko era chinuit de o mare dilemă: să-şi satisfacă dorinţa ducând-o pe femeie în patul lui, sau să alerge la sediul Shik pentru a afla ultimele veşti. Ylli nu mai contenea să povestească tot felul de istorioare pline de haz.

Hildegarde părea să se distreze de minune. Ea îl privi pe

[39] Ce mai puşcă! (n.a.).

Malko.

— Mi se pare că sunteţi puţin îngrijorat, observă ea.

— Nu, nu, făcu el. Doar un pic obosit. Plecăm îndată. Hildegarde nu aşteptă să i se spună de două ori, că şi sări în picioare.

*

* *

Kajdar Popja zăcea chircit în partea din spate a unui break, între o mătură şi o cârpă murdară, cu mâinile încătuşate la spate. Unul dintre mascaţi îi băga ţeava pistolului în ceafă. Maşina se hurduca pe drumul plin de gropi, apoi încetini viteza şi intră pe un teren viran, unde se opri.

Popja fu smuls din maşină şi azvârlit pe pământ şi o ploaie de lovituri se abătu asupra lui. După ce fu bine „frăgezit”, unul dintre malaci îl apucă de chică şi lipindu-i ţeava revolverului de frunte, vorbi pentru întâia dată:

— Te vom întreba ceva. Ai dreptul la un singur răspuns. Dacă nu este cel corect, îţi zburăm creierul.

Kajdar Popja ridică puţin capul şi, cu toate forţele sale, îl scuipă între ochi.

Capitolul XI

Era clar că, începută sub asemenea auspicii, conversaţia nu putea să se desfăşoare în termeni prea buni. Tipul cu cagulă se dădu cu un pas înapoi şi, reunindu-şi toate forţele, îi trase un picior în plină figură. Kajdar Popja se prăbuşi într-o rână. După câteva minute în care continuă procesul de „frăgezire", cele trei gorile îl ridicară de jos şi îl sprijiniră cu spatele de maşină, iar şeful se proţăpi în faţa lui.

— Kajdar, nu vrem să-ţi facem nici un rău. Nu cu tine avem noi treabă.

Haida-de! Cum l-ar fi tratat oare dacă ar fi avut treabă cu el? Kajdar Popja îşi dădu seama imediat. Agresorii săi nu erau nici clienţi nemulţumiţi, nici concurenţi, ci sticleţi! Cu siguranţă, erau oamenii din Shik. Pe ceilalţi îi mituia. Scuipă un dinte şi întrebă printre buzele plesnite:

— Atunci de ce mă tăbăciţi?

— Vrem să înţelegi că e vorba de ceva extrem de important.

— Ce vreţi de la mine?

— În seara asta ai fost cu un client. L-ai întâlnit pentru a treia oară. Ce anume i-ai vândut?

Kajdar scuipă sânge şi deschise unicul ochi care mai consimţea să funcţioneze.

— Ştii prea bine că nu pot să-ţi răspund… Altfel…

Poliţistul cu cagulă clătină din cap cu înţelegere.

— Eram sigur că aşa vei răspunde. Ce păcat! Eu însă trebuie să rezolv o treabă.

Cu o lovitură ce făcu să-i sară încă doi dinţi, el înfipse ţeava revolverului în gura bărbatului prăbuşit la pământ. Apoi trase piedica. Cu toate forţele sale, Kajdar îl prinse cu amândouă mâinile de pumn. Nu avea chef să moară.

— Aşteaptă, stai niţel! I-am vândut un paşaport! Dar…

Revolverul se retrase din gura lui.

— Îl are la el?

— Îl avea când ne-am despărţit.

Interlocutorul său se redresă să îşi vâre arma în toc.

— Vezi ce simplu a fost? Dacă eşti un tip inteligent, să nu sufli

o vorbă despre ce am vorbit. *Naten e mire*[40].

Cei trei bărbaţi se urcară în maşina lor, care se îndepărtă.

Kajdar Popja se ridică clătinându-se. Dacă imbecilii aceea i-ar fi spus de la început că voiau să ştie doar atât, ar fi avut şi acum toţi dinţii în gură şi n-ar fi avut nasul spart. Ca să nu mai vorbim de spaima trasă de pomană…

Era încă o dramă cauzată de lipsa de înţelegere.

*

* *

— *Me grundje dhe thi the mire!*[41]

Târfa blondă nu se lăsă rugată de două ori. Zamir Meidani stătea în picioare lângă pat, gol puşcă, iar ea avea numai ciorapii. Sânii ei umflaţi îl fascinau pe Meidani, care îi frământa întruna. Când simţi că sexul său învârtoşat este înfulecat de Albana, scoase un muget de plăcere.

Ăsta era marele avantaj al oraşului: plăcerile erau cu mult mai rafinate. El apăsă cât putu de tare capul femeii, care se retrase furioasă.

— *Ma fut!*

Ca să-l facă să priceapă mai bine, ea se întinse pe pat cu picioarele desfăcute. Dar Zamir se făcu că nu înţelege. Se năpusti asupra ei şi, înşfăcându-i capul, o puse iar la treabă. În genunchi pe mocheta jegoasă, Albana se hotărî să-şi câştige existenţa, lucrând ca şi cum însăşi viaţa ei ar fi fost în joc.

Când simţi că clientul e gata să explodeze, se retrase repede. Zamir Meidani urla de plăcere cu capul lăsat pe spate şi cu braţele desfăcute.

Exact în acel moment, uşa sări din ţâţâni sub greutatea a trei bărbaţi înarmaţi, cu cagule pe faţă. Unul o luă de păr pe Albana şi o aruncă cât colo. Ceilalţi doi se năpustiră asupra lui Zamir Meidani şi asupra hainelor acestuia. Cât ai clipi, îi puseră cătuşele şi îl luară pe sus, aşa dezbrăcat cum era. Recepţionista văzu cum trece grupul. Zamir era pur şi simplu dus pe sus. Nu-şi revenise încă din orgasm. Femeia se feri să pună vreo întrebare. Oricum, clientul plătise camera în avans.

*

* *

Ascensorul hotelului *Rogner* era oprit la etajul patru cu uşa

[40] Noapte bună, (n.a.).

[41] În genunchi şi ia-o! (n.a.).

deschisă. Lipită de perete, Hildegard Neff îl îmbrăţişa gâfâind pe Malko. Acesta auzi telefonul mobil sunând. Când răspunse, vocea lui Fatos Klosi îl făcu să simtă un val de adrenalină în vene.

— L-am arestat! Avea la el un paşaport libanez, pe numele Mohsen Slim, cu fotografia lui Mohammed Al Jafar…

Vocea şefului Shik tremura de bucurie.

— Aţi aflat şi unde se ascunde Al Jafar?

— Încă nu, făcu albanezul, cu un ton care îl făcu pe Malko să simtă un fior rece pe şira spinării. L-am anunţat şi pe Petersen şi vă aştept aici.

Malko închise telefonul. Hildegarde îl privea intrigată.

— Cine este Al Jafar?

— E vorba de o poveste mai complicată. Acum trebuie să te las.

— Unde mergi?

— Nu pot să-ţi spun încă. Dacă nu mă întorc prea târziu, te găsesc la tine în cameră.

Vexată, nemţoaica înălţă din umeri şi ieşi din ascensor.

— S-ar putea să adorm.

Malko deja apăsase pe butonul pentru parter. Din fericire, Ylli Baci mai era încă în hol.

— Veniţi. Trebuie să mergem la sediul Shik.

Pe drum, el îi explică despre ce era vorba. Gardianul înarmat cu Pulimiot le deschise poarta înainte de a coborî din maşină. Erau aşteptaţi. Namila de şofer al lui Klosi îl însoţi pe Malko în sala de interogatoriu de la parter.

Malko deschise uşa. Mai mulţi inşi se înghesuiau în cămăruţa pătrată în care domnea un miros de sudoare, sânge şi murdărie. Aşezat pe un scăunel, Gesim Shehu era doar într-un slip jegos. Avea ochii duşi în fundul capului, iar corpul îi era plin de vânătăi. Mâinile îi erau prinse la spate şi era legat de un lanţ. În jurul lui se aflau cei trei agenţi din Shik, Grant Petersen, Bob Bow şi Fatos Klosi, ce păreau mai degrabă nişte câini de vânătoare întărâtaţi de un animal rănit.

Fatos Klosi îl întâmpină pe Malko.

— Ştim deja cum îl cheamă. Ne-a spus că vine din Bajram Curri, unde are o cafenea. Nu are antecedente judiciare. Pretinde că a venit în oraş ca să-şi cumpere ţigări de contrabandă, Gauloises blondes. Am găsit două cartuşe în camera lui.

— Dar paşaportul?

— Spune că nu ştie nimic. Un prieten i-a dat banii şi fotografiile.

— Unde se află acest prieten?

— În Italia. Trebuia să lase acest paşaport la recepţia hotelului său.

Ce poveste simpatică…

Văzând expresia zugrăvită pe chipul lui Malko, şeful Shik adăugă cu o voce egală:

— Nu vă temeţi. O să-l facem noi să vorbească. Chiar foarte repede…

El se întrerupse.

Uşa se deschise şi îşi făcu apariţia un bărbat corpolent, nebărbierit, cu părul sur răvăşit şi cu cămaşa descheiată. La vederea lui, Malko simţi un fior în şira spinării. Fatos Klosi făcu prezentările.

— Sotir Vreto. El va conduce interogatoriul… Are de reglat nişte conturi.

— Ar fi bine să-l ducem în pivniţă, sugeră Grant Petersen.

Fatos Klosi schiţă un zâmbet ca de gheaţă.

— Inutil. Ştim să ne descurcăm în genul acesta de afaceri. Veniţi să bem o cafea la mine în birou.

Grant Petersen, Bob Bow şi Malko îl urmară. O femeie plecă după cafele. Fatos Klosi era cenuşiu la faţă de oboseală. Marea clădire albă era cufundată într-o linişte de moarte.

Urletul care răsună în culoarele pustii îi făcu să tresară pe cei patru bărbaţi. Era un ţipăt atroce, ca într-un film de groază. Ei se priviră în tăcere. Nu voiau să se gândească la ce se petrecea cu un etaj mai jos.

Brusc, Malko regretă că nu se află în braţele nemţoaicei.

*

* *

Zamir Meidani îşi privea stupefiat indexul de la mâna stângă, secţionat în dreptul primei falange cu ajutorul unui foarfece de grădinar. Sângele ţâşnea din rană în jet continuu, iar capătul degetului se afla în faţa lui, pe masă. Doi agenţi Shik îi ţineau braţul lipit de masă. Vreto se apropie de urechea lui Zamir, care era pe jumătate inconştient.

— Mai ai încă nouă degete. Am de gând să ţi le tai pe toate, unul câte unul. Nu o să mori din treaba asta. După asta, vom trece la picioare. După aia, îţi vom tăia e… şi p… Asta doar aşa,

ca să ne mai şi distrăm. M-ai înţeles?

Zamir Meidani rămase ca năuc, cu capul lăsat în piept. Cu un gest delicat, ca un grădinar stilat, Sotir Vreto prinse degetul mic al prizonierului între lamele de oţel ale cleştelui, apoi strânse cu toată puterea. Zamir Meidani sări în sus cu un schelălăit înfricoşător, ca şi cum ar fi fost electrocutat, iar degetul tăiat căzu pe jos. Sotir Vreto se şterse la gură cu dosul mâinii. Nici un prizonier nu putuse rezista la mai mult de patru degete. Era doar o chestiune de voinţă.

În timp ce asistentul său făcea nişte pansamente sumare ca prizonierul să nu-şi piardă prea repede sângele, el merse în biroul de alături, de unde scoase o cutie cu bere dintr-un frigider şi o goli pe nerăsuflate. Când reveni în sala de interogatoriu, Zamir zăcea prăbuşit peste masă, scăldat în sânge.

— A vorbit?

— *Yo*[42].

Hotărât lucru, tipul era un dur. Îi era mai frică de şefii lui decât de mutilare. Fără să se mai gândească, Vreto apucă foarfecele de grădinărit, îl strânse bine, apoi atacă degetul mare. Osul, mai gros, rezistă, iar el trebui să strângă din dinţi, încercând să nu audă ţipetele victimei. Când osul se sfărâmă şi degetul se rostogoli pe masă, el scutură din cap.

Tipul ăsta era nebun de legat.

*

* *

Malko urmărea cu privirea cursa minutarului pe ecranul luminos al ceasului său, un Bretling B-1, Era ora unu şi jumătate dimineaţa. În biroul lui Fatos Klosi domnea o tăcere minerală, sfâşiată din când în când de zgomotele abominabile ce răzbăteau de la parterul clădirii. Malko era total întors pe dos, iar Petersen avea faţa la fel de cenuşie ca şi barba.

Sticla de Defender „Success” era aproape goală. Bob Bow şi Petersen se străduiau să o dea gata.

Cu mâinile încrucişate pe pântece, prăbuşit în fotoliu, Petersen părea că dormitează.

De câtva timp, nu se mai auzea nimic. Malko tocmai se gândea să vadă ce se întâmplă, când uşa biroului se deschise şi apăru Sotir Vreto. Acesta îi spuse ceva şefului său şi se făcu nevăzut.

[42] Nu, (n.a.).

— A vorbit! spuse Klosi. Vreto nu a mai văzut niciodată un tip ca ăsta! A trebuit să-i taie şase degete ca să-l facă să cedeze. Un record absolut...

Lui Malko îi veni să vomite. Era o violenţă de necrezut. Întotdeauna era aceeaşi poveste: ca să salvezi nişte vieţi omeneşti, trebuia să anihilezi nişte fanatici ce nu se dădeau înapoi de la nimic. Aşa că trebuia să procedezi fără milă. El îşi aduse aminte de cei optzeci şi nouă de morţi de la Nairobi şi Dar es-Salam şi se simţi ceva mai bine. Grant Petersen, cu o mână nesigură, îşi turnă ultimele picături de coniac şi le dădu peste cap. Cu glasul sugrumat, el întrebă:

— Ce a mărturisit?

— Vreto va urca îndată ca să ne spună, îl asigură Klosi. Interogatoriul continuă. Au fost nevoiţi să-i acorde nişte îngrijiri medicale ca să nu piardă prea mult sânge.

Mai trecu încă o jumătate de oră până ce îşi făcu apariţia Sotir Vreto, cu o foaie de hârtie în mână. El începu să o citească, iar Fatos Klosi traducea pe măsură ce asculta.

— Paşaportul găsit de noi era destinat lui Mohammad Al Jafar. Acesta se ascunde la Fatmir Cerem, un bandit care ţine sub puterea sa toată regiunea Bajram Curri, situată lângă frontiera cu Kosovo.

— Ce legătură este între Zamir Meidani şi Mohammad Al Jafar? întrebă Malko.

— Zamir Meidani face parte din banda lui Fatmir Cerem. El ascultă de ordinele acestuia. Nu l-a văzut în viaţa lui pe arab.

— Ce ştie despre celelalte crime?

— Nu ştie mare lucru. Doar că Pedrorika face o mulţime de afaceri cu acest arab şi cu Fatmir Cerem.

— Îl cunoaşteţi pe acest Fatmir Cerem?

Klosi zâmbi resemnat.

— Bineînţeles! Este unul dintre bandiţii cei mai temuţi din Albania. El provine dintr-o familie de partizani foarte respectată în nord-estul ţării. Ei şi-au vărsat sângele în luptele duse contra sârbilor şi a diferiţilor invadatori. Într-o istorie de *kanoun* a fost omorât fratele său. El a jurat să se răzbune şi a ucis patruzeci de membri ai familiei duşmane. În acelaşi timp şi-a alcătuit o bandă cu ajutorul căreia terorizează tot ţinutul.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Sigur că da.

Sotir Vreto îşi continuă litania, tradusă imediat.

— Zamir Meidani trebuia să plece mâine la Bajram Curri ca să ducă paşaportul.

— De ce nu a vorbit imediat?

Când i se traduse întrebarea, Vreto făcu o mutră care ar fi făcut să strănute un rechin.

— A spus că preferă să-şi piardă degetele decât viaţa… Dacă se întoarce fără şase degete, poate că ar obţine iertarea lui Fatmir. Dacă însă ar fi vorbit imediat, Cerem i-ar fi exterminat întreaga familie, până la cele mai îndepărtate rubedenii. Aceasta-i legea în Bajram Curri.

Ce ţară încântătoare… În mod vizibil şocat, Grant Petersen dădu gata sticla cu Defender. Sotir Vreto puse o întrebare în albaneză.

— Mă întreabă ce să facă acum cu prizonierul… A pierdut o groază de sânge, dar nu poate fi dus la un spital.

Era clar că numărul doi din Shik ar fi preferat să termine totul cu un glonţ în cap. Din fericire, Fatos Klosi ordonă:

— Va fi îngrijit aici. Chemaţi un medic de încredere. Să i se acorde o atenţie deosebită. Nimeni nu trebuie să afle nimic din cele întâmplate aici. Domnilor, n-aţi vrea să mai discutăm şi mâine dimineaţă? S-a făcut deja foarte târziu…

Malko şi americanul se ridicară imediat în picioare. Şi lor le era somn. Ei se despărţiră în curte, iar Malko împreună cu Ylli Baci se întoarseră la *Rogner.*

Era ora două dimineaţa. Avea atâta nevoie să-şi mai schimbe gândurile, încât trecu pe la camera 427, unde stătea Hildegarde Neff şi bătu încetişor în uşă.

Nici nu-şi trase bine sufletul, că uşa se deschise şi în cadrul ei apăru tânăra ziaristă, cu o ţigară în mână, având pe ea doar un sutien, un slip şi ciorapi negri.

— Sunt dezolat, făcu Malko.

Ea îi astupă gura cu un sărut. Brusc se treziră pe pat. Malko se lăsă în voia femeii. În urechi încă îi mai răsunau oribilele urlete ale bărbatului care preferase să i se taie şase degete înainte să vorbească… Simţi gura femeii care îl atinge cu gingăşie. Făcu un efort extraordinar să se concentreze asupra plăcerii pe care aceasta i-o va dărui, apoi se gândi la Alexandra, care în clipa în care se despărţiseră era îmbrăcată cu o splendidă rochie roşie ce-i venea ca o mănuşă. Îi veni în memorie ardoarea cu care

aceasta i se dăruise, furia cu care el o penetrase. Se uită la Hildegarde ale cărei fese cambrate îl făceau să viseze.

— Văd că nu ai chef de mine...

Tânăra nemţoaică îşi întrerupsese manejul şi îl privea mirată şi decepţionată. Malko scoase un oftat. Nu putea să-i spună că a asistat la o şedinţă de tortură în care un om a fost torturat cu sălbăticie ca să fie făcut să vorbească şi că acest lucru nu era chiar cel mai bun afrodisiac. Nici cea mai experimentată şi mai vicioasă târfă nu l-ar fi putut excita acum.

— Cred că sunt prea obosit! oftă el. Te rog să mă scuzi.

Hildegarde zâmbi înduioşată şi se lăsă pe spate, desfăcându-şi picioarele.

— Nu este nimic grav, zise ea. Dar te doream atât de mult încât am încercat de toate ca să nu mă fure somnul. Te rog, excită-mă.

Imediat ce îl îi atinse sexul, tânăra începu să geamă fără întrerupere.

*

* *

Fatos Klosi avea în mod excepţional cravată. Grant Petersen îi lăsase pe Bob Bow şi pe Joe Rocker în curte. Avea ochii injectaţi din cauza nesomnului.

— Până la patru dimineaţa am trimis mesaje la Langley, spuse el căscând.

Secretara cu ochelari le servi o cafea foarte tare. Ceva mai înviorat, el îi spuse lui Klosi cu un zâmbet pe faţă:

— Bravo! Aţi făcut o treabă bună Cei de la Langley pot fi mulţumiţi. Acum ştim unde se ascunde ticălosul acela de Mohammad Al Jafar şi trebuie să-l prindem. A mai mărturisit ceva Meidani?

— Nu, nimic, spuse şeful Shik. Doarme acum. A suferit foarte mult. De altfel, cred că a spus tot ce ştia. Noi suntem acum cei care îi vor decide soarta. Din punct de vedere legal, el nu a comis nici un delict. Toată această afacere are un caracter extrajudiciar. Va trebui să ne descurcăm singuri.

Era pentru a doua oară în ultimele trei luni. Exfiltrarea clandestină în Egipt a patru islamişti, cei care au declanşat atentatele de la Nairobi şi Dar es-Salam, nu fusese nici ea legală.

— La ce distanţă de Tirana se află Bajram Curri? insistă şeful Centralei CIA.

— La circa două sute de kilometri.

— Iar locul unde se ascunde Al Jafar este departe de Bajram Curri?

— La vreo doisprezece kilometri, răspunse Fatos Klosi.

— Există un detaşament de poliţie la Bajram Curri?

— Bineînţeles.

— Aşadar, puteţi da ordin să-l aresteze pe Mohammad Al Jafar?

— Teoretic, da, spuse şeful Shik.

— De ce doar „teoretic”?

Fatos Klosi zâmbi cu indulgenţă, ca şi cum ar fi avut în faţa lui un copil care-i cere luna de pe cer şi explică cu calm:

— Domnule Petersen, pe capul lui Fatmir Cerem s-a pus o recompensă de două sute de mii de dolari. Banii sunt oferiţi de guvern. Pentru Albania este vorba de o sumă colosală. Cu toate acestea, nimeni nu s-a prezentat încă să revendice această recompensă.

— De ce?

— Pentru că este practic *imposibil* ca Fatmir Cerem să fie arestat. Nici un poliţist n-ar accepta să aresteze pe cineva care se află sub protecţia sa. La nord de Drin[43], nu exercităm nici un fel de control… Este ca şi cum Mohammed Al Jafar s-ar afla pe planeta Marte. Mă tem că toate eforturile noastre au fost inutile… Nici eu nu m-aş încumeta să merg acolo.

[43] Râu ce curge de la est la vest, în nordul Albaniei (n.a.)

Capitolul XII

Malko crezu că Grant Petersen va exploda ca o roşie prea coaptă. Americanul era la un pas de infarct. Ca să se poată stăpâni, el scoase dintr-unul din nenumăratele buzunăraşe un pachet de Gauloises blondes şi îşi aprinse cu grijă una, apoi îşi vârî bricheta Zippo în gentuţa din piele şi întrebă cu o voce calmă:

— Vreţi să spuneţi că guvernul albanez nu deţine controlul pe tot teritoriul ţării? Că îi este cu neputinţă să aresteze pe cineva care este căutat pentru crimă?

Fatos Klosi îi susţinu privirea şi răspunse cu un glas flegmatic:

— Acum un an, pe vremea asta, nu controlam decât Tirana, între timp am reuşit să controlăm aproape întreg teritoriul, în afară de ţinutul din nord-est. Chiar dacă vă hotărâţi să interveniţi dumneavoastră acolo, noi nu v-am, putea ajuta cu nimic. Poliţia din Bajram Curri nu ascultă decât de Fatmir Cerem. Adică pe protectorul tipului pe care îl căutaţi...

— Dar armata albaneză ce face?

— Ea nu se va amesteca în treaba asta. Acum două săptămâni, când ministrul de Interne a făcut apel la armată ca să-i împrăştie pe rebelii lui Sali Berisha, şeful Statului Major i-a răspuns că nu se amestecă într-o afacere a civililor... În plus, noi nu avem nici avioane şi nici elicoptere. Dacă vreţi cu orice preţ să-l eliminaţi pe Al Jafar, de ce nu bombardaţi dumneavoastră casa lui Fatmir Cerem? Pot să vă dau coordonatele exacte. Ştiu că vreţi să-i bombardaţi pe sârbi...

Grant Petersen fu cât pe-aci să se înece de furie.

— Ticălosul acela de sudanez ar putea muri de bătrâneţe până obţin eu lumină verde. Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt?

Fatos Klosi făcu un gest de neputinţă.

— Ştiţi foarte bine că sunt aliatul dumneavoastră. Dar nu pot face imposibilul...

Fără să mai scoată un singur cuvânt, americanul se îndreptă către uşă. Malko îl urmă, după ce-i aruncă lui Klosi o privire prietenoasă. Cum se văzură pe uşă afară, americanul explodă, făcând spume la gură:

— Mama ei de ţară nenorocită! Ar trebui să lăsăm baltă Europa! Canalia de Al Jafar va putea să ne arunce în aer toate ambasadele, netulburat. Cel mai bun lucru ar fi să ne retragem cu totul de aici.

— Pentru moment, ar trebui să ne ocupăm de alţi indivizi, remarcă Malko.

Înainte de a se urca în Hummer-ul parcat în faţa clădirii, Petersen zise:

— Ne întâlnim la patru, la mine, la ambasadă. Trebuie să fac un raport pentru Langley.

Ylli Baci îl conduse pe Malko la *Rogner,* cu chipul descompus de durere.

— Mă doare îngrozitor stomacul, zise el.

— Nu eşti singurul, făcu Malko.

Ajunşi la hotel, ei se instalară în grădină, unde Malko încercă să facă un bilanţ al ultimelor noutăţi. *Strânger-ul* nu păru deloc surprins.

— Domnul Klosi are dreptate. Nimeni nu poate merge la Bajram Curri. Acolo, cel care guvernează este Fatmir Cerem. Ştiu asta pentru că am un văr care face parte din banda lui. Dacă nu faci nimic împotriva lui, te lasă în pace.

— Şi chiar este imposibil să mergi acolo?

Ylli Baci zâmbi timid, ca de obicei.

— De mers nu e imposibil, problema este să te întorci… Nimeni nu i se poate împotrivi lui Cerem. Oamenilor le este atât de frică de el, încât nici numele nu îndrăznesc să i-l pronunţe.

Malko se simţea frustrat. De la venirea sa la Tirana, fusese de două ori la un pas de moarte, iar toate pistele sale se distruseseră în afară de una extrem de mică. Pionii principali ai partidei, „colonelul” Pedrorika, Britan Mata şi Mirella, păreau a se afla acum în Bajram Curri. Aşadar, nimic nu îl mai reţinea la Tirana.

— Aţi vrea să mergem acolo? îl întrebă pe Ylli, care zâmbi jenat.

— N-aş vrea să-mi fac praf maşina. Drumurile sunt foarte nesigure.

— Dar dacă vă despăgubesc?

— Da, dar nu aţi putea face nimic acolo…

Malko rămase tăcut. Hildegarde Neff, îmbrăcată în costum de baie şi halat, se oprise în faţa mesei la care stăteau. Cu o privire

complice, ea se aplecă şi-i şopti ceva la ureche.

— Va trebui să-mi spui şi mie cine este Al Jafar, făcu ea înainte de a-şi continua drumul către piscină, în timp ce Ylli Baci o sorbea din ochi.

Resemnat, Malko îşi spuse că avea de rezolvat o problemă în plus. Era absolut necesar ca ziarista germană să nu trâmbiţeze peste tot numele lui Mohammed Al Jafar.

*

* *

— Ambasada trebuie să fie închisă, îl anunţă Grant Petersen cu un ton lugubru. Ordin de la Casa Albă. De altfel, ambasadoarea vrea să se retragă. Treburile noastre curente vor fi preluate de oamenii noştri din Elveţia.

— Şi ce veţi face dumneavoastră?

— Ne luăm tălpăşiţa. Langley afirmă că este prea periculos pentru noi ca să rămânem în ţara asta împuţită. Va rămâne aici i doar un mic detaşament de puşcaşi marini care vor păzi perimetrul I ambasadei. Cât despre Al Jafar, o să încercăm să punem altădată mâna pe el.

Barba îi tremura de indignare. Malko simţi un val de furie amestecată cu ruşine şi ciudă. Cum de era cu putinţă ca cea mai mare putere a lumii să fie făcută de râs de un bandit albanez retras în munţii lui. El îi privi pe ceilalţi trei „păroşi” striviţi în fotoliile lor de o întreagă artilerie. Erau floarea Departamentului Operaţiuni şi nu păreau deloc tulburaţi. Acest lucru îl întărâtă cel mai tare.

— Grant, zise el. Vreau să vă propun ceva. Eu unul sunt gata să merg în Bajram Curri.

Şeful Centralei CIA îi aruncă o privire mai mult decât surprinsă.

— Ce, sunteţi cumva un sinucigaş?

Malko făcu un semn către cei trei agenţi din CIA.

— Aceşti domni ar putea să mă însoţească. Dispuneţi de o maşină blindată şi de armament. Merită să încercăm.

„Păroşii” îşi ţineau respiraţia. Ai fi zis că propunerea lui Malko îi îngheţase. Nu puteau să-şi creadă urechilor. Grant Petersen le sări în ajutor.

— Este formidabil, Malko, dar este imposibil. Langley ne interzice să ne mişcăm din Tirana.

— Eu unul mi-am terminat stagiul aici, protestă Joe Rocker. Nu

are nici un rost să-mi pun fundul la bătaie…

Timpurile de aur ale „durilor” din CIA erau de mult apuse… Se aşternu tăcerea, apoi Malko zise scârbit:

— Perfect. Dacă Ylli este de acord, vom merge doar noi doi acolo. Cu 4x4. Sper că ne puteţi asigura costul maşinii în caz că ne este furată, nu?

Grant Petersen îl privi neîncrezător.

— Chiar vorbiţi serios?

— Am aerul unui glumeţ? Presupun că nu există probleme de ordin administrativ…

— Trebuie să mă interesez, mormăi şeful Centralei CIA. La urma urmelor, dumneavoastră nu sunteţi decât un colaborator.

Evident, puţin le păsa de soarta lui. Malko se sculă în picioare. Grant încercă să mai îndrepte lucrurile.

— Dacă vreţi într-adevăr să mergeţi acolo, am putea să vă dăm pe cineva în ajutor. Este un tip din Forţele Speciale britanice, care lucrează pentru OSCE[44], „*Wild Bill*” Donovan. Conduce o echipă care supraveghează frontiera cu Kosovo. Face rapoarte pentru MIC, pe care le transmitem noi. Se pare că tipul ăsta cunoaşte destul de bine coclaurile…

— Mulţumesc.

— Dar ce speraţi să faceţi acolo?

Malko zâmbi.

— Sper să reuşesc să mă întorc întreg. Şi, cine ştie, poate cu Mohammed Al Jafar… Ar fi o adevărată surpriză, nu-i aşa?

Grant Petersen clătină din cap.

— *You’re fucking crazy…*[45] Mi se spusese mie asta, dar nu credeam. Nu aveţi decât o şansă la o mie. Nici nu ştiu dacă pot să vă autorizez să mergeţi acolo.

Malko îl măsură cu răceală.

— Sunaţi la Casa Albă. Cereţi-l pe Franck Capistrano. El este cel care a vrut să fiu trimis în Albania. Vă rog să-i spuneţi că am nevoie de două sute de mii de dolari cash.

Şeful Centralei CIA părea lovit de trăsnet.

— Două sute de mii de dolari! Dar la ce vă trebuie?

— Este suma promisă de guvernul albanez pentru capturarea lui Fatmir Cerem. Cu suma asta, aş putea să trezesc anumite conştiinţe. Risc să am nevoie de un mic ajutor…

---

[44] Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare Europeană, (n.a.).

[45] Sunteţi nebun de legat, (n.a.).

— Dar este vorba de o sumă colosală, se bâlbâi Peterson.

— M-ar mira ca Franck Capistrano să mi-o refuze.

El se îndreptă către uşă, fără să mai aştepte răspunsul americanului.

*

* *

Cu fruntea încreţită din cauza efortului, Britan Mata asculta explicaţiile tehnice ale lui Mohammad Al Jafar. Cei doi se aflau în garajul lui Fatmir Cerem, în faţa unei maşini de spălat, furate în noaptea precedentă în Bajram Curri, Sudanezul îi arătă lui Britan, moleta[46] care era destinată reglării intervalelor de timp.

— Tu nu trebuie să atingi nimic, îi explică el. Eu voi face toate legăturile între detonator şi mecanismul acesta. Când vei ajunge în apropierea obiectivului, adică la cincizeci de metri, vei răsuci moleta către dreapta, până la capăt. Eu am modificat sistemul şi, în loc de zece minute, circuitul se va închide după exact un minut. Vei avea suficient timp să sari din camion, lăsând pedala de acceleraţie apăsată. Ai văzut locul în fotografii. Treci uşor de primul baraj. Trebuie să sari între cele două şi să rămâi culcat la pământ.

— Dar nu or să tragă asupra mea?

Mohammad Al Jafar zâmbi.

— Vor avea alte griji mai mari. Suflul exploziei va rade totul. Aşa că vei avea o mare şansă să te poţi face nevăzut. Dacă nu, *Inch Allah...*

Britan Mata nu credea decât, în mod moderat în Alah, Situaţia îl speria dar îl şi incita totodată. Ce victorie ar fi fost pentru el în caz de reuşită! Simţindu-i ezitarea, Al Jafar îi sugeră:

— Dacă refuzi, voi merge eu însumi.

— Nu, nu, mă ocup eu de tot. Tu nu ai putea să treci de baraje, se grăbi să spună Britan Mata.

— Bine atunci. Mă voi ruga pentru tine. Nu uita însă, niciodată să nu întorci butonul declanşatorului spre stânga. În acest caz. Rişti să închizi circuitul instantaneu...

Britan Mata îl aprobă cu gândul distrat. De pe acum se gândea ce va face cu cei zece mii de dolari care îi fuseseră promişi în caz de reuşită. Minunatul camion al Crucii Roşii germane era încărcat cu două mii cinci sute de kilograme de explozivi, ascunşi în cutiile de medicamente ce fuseseră golite de conţinutul lor iniţial.

[46] Rotiţa, (n.t.).

Până la Tirana, traseul nu prezenta nici un fel de risc. Nu putea fi oprit de nici un baraj…

*

* *

Lui Ylli Baci îi trecu subit durerea de stomac… Nu îndrăznea să-l refuze pe Malko, dar era paralizat de frică.

— La ce oră vom pleca mâine?

— La ora şapte, zise Malko. Să vă luaţi şi Kalaşnikovul. Nu trebuie să vă temeţi, totul va fi bine. Voi fi prudent.

Strânger-ul nu părea prea convins de asta. Dar se ridică în picioare cu un zâmbet forţat.

— Voi verifica bine maşina. Pe mâine.

Nici nu se îndepărtă bine Ylli, că Hildedarde Neff se apropie de Malko furioasă.

— Aşadar te pregăteşti de plecare, nu?

— De unde ştii?

— De la *fixer-ul*[47] meu care a auzit asta de la *fixer-ul* tău. Unde vrei să pleci?

— La Bajram Curri.

— Ce cauţi tu acolo? Vrei să-l vezi pe misteriosul tău Al Jafar?

— Nu, nu, protestă Malko.

Hildedarde se aşeză în faţa lui.

— De cincisprezece zile mă tot chinui să ajung acolo. Este vorba de un bandit celebru, Fatmir Cerem, căruia vreau să-i iau un interviu pentru *Euronews.* Ia-mă cu tine.

Sub privirea intensă a tinerei femei, Malko reflectă cu rapiditate. Prezenţa ei şi a camerei de luat vederi putea să simplifice lucrurile. Era un prilej bun pentru el ca să se apropie de Fatmir Cerem. Bandiţilor le place la nebunie să fie filmaţi. Dar exista o problemă. Fiecare dintre ei aveau de făcut altceva…

— Este extrem de periculos ţinutul acela, obiectă el.

Ziarista îi aruncă o privire ucigătoare.

— Am fost la Beirut, la Sarajevo şi în Cecenia. Am o cască de protecţie şi vestă antiglonţ.

— Dar ce va spune echipa ta?

— Nu am de gând să-i previn. Sunt destul de mare. Îmi iau cu mine doar aparatul Inmarsat şi un aparat de fotografiat.

Malko o învălui cu privirea. Hildegarde era o fată solidă,

[47] În engleză „fix” înseamnă a repara, a aranja. Aici, băiat care foloseşte ca interpret, ghid, şofer, etc, (n.a.).

frumoasă şi hotărâtă. Mai mult, era şi niţel îndrăgostită de el... Fata aştepta cu nerăbdare răspunsul lui.

— De acord! făcu el. Plecarea este mâine dimineaţă, la ora şapte. Sper că nu este prea devreme pentru tine.

Hildegarde îi adresă un surâs devastator.

— Ca să fiu sigură că mă trezesc, o să mă culc în camera ta.

*

* *

O ploaie fină se cernea peste ţinut. Malko se simţea ca o salată, scuturată cu putere de bucătăreasă. Cloaca ce purta numele de drum era presărată numai cu hârtoape. Deja, telefoanele nu mai funcţionau. Nu se vedea pe nicăieri vreun panou indicator sau vreun nume de localitate. La douăzeci de kilometri de Tirana, trecuseră printr-un baraj al poliţiei care oprea toate vehiculele ce veneau din nordul ţării. Trecură apoi pe lângă o mare uzină părăsită, o masă uriaşă din metal, clădiri pe jumătate distruse, cu ferestrele sparte. Era însăşi imaginea Albaniei. Peste tot puteai vedea construcţii abandonate, acoperişuri sparte, ziduri dărăpănate, uşi desfundate. Tot ce avea vreo legătură cu regimul lui Enver Hodja fusese jefuit, sfărâmat, ars! Plăcile de marmură fuseseră sparte cu dalta, statuile, răsturnate. Numai buncherele mai putuseră rezista în faţa furiei populaţiei.

Circulaţia devenise foarte redusă. Acum întâlneau mai mult căruţe, autobuze vechi, camioane cehoslovace hodorogite şi nenumărate Mercedes-uri, de toate vârstele.

Galant, Malko o lăsase pe Hildegarde să stea în faţă lângă Ylli. Fata era superbă în costumul ei de luptă. Lângă Malko se afla o geantă din piele închisă cu un lacăt cu cod. În ea se afla suma de două sute de mii de dolari în bancnote de o sută.

În plus, Grant Petersen îi încredinţase lui Malko un Breitling Emergency, ca să-l aibă în caz de forţă majoră. Acest aparat putea să emită un semnal pe frecvenţa internaţională de 121,5 MHz, cu ajutorul unei antene filiforme, semnal ce putea fi captat la o distanţă de o sută şaizeci de kilometri, timp de patruzeci şi opt de ore. În această ţară lipsită de orice mijloc de comunicaţii, acest lucru i-ar fi permis să semnaleze poziţia în care se află. Malko spera însă să nu aibă nevoie de el, dar gândul că era dotat cu aşa ceva era destul de reconfortant.

La un moment dat, maşina pătrunse într-un drum paralel, mult

mai puţin circulat. Ylli Baci nu se mai plânsese nici măcar o singură dată de dureri la stomac de când plecaseră la drum.

El întoarse capul către Malko.

— În curând vom ajunge la bacul de la Komani. Vom urca apoi pe râul Drin cu o ambarcaţiune, timp de două ore, iar apoi nu ne mai rămân decât două ore de mers pe drum până la Bajram Curri. Această porţiune nu este deloc sigură.

Peisajul se schimbase. Ei ajunseră la marginea unui lac artificial, de acumulare, înconjurat de maluri abrupte. Şoseaua strâmtă, tăiată direct în stâncă, făcea ocolul lacului.

— La celălalt capăt al lacului există un pod, care traversează râul care alimentează lacul, explică Ylli Baci. Dacă trecem podul putem ajunge la punctul de plecare al bacului.

Deodată, pe drumul pustiu apărură mai multe minibuze ce veneau din sens opus. Ylli păru foarte mirat.

— Iată, se pare că bacul a ajuns mai devreme, zise el. Să sperăm că nu va pleca imediat. Nu există decât o cursă pe zi.

— Dar mai există şi persoane care trec cu barca, remarcă Malko.

Într-adevăr, la un kilometru în faţa lor, mai multe ambarcaţiuni traversau lacul, în direcţia lor. În curând aflară şi explicaţia acestui fapt. O duzină de taxiuri colective staţionau la marginea drumului, aşteptându-i pe ocupanţii bărcilor. Ylli se opri şi îl strigă pe unul din şoferi. El se întoarse apoi către Malko, consternat.

— Podul a fost luat de ape! Nu mai putem ajunge cu maşina la debarcader ca să luăm bacul.

Debarcaderul se putea zări la o distanţă de circa doi kilometri, pe cealaltă parte a lacului.

— Ce ne rămâne de făcut? întrebă Malko.

— Am putea ajunge cu o barcă, sugeră *strânger-ul,* dar rămânem fără maşină. Sau să ne întoarcem iar pe drumul Shkoder-Kukes. După localitatea Puke, există o bifurcaţie cu un drum ce duce în localitatea unde ne-ar fi dus bacul: Fierze, unde se află un pod.

— Aş vrea să văd cu ochii mei în ce stare este podul, propuse Malko.

Ylli porni motorul. După un kilometru, ei găsiră podul, sau mai degrabă ceea ce mai rămăsese din el. Planşeurile fuseseră smulse pe o distanţă de mai mult de patru metri. Era imposibil

de trecut. Nu le mai rămânea decât să se întoarcă. Drumul către Kukes trecea pe la poalele muntelui şi era într-o stare jalnică.

Peisajul era grandios, dar dezolant... La un viraj, văzură o maşină a poliţiei care încerca să scoată o maşină căzută în râpă. Poliţistul le făcu semn să se oprească. Urmă un lung dialog cu Ylli Baci.

Acesta se întoarse către Malko.

— Spune că drumul nu este sigur şi că trebuie să ne întoarcem.

— Spune-i că vom merge cu atenţie.

Ei îşi continuară călătoria. Peisajul era din ce în ce mai sălbatic. Din direcţia opusă nu mai venea nici un vehicul, fapt deloc încurajator... Malko luă Kalaşnikovul şi îl încărcă cu un glonţ pe ţeavă, apoi puse arma pe genunchi. Hildegarde îl privi peste umăr.

— Este o puşcă autentică?

Ea începuse să realizeze situaţia.

— În principiu, da, zise Malko.

Liniştea se lăsă iar. Serpentină după serpentină, drumul urca şi cobora din nou. De pe culmile pe care se aflau, se vedeau văile acoperite cu nori. Parcă se aflau pe un alt tărâm. După două ceasuri bune de mers, văzură un panou care indica satul Puke.

Era o mică aşezare chiar în mijlocul munţilor, cu o singură stradă, pe care se vedeau oameni prost îmbrăcaţi, adunaţi în grupuri mici. Ylli opri maşina în faţa comisariatului, păzit de un băietan îmbrăcat cu u pulover lung, înarmat cu un Kalaşnikov. După o serie de negocieri, li se permise să pătrundă într-o clădire mare şi galbenă. Înăuntru era goală şi prost luminată. Gardianul îi conduse la etajul trei unde bătu la o uşă. Comisarul din Puke trona într-un birou în care singurul lux era un petec de mochetă. Drapelul albanez arborat aproape de birou îşi pierduse culoarea roşie, amintind mai degrabă de galbenul urinei. Comisarul avea un pistol la cingătoare şi o mustăcioară bine tăiată.

În mod vizibil mirat de prezenţa lui Hildegarde, el îi pofti pe vizitatorii săi să şadă pe o canapea cu arcurile rupte. Începu să discute cu Ylli, care le traduse după câteva clipe.

— Este imposibil să ajungem la Fierze, spuse Ylli. Drumul este impracticabil, din cauza surpărilor de teren. Trebuie să ne întoarcem la Kukes. Sunt şase ore de drum. El nu ne poate garanta securitatea. Mai mulţi bandiţi terorizează zona. Nu există

suficientă benzină ca să-i poată urmări... Ar dori să ne ofere cafea, dar nu merge curentul electric.

Fură obligaţi să se mulţumească doar cu nişte suc de piersici la cutie.

Ei îşi continuară apoi drumul, un adevărat calvar. Serpentinele se ţineau lanţ, la fel şi gropile. Malko simţi că i se face rău... După Puke, avură impresia că traversează un peisaj lunar. Drumul străbătea nişte întinderi pustii, stâncoase. Nu vedeai nici urmă de vehicul. Câţiva localnici îi priveau miraţi. Ylli nu era deloc în apele lui. La fiecare viraj, Malko se aştepta să le iasă în cale bandiţii de care se vorbise atât. În cele din urmă, apăru Kukes, o localitate destul de importantă, aşezată lângă lacul de acumulare de pe râul Drin.

Pe celălalt mal al lacului, drumul care ducea spre Bajram Curri nu era decât o vagă dâră săpată în stâncă... Drumul urca, apoi cobora, iar maşina sărea din groapă în groapă. Din când în când, Ylli cerea câte o informaţie de la trecători.

După două ore de chin, Malko observă în depărtare, într-o vale, o mică îngrămădire de case.

— Acolo este Bajram Curri, spuse Ylli, iar munţii din zare sunt la frontiera cu Kosovo.

Deşi locul părea destul de accesibil, mai avură nevoie de o oră întreagă ca să ajungă în Bajram Curri pe drumul săpat în peretele muntelui. Acum coborau în vale ca să intre în localitate. O moschee în întregime nouă, din beton cenuşiu, se înălţa chiar la intrarea în Bajram Curri. Casele făcute din cărămidă păreau gata să se prăbuşească. Pe fiecare balcon însă, atârna o antenă parabolică.

Erau puţine magazine şi aceeaşi lume prost îmbrăcată, aceleaşi căruţe cu cai. Din loc în loc, se vedeau automobile 4x4 cu ferestrele apărate de perdeluţe. Trecură pe lângă un lung şir de maşini părăsite, aliniate de-a lungul zidurilor unei clădiri cu ziduri înalte, căptuşite cu sârmă ghimpată şi cu un foişor de pază, echipat cu proiectoare. Locul părea a fi o puşcărie.

— Aici este parchingul, îl lămuri Ylli. Nu sunt decât maşini furate în Tirana de la organizaţiile umanitare.

Trecură pe lângă o statuie gigantică a unui tip bărbos ce flutura o puşcă. Apoi făcură un viraj la stânga.

— Este statuia lui Bajram Curri, le explică Ylli. El a luptat împotriva sârbilor şi a regelui Zog. Oraşul a fost fondat în

onoarea lui. Iată şi hotelul.

Era o clădire scorojită de o culoare nedefinită. Pe firmă scria *Hotel Ermal.* În faţă, se afla şcoala. În holul cu desăvârşire gol, era doar biroul de recepţie, la care un omuleţ chel cu un aer viclean îi întâmpină cu un zâmbet ştirb. El îi conduse în camere, iar Hildegarde tresări.

— Aici o să dormim?

Locul era sub orice critică. Mobilierul era desperecheat, paturile, desfundate, cu pături jegoase, iar cât despre grupurile sanitare, ar fi întrecut în mizerie şi pe cele ale unui lagăr de concentrare. Pereţii erau mâncaţi de igrasie, iar WC-urile era instalate practic *sub* duş.

— Nu avem de ales, făcu Ylli fatalist. Mai era şi un alt hotel, de stat, dar acum este închis... Nu mai avem altceva în Bajram Curri.

Resemnată, ziarista nemţoaică aprinse lumina din baie, un neon verde ce-ţi dădea un aer cadaveric şi clipea ca firma luminoasă a unei cârciumi. Singura compensaţie era că nu riscau să rămână pe întuneric. Siguranţele fuseseră înlocuite cu agrafe mari...

— Ar trebui să duc maşina în parching, spuse Ylli. Ar putea fi furată dacă o lăsăm în faţa hotelului.

— Vin şi eu, spuse Malko.

Ei coborâră, apoi ocoliră un fel de arenă romană, aflată în spatele hotelului. Era mult mai răcoare decât în Tirana, iar priveliştea munţilor cu crestele înzăpezite era magnifică.

Când văzu maşina, gardianul parchingului coborî din foişor ca să-i conducă. Ei parcară maşina lângă mai multe 4x4 cu sigla OSCE.

— Acest parching aparţine unei familii foarte puternice pe care Fatmir Cerem nu îndrăzneşte să o înfrunte, le explică *strânger-ul.*

În timp ce se întorceau pe jos la hotel, fură aproape şterşi de un Mercedes 560, de culoare gri metalizată, fără placă de înmatriculare. Şoferul său, opri maşina lângă scuarul cu statuia, în mijlocul şoselei şi făcu semn unui 4x4 ce venea din sens invers. Cele două vehicule se aflau acum oprite în mijlocul drumului, iar şoferii lor discutau liniştiţi... Celelalte maşini le ocoleau cu respect fără să claxoneze.

— Ăştia sunt oamenii lui Fatmir Cerem. Aici fac numai ce vor ei.

Maşina 4x4, un Land Cruiser, mai avea încă la spate litera „I”.

Aşadar fusese furată din Italia. Odată întors la hotel, Malko urcă la primul etaj. Pe o placă mare fixată pe perete scria: OSCE, *rooms* 102 şi 103.

Era interesat să contacteze cât mai repede posibil singura persoană ce putea să-l ajute: pe englezul despre care îi vorbise Petersen, „*Wild Bill*” Donovan, fostul agent al Forţelor Speciale britanice, şeful misiunii OSCE la Bajram Curri.

Camera 102 era deschisă. Încăperea fusese transformată în birou, cu hărţi atârnate pe pereţi, un fotocopiator şi un televizor. Un tânăr albanez, cu şapca pe cap, lucra ceva la un calculator.

— Îl caut pe Bill Donovan, zise Malko.

Funcţionarul zâmbi.

— La ora asta, îl puteţi găsi la bar.

*

* *

Toate mesele de la bar erau goale, în afară de una singură, ocupată de un bărbat întors cu spatele, cu o claie de păr roşcat şi cu umerii laţi. Malko se apropie de el şi-i văzu chipul. Avea trăsături energice, o bărbie voluntară şi ochi albaştri.

— Dumneavoastră sunteţi Bill Donovan?

Petersen uitase un detaliu: lui Bill Donovan îi lipsea mâna stângă. În locul ei era un fel de cleşte făcut din oţel lustruit. În el ţinea o sticlă de bere. Alte două sticle erau aliniate pe masă.

— Da, făcu englezul.

— Bună ziua, zise Malko. Numele meu este Malko Linge şi vin din Tirana. Grant Petersen de la Ambasada Americană m-a sfătuit să vă caut…

„*Wild Bill*” Donovan nu se clinti din loc. Un zâmbet ironic îi apăru pe faţă.

— „Părosul”! făcu el. Tot se mai ascunde? Nici el şi nici echipa lui nu sunt făcuţi pentru ţara asta. Lucraţi cu ei?

— Într-un anumit fel, da.

Donovan zâmbi iar.

— Aţi venit să număraţi măgarii încărcaţi cu arme care traversează munţii ca să-i revitalizeze pe ticăloşii din UCK? Puteaţi să-mi daţi un telefon şi astfel eraţi scutit de deranj… Eu unul am o duzină de observatori la frontieră, zi şi noapte, aşa că ştiu totul. De la începutul lunii, treaba s-a mai rărit, din cauza minelor. La urma urmelor, trebuie să trăiască toată lumea.

— Nu măgarii mă interesează, îl corectă Malko.

Privirea albastră îl măsură surprinsă.

— Apropo, v-aţi pus maşina la adăpost? îl întrebă Donovan.

— Este în parching.

Englezul făcu un semn aprobator cu capul.

— Aţi procedat perfect.... Acum cincisprezece zile, a sosit o echipă a „Medicilor fără Frontiere", cu două maşini 4x4. A doua zi, una dispăruse. Peste două zile, au fost nevoiţi să meargă pe jos. Deveniseră „Medici fără maşini". Peste alte trei zile, au fost „Medici care îşi iau câmpii" ...

Încântat de gluma făcută, ei izbucni într-o cascadă de râs. Acesta trebuia să fie renumitul umor britanic. Redevenind serios, el adăugă:

— Şi mie mi-au furat o maşină. M-am dus să-l văd pe unul din gealaţii lui Fatmir Cerem şi i-am spus că dacă nu-l voi regăsi repede, mă voi urca pe acoperişul hotelului şi că o să ciuruiesc cu Pulimiot-ul toate bolidurile care trec ca la paradă în fiecare seară pe stradă... Cred că m-au crezut. A doua zi, mi-au umflat maşina. Cu toate astea, nu sunt băieţi răi. Trebuie numai să şti cum să-i iei.

— Pe Fatmir Cerem îl cunoaşteţi?

„*Wild Bill*" Donovan îndreptă către Malko cleştele de oţel care îi ţinea în loc de mână şi răspunse cu un zâmbet larg.

— Este ca şi cum m-aţi întreba dacă o cunosc pe regina Angliei. Fatmir este tipul cel mai important din tot ţinutul, chiar dacă este un bandit... Un mare bandit.

— Dar de Mohammad Al Jafar aţi auzit?

— *Nope!* De ce?

— Este un arab. Se pare că stă la Fatmir Cerem...

Englezul bău nişte bere înainte să spună:

— În cazul ăsta, am auzit ceva. Da, într-adevăr. Stă un străin la el acasă de câteva zile. Nu ştiam că este vorba de un amărât de arab. Se mai vede câte unul pe aici, din când în când. În iunie am văzut pe bac vreo opt. Erau nişte egipteni şi afgani cu priviri halucinate. Se duceau să lupte cu diavolul. Dacă nu vă interesează măgarii, atunci pentru ce aţi venit până aici?

— Arabul care se ascunde la Fatmir Cerem este un terorist foarte temut. Este şeful grupării Bin Laden din Albania. Am venit după ei...

„*Wild Bill*" Donovan puse sticla pe masă. Era în mod sincer

stupefiat şi îl privea pe Malko de parcă ar fi fost un extraterestru. Apoi îndreptă cleştele către el.

— *Young man!* Am văzut pe CNN cum au sosit în marea Britanie nişte B52, ca să-l distrugă pe ticălosul de Miloşevici. Spuneţi-le să facă un ocol până aici. Ar fi singura soluţie. Cât despre dumneavoastră, aţi face bine să vă întoarceţi cât mai repede la Tirana înainte de a vă trezi fără e...

Cu aceste vorbe definitive, el apucă cele două sticle de pe masă cu cleştele şi se îndreptă către scară cu paşi grei.

Grant Petersen îi judecase greşit capacităţile. Malko se simţi deodată singur în acest sălbatic colţ de ţară.

Capitolul XIII

Începuse brusc ploaia în Bajram Curri, mărind senzaţia de tristeţe pe care o emanau clădirile cu ziduri leproase. După ce se despărţise de „*Wild Bill*" Donovan, Malko îi regăsi pe Vili şi pe Hildegarde Neff care îi aşteptau răbdători la barul din faţa unei cafenele. Ziarista nemţoaică înlocuise ţinuta de comando cu un pulover şi un pantalon din piele care îi punea în valoare picioarele interminabile. Părea că se adaptase condiţiilor spartane de la hotel.

— Ce facem acum? îl întrebă ea.

— Am putea să mergem undeva să bem ceva, sugeră Ylli Baci. Vreau să încerc să dau de vărul meu. Aici nu sunt decât trei mii de locuitori, deci cred că nu-mi va fi prea greu să-l găsesc.

Ei plecară pe jos până la strada principală care începea din dreptul statuii şi pe care se aflau cei câţiva comercianţi. Maşini erau doar câteva. Grupuri de albanezi se plimbau prin mijlocul şoselei, în aşa-zisa *passegiata,* cum spun italienii.

La colţul străzii se afla o cafenea fără nume ce domina intersecţia. Din cauza ploii, se golise. Ei pătrunseră în sala de la parter şi se aşezară la o masă de lângă intrare, în apropiere de un beţiv prăbuşit pe masă. Cafeneaua avea un bar ciudat cu o imitaţie de decor zoo, cu bolovani, în care era încastrat un televizor. Patru bărbaţi mustăcioşi jucau cărţi fără să-şi ridice ochii de la ele.

Se întunecase, iar orăşelul începuse să prindă viaţă. Maşini 4x4 treceau în viteză mare, se întorceau, se încrucişau, într-un concert de scrâşnete de pneuri, de frâne puse brusc şi de lumini. La adăpostul întunericului, maşinile ieşeau ca melcii după ploaie, transformând Bajram Curri într-un rodeo fără sfârşit. Ylli Baci, destul de încordat, urmărea acest manej.

— Sunteţi sigur că doriţi să mai rămânem? Toţi aceşti tipi sunt nişte bandiţi extrem de periculoşi.

Hildegarde Neff, care părea mai degrabă amuzată, zise:

— Eu una vreau să rămân! Vreau neapărat să mă întâlnesc cu Fatmir Cerem şi să-i iau un interviu. Am întrebat despre el la hotel. Se pare că se află acum în oraş. Treaba asta mă excită enorm.

Cu pantalonul ei negru, ultramulat şi cu puloverul mai mic cu o măsură, treaba risca să fie reciprocă…

Machiată ca regina din Saba, Hildegarde avea toate şansele de partea ei. Malko tocmai voia să-i răspundă ceva, când un Toyota Land Cruiser negru trecu încet prin faţa bistroului. Perdelele de la geamuri nu lăsau să se vadă în interior. Era imposibil de văzut câte persoane sunt înăuntru.

Maşina dispăru, apoi reveni din direcţia opusă. De fiecare dată când trecea prin faţa cafenelei, jucătorii de cărţi se opreau din joc. Ylli Baci era alb la faţă.

— Cred că este Fatmir Cerem, spuse el în şoaptă.

Brusc, atmosfera deveni încărcată. 4x4 reveni şi se opri în faţa cafenelei. Farurile fură stinse. Un bărbat sări din ea, apoi un altul, urmat de alţi doi. Toţi erau tineri, înarmaţi cu Kalaşnikovuri şi erau dotaţi cu o grămadă de încărcătoare prinse peste tot. Cu un aer crâncen, ei aşteptară să se deschidă portiera din spate dreapta. Un bărbat sări din maşină cu supleţe. Era înalt şi slăbuţ, cu părul negru şi bogat şi era îmbrăcat cu o cămaşă de un roşu sângeriu şi cu nişte blugi prinşi cu o centură din argint. Avea cizme de cow-boy cu bombeuri ascuţite… Încadrat de bodyguarzi, el intră în cafenea. Neonul îi lumină trăsăturile regulate ale feţei, bărbia neîngrijit bărbierită şi lanţul gros din aur de la gât.

Din centură, de lângă cataramă, se vedea crosa unui revolver automat. Cei patru jucători de cărţi săriră de pe scaune. Nou-venitul îi salută cu un zâmbet neglijent şi cu paşi vioi se îndreptă către masa la care stătea Malko.

*

* *

Ylli Baci se făcuse la faţă ca pereţii: verde palid. Extrem de stânjenit, el se sculă de la masă. Nou-venitul se oprise chiar în faţa lor. Ochii lui, de un negru lichid, îi priveau cu intensitate. Fără să le arunce nici o privire bărbaţilor, el se proţăpi în faţa lui Hildegarde Neff şi, într-o germană pocită, îi spuse:

— Se pare că mă căutaţi. Eu sunt Fatmir Cerem… Jurnalista germană avu nevoie de câteva secunde până să poată deschide gura.

— Da, este adevărat, eu sunt ziaristă şi…

Malko era de-a dreptul stupefiat. Sosiseră în Bajram Curri doar de două ceasuri şi nu vorbiseră încă nimănui. Cum de era Fatmir

Cerem la curent cu asta?

Tânăra nemţoaică îi lămuri misterul explicând:

— L-am întrebat pe directorul hotelului dacă mai veniţi din când în când în oraş. Am auzit vorbindu-se foarte mult despre dumneavoastră la Tirana…

Fatmir Cerem arboră un surâs fermecător. Avea dinţi de sălbăticiune.

— Ei, bine, aştept!

Hildegarde Neff îşi luă inima în dinţi.

— Mi s-a spus că aţi ucis o mulţime de oameni din cauza unui *kanoun,* spuse ea cu curaj.

Ylli Baci se gârbovi brusc. Dar tânărul bandit izbucni în râs, desfăcând mâinile bine îngrijite.

— Eu nu am omorât niciodată pe nimeni! Este adevărat că alţii au vrut să mă omoare pe mine. L-au omorât pe fratele meu. Dar eu sunt doar un fermier şi un om de afaceri paşnic.

— Aş putea să vă iau un interviu?

Ylli Baci se sculă în picioare de parcă ar fi avut o grenadă în fund. Uşa cafenelei se deschisese şi intrase un tânăr îmbrăcat în jachetă de piele, înarmat cu un Kalaşnikov.

— Este Perikli, vărul meu, exclamă el.

Alergă către acesta şi i se aruncă în braţe, ca pentru a se proteja. Cei doi bărbaţi se sărutară îndelung, în stil albanez, apoi se aşezară la o masă ceva mai retrasă unde făcură schimb de ţigări. Fatmir Cerem nu pierduse nimic din această scenă.

— Acest bărbat a venit cu dumneavoastră?

— Este ghidul nostru, explică Hildegarde Neff.

— Prietenii prietenilor mei sunt şi prietenii mei, spuse el. Aţi avut de străbătut un drum foarte prost ca să veniţi să mă vedeţi. Vă invit să luăm masa împreună mâine la mine acasă. O maşină va veni să vă ia de la hotel. Vă asigur că veţi petrece o seară foarte plăcută.

Tocmai se pregătea să plece când, ca şi cum ar fi încercat o vagă părere de rău, el o întrebă pe Hildegarde arătându-i-l pe Malko:

— Şi dumnealui este tot jurnalist?

— Da, răspunse Malko. La *Kurier* din Viena.

Era vizibil că albanezului puţin îi păsa de el, fiind interesat doar de apetisanta nemţoaică. Fără ca Fatmir Cerem să mai spună vreun cuvânt, grupul se retrase împreună cu el. Verii se

despărţiră, iar în bar se instaură liniştea.

Ylli Baci era încă sub efectul şocului.

— Vărul meu a fost foarte bucuros să mă vadă, zise el. Dar dumneavoastră sunteţi mulţumit?

— Da şi nu, zise Malko.

Hildegarde îl privi surprinsă.

— De ce nu eşti mulţumit? Şi pentru tine este minunat că poţi să-i iei un interviul lui Cerem la el acasă. Eu am de gând să-l filmez.

— Este adevărat, recunoscu Malko.

Ziarista îl cercetă cu o privire lungă şi întrebătoare, apoi îi spuse la ureche.

— Adevărul este că nu mi-ai spus încă de ce ai vrut să vii aici...

— Am să-ţi explic, îi promise Malko. Să ne întoarcem la hotel, nu mai avem nimic de făcut aici.

Se întoarseră pe jos la hotel. Câteva automobile 4x4, fără plăci de înmatriculare, îşi continuau încă rodeo-ul, dar cele mai multe dispăruseră. O lungă rafală de puşcă-mitralieră se auzi undeva în depărtare. Străzile orăşelului erau acum pustii.

— Vărul dumneavoastră face parte din banda lui Fatmir Cerem?

Ylli nu-şi ascunse mândria.

— Da şi este foarte bine pentru el.

Ei se despărţiră pe palierul de la etajul doi. Nici nu intrară bine în cameră, că Hildegarde se înfipse în faţa lui Malko.

— Acum va trebui să-mi spui de ce ai vrut să vii aici. Adineauri aveai un aer destul de ciudat.

— Aceşti oameni sunt extrem de periculoşi, îi răspunse Malko. Nu mi-ar face deloc plăcere să te răpească. Ai văzut cum te priveau?

Hildegarde izbucni într-un hohot de râs.

— Mă tem că eşti gelos! Să ştii că nu pentru că iau un interviu cuiva mă culc pe urmă cu el. Sunt sigură că nu mă va viola... Se pare că în Albania nu se petrec asemenea lucruri. Ştiu că astfel de oameni sunt înnebuniţi după publicitate.

— Tot ce e posibil, recunoscu Malko.

Dacă Mohammad Al Jafar sau „colonelul” Pedrorika erau la Cerem acasă, riscau să-şi pună anumite întrebări în cazul în care l-ar fi văzut. Asta din cauza Mirellei, care ştia prea bine ce hram

poartă.

— Eşti într-adevăr jurnalist, nu? întrebă Hildegarde cu o voce suavă.

Malko îi susţinu privirea cu un zâmbet destul de forţat.

— De ce mă întrebi?

— La *Rogner* se spunea că nu ai fi un ziarist adevărat.

— Dar ce aş putea să fiu?

— Se spunea că lucrezi cu americanii. Toată lumea din Tirana ştie că *fixer-ul* tău, Ylli, lucrează pentru CIA.

În alte împrejurări, Malko ar fi negat cu putere. Dar Hildegarde era răutăcioasă şi în plus avea anumite îndoieli în privinţa lui.

Era mai bine să-i spună adevărul ca să evite vreo gafă involuntară din partea ei, ce ar fi putut avea consecinţe dramatice. Era suficient ca ea să menţioneze numele lui Mohammed Al Jafar înaintea lui Fatmir Cerem…

— Este adevărat, nu sunt ziarist.

— Atunci, ce ai venit să faci în Bajram Curri?

— Caut un terorist arab. Se pare că el se ascunde în casa lui Fatmir Cerem.

— Te referi la faimosul Al Jafar despre care vorbeai la telefon alaltăseară?

— Da.

— Ce vrei să faci? Să-l omori?

Malko zâmbi.

— Treaba nu este chiar atât de simplă…

Atunci el îi explică toată istoria. Ochii nemţoaicei străluceau ca două stele. Ea se apropie şi se lipi de el.

— Este incredibil de excitant, îi şopti ea cu o voce schimbată. Este pentru prima dată când am de-a face cu un spion.

Privindu-l drept în ochi, ea se freca de trupul lui, protejată de pantalonii din piele neagră. El îşi strecură mâna pe sub pulover, o lipi de perete şi începu să se joace cu sânii ei. Hildegarde nu stătea nici ea de pomană. Mâinile ei lucrau iscusite începând cu pieptul lui şi ajungând apoi la sexul ce căpătase o consistenţă apreciabilă. O încânta nespus să-l aţâţe fără ca el să o poată avea, atât timp cât pantalonul din piele era un veritabil scut. Cu o deosebită abilitate, ea reuşi să-i elibereze sexul şi îşi înteţi mişcarea trupului.

— Ce bine e să te simt cum te exciţi, murmură ea.

Malko avea însă chef de altceva. El reuşise să desfacă centura

pantalonului şi să-i desfacă fermoarul, când telefonul Inmarsat al jurnalistei începu să sune. Hildegarde se detaşă râzând de el, dar Malko o urmă. În timp ce fata răspundea, el prinse pantalonul cu ambele mâini şi îl făcu să alunece pe coapse, antrenând totodată şi slipul fin din nailon.

În timp ce ea discuta la telefon, el îşi strecură sexul între coapsele ei şi, cu o singură mişcare, o penetra.

Hildegarde scoase un geamăt scurt, fără să-şi întrerupă conversaţia: vorbea cu redactorul-şef... Când îl simţi pe Malko în ea, vocea i se schimbă şi, cu un gest hotărât, închise telefonul, ca şi cum ar fi fost un simplu accident tehnic. Prinzându-se cu ambele mâini de balustrada balconului, ea îşi arcui trupul ca să i se poată dărui cât mai mult.

— Ţine-mă strâns de şolduri, spuse ea cu glas răguşit.

Malko îşi vârî degetele în carnea elastică, alunecând în pântecele inundat de voluptate. Era pentru prima dată când făcea dragoste cu Hildegarde. Ea gâfâia. Cu mâna stângă, apăsă mâna lui Malko de coapsa ei. Ea urlă, cu tot trupul cuprins de spasme. Plin de intenţii rele, el se retrase din ea. Nu juisase încă.

Imediat, Hildegarde se răsuci. Cât ai clipi din ochi, ea scăpă de pulover şi de sutien. Apoi se ghemui înaintea lui Malko, ajungând cu sânii la înălţimea sexului acestuia. În timp ce ea îl cuprinse între sânii calzi, ridică privirea în sus şi zise cu o voce de nerecunoscut:

— *Kommm Jetz: ich mochte daß du zwischen meine Titten spritzest*.[48]

Nu avu nevoie de prea mult timp ca să obţină ceea ce dorea, într-atât era Malko de aprins.

Când acesta explodă, ea îl menţinu strâns între sâni şi şopti:

— *Es ist ein schoner Schwanz*![49]

*

* *

„*Wild Bill*" Donovan stătea la biroul său. El îi adresă lui Malko un zâmbet murdar.

— Mi-aţi stricat siesta! În sfârşit...

— Îmi pare nespus de rău.

Englezul înălţă din umeri.

— O, ce înduioşător. Ei, când aveţi de gând să plecaţi?

[48] Vino, acum; vreau să ejaculezi între sânii mei, (n.a.).

[49] Ce sculă frumoasă! (n.a.).

— Suntem invitaţi să luăm masa la Fatmir Cerem acasă, îl anunţă Malko.

Englezul îl ascultă până la capăt, apoi clătină din cap.

— *Fucking crazy!* Acolo chiar că nu vă mai poate veni nimeni în ajutor. Iar *young lady* riscă să aibă parte de un viol dacă treburile iau o întorsătură proastă.

— Eu credeam că legea *kanoun*-ului…

— Pentru străini se fac excepţii.

— Nimeni nu se poate împotrivi lui Fatmir Cerem?

— Nimeni. El i-a ucis pe toţi, atunci când a vrut. Aşa cum vă va ucide şi pe dumneavoastră dacă îl deranjaţi. Lăsaţi-o pe amica dumneavoastră să meargă singură acolo.

*

* *

Patronul hotelului, îndoit din şale, încerca să lege o conversaţie cu oamenii lui Fatmir Cerem care se uitau la el cu dispreţ. În aşteptarea lui Malko, cerură să li se aducă o sticlă cu Defender „Very Classic Pale” de contrabandă pe care începură să o împartă între ei.

Ylli schimbă cu ei câteva cuvinte, apoi spuse:

— Ei ne vor conduce.

Se urcară cu toţii într-un enorm Range Rover, destul de ponosit, cu perdeluţele trase în spate. Cei trei invitaţi se aşezară pe bancheta din spate. Şoferul traversă oraşul într-o viteză ameţitoare, apoi pătrunse pe un drum foarte îngust care mergea în zigzag pe coasta stâncoasă a muntelui. Priveliştea îţi tăia respiraţia. În depărtare se vedea o trecătoare dincolo de care era Kosovo. Malko simţi cum i se strânge stomacul.

După ce parcurseră cam jumătate de oră, observară o barieră păzită de mai mulţi bărbaţi înarmaţi. De o parte şi de cealaltă a drumului, se construia un zid. În momentul în care maşina depăşea bariera, şoferul se dădu la o parte ca să facă loc unui enorm camion alb ce tocmai părăsea proprietatea. Când trecu pe lângă el, Malko văzu din fugă chipul omului de la volan. Părul blond dat pe spate, chipul brutal şi, mai ales, haina verde cu mânecile suflecate. El întoarse capul şi văzu că vehiculul are încă placa de înmatriculare nemţească. Era aproape sigur că îl văzuse pe Britan Mata, şeful gărzilor de corp ale lui Sali Berisha. Era bărbatul care trăsese în el la ieşirea din restaurantul Perla, în seara în care sosise la Tirana. Ce căuta acesta la două sute de

kilometri de capitală? Malko nu putu să-şi continue reflecţiile. Range Rover-ul se oprise în faţa unei imense case, construite din piatră. O antenă parabolică era cocoţată pe acoperiş. De jur-împrejur se aflau câmpuri cu plantaţii de porumb şi câteva hangare. Un alt camion identic cu primul era parcat ceva mai departe, dar acesta nu mai avea plăcuţele. Trei maşini 4x4 se aflau şi ele în curte, cu vreo zece indivizi înarmaţi.

Fatmir Cerem le ieşi în întâmpinare în cadrul uşii. Avea o cămaşă groasă maronie, un pantalon negru, cu o centură din argint în care era băgat un revolver.

Fără să-l bage în seamă pe Malko, el îi strânse mâna lui Hildegarde, învăluind-o într-o lungă privire plină de admiraţie. Ylli Baci îl zări pe vărul său şi se repezi către el.

— Intraţi, zise Fatmir Cerem.

Chiar la intrare, în faţa unei panoplii cu arme, se afla o vitrină mare în care erau expuse zeci de brichete Zippo, din toate epocile, dintre care, ultima apărută cu ocazia celui de al treilea mileniu. Ca toţi albanezii, Fatmir Cerem era fascinat de America.

Interiorul casei era impecabil, cu vechi gravuri pe pereţi, cu arme vechi şi mobilier destul de frumos. Ei pătrunseră într-o încăpere spaţioasă, amenajată în salon şi se instalară în fotoliile căptuşite cu piele fină. O servitoare aduse suc de fructe, bere şi *raki,* precum şi o sticlă, cu Defender „Success” şi una de coniac Otard Fine Champagne VSOP, nedesfăcute încă.

Erau trataţi ca nişte oaspeţi de seamă.

Trofeele de vânătoare erau agăţate pe pereţi, încadrând portretul lui Bajram Curri. Fatmir Cerem se făcuse nevăzut.

În liniştea absolută, Malko se gândi la camionul alb. Brusc înţelese de ce vehiculul păstrase plăcuţele de înmatriculare originare! Şi în acelaşi timp, el se întrebă dacă nu cumva fusese atras în cursă în mod deliberat.

Capitolul XIV

Fatmir Cerem stătea în cadrul uşii, însoţit de un bărbat masiv şi burtos, cu o mustaţă cuceritoare şi cu o privire sumbră. Avea pe cap un plis, adică tradiţionala bonetă albaneză din fetru alb. Bărbatul era replica vie a statuii lui Bajram Curri.

— *Babai Im*![50] anunţă Fatmir Cerem.

Aveau în faţa lor o sută nouăzeci de centimetri de demnitate. Bătrânul le strânse mâinile mormăind câteva cuvinte de bun-venit, apoi se aşeză într-un fotoliu greu din lemn închis la culoare. Fiul său îi aprinse o ţigară şi îi servi ca interpret. Musafirii fură nevoiţi să asculte un lung panegiric despre Albania şi despre Kosovo. Cum bătrânul vorbea în albaneză, discursul său era redus la latura sa expresivă. Apoi bătrânul făcu un semn ca să treacă la masă. Totul fusese pregătit cu multă grijă. Deliciosul purcel de lapte, stropit cu bere şi coniac, salatele. Venerabilului bătrân i se scurgeau ochii după nemţoaică. Aceasta filma continuu cu o cameră video ultramodernă.

Când îl întrebă pe Fatmir Cerem câţi morţi avea pe conştiinţă, iar întrebarea îi fu tradusă tatălui său, acesta fu cuprins de o furie violentă şi se lansă într-o diatribă vehementă, tradusă imediat de fiul său şi de Ylli. Era accentuată apartenenţa lor la o familie onorabilă şi chiar dacă Fatmir fusese obligat să ucidă, făcuse acest lucru în legitimă apărare….

Ca să-l calmeze, fiul său luă sticla cu coniac Otard Fine Champagne şi îi turnă o porţie frumuşică…

Apoi se serviră cafelele, iar bătrânul ieşi din încăpere cu paşi greoi.

Malko pândea zgomotele casei. Bineînţeles că nu se aştepta să-l vadă apărând aşa, dintr-o dată, pe Mohammad Al Jafar, dar numai gândul că sudanezul se găseşte doar la câţiva paşi de el îl înfuria cumplit. Oricum, nu avea la el nici măcar micuţul Beretta 92. Un jurnalist nu are motiv să umble înarmat.

Hildegarde Neff îi ceru lui Cerem permisiunea de a filma în faţa casei şi acesta consimţi cu multă amabilitate, pozându-i în mijlocul bodyguarzilor săi. Nu fu însă de acord ca ea să-l filmeze

[50] Tatăl meu, (n.a.).

alături de camionul alb.

Trecuse de ora patru când Fatmir Cerem îi anunţă că îi va conduce la hotel. Părea ceva mai încordat acum, mai puţin afabil. Când îi strânse mâna lui Malko, îl fixă îndelung. Malko era destul de încordat. Hildegarde însă era extrem de fericită. Reuşise să-l filmeze pe Fatmir îmbrăţişându-şi tatăl.

Malko răsuflă uşurat când se văzu la hotel. După ce îi lăsară acolo, oamenii lui Cerem se instalaseră în grădină, la bar.

Când ajunse în cameră, Malko o întrebă pe Hildegarde:

— Am nevoie de Imarsat, imediat.

Ea activă aparatul. Trei etaje mai jos, oamenii lui Cerem îl observau curioşi. Ca să prindă legătura cu satelitul, Malko trebuia să stea pe balcon. Formă numărul de la Ambasada americană, fără succes însă şi trebui să repete operaţiunea de mai multe ori, până să obţină legătura. Răspunse un puşcaş marin.

— Vreau să vorbesc cu Grant Petersen, zise Malko. Este o urgenţă.

Cu greu reuşi să vorbească cu o secretară, care îi făcu legătura cu Petersen.

— Malko. Good Lord! Unde sunteţi?

— În Bajram Curri.

— Totul este în regulă?

— Cred că în orele următoare va avea loc un atentat împotriva ambasadei, spuse Malko.

Urmă o lungă pauză, apoi americanul întrebă cu o voce schimbată:

— *Jesus Christ!* De unde ştiţi asta?

— Poate că e o tâmpenie, dar m-am întâlnit cu un camion furat de la o organizaţie umanitară germană. Acesta cobora din Bajram Curri, iar la volan era Britan Mata, pe care îl credeam la Tirana.

— Ce vă face să credeţi că se pregăteşte un atentat?

— A ieşit de pe proprietatea lui Fatmir Cerem unde, potrivit celor afirmate de Zamir Meidani, s-ar afla ascuns Al Jafar.

— *Holy shit!* Ce căutaţi acolo?

Malko îi explică. Deşi comunicaţia nu era codată, existau puţine probabilităţi ca Cerem să o poată intercepta. Oricum, nu avea de ales.

— Poate că am devenit paranoic de când mă aflu aici, zise el, dar am făcut conexiunea între două fapte. Precedentele atentate

au fost făcute cu ajutorul unor maşini furate, pline cu dinamită. Or, mi s-a părut mai mult decât ciudat că maşina mai păstra încă plăcuţele de înmatriculare. Primul lucru pe care îl fac hoţii, este să le scoată. Dacă ipoteza mea este exactă, un camion al unei organizaţii umanitare trebuie să pătrundă cu uşurinţă prin *checkpoints.* În sfârşit, Britan Mata este un bandit periculos. Este posibil ca el să fi fost angajat de Mohammad Al Jafar…

— Logica dumneavoastră este afurisit de perfectă, aprobă Petersen. La ce oră aţi văzut camionul?

— De vreo două ore. Chiar dacă va fi silit să ocolească oraşul Kukes, ar putea să ajungă în Tirana către miezul nopţii.

— Voi da imediat alarma, zise americanul. Albanezii au instalat baraje pe toate căile de acces. Ar trebui să-l oprească înainte să poată ajunge în oraş. Aţi aflat ceva nou în legătură cu obiectivul nostru principal?

— Pentru moment, este extrem de dificil, dacă nu chiar imposibil, mărturisi Malko.

— L-aţi văzut pe Donovan?

— Tipul nu vrea să se amestece.

— În cazul ăsta, mai bine întoarceţi-vă, este mult prea periculos, îl sfătui americanul. Am stat de vorbă cu Franck Capistrano. Este pe cale să negocieze cu NATO un atac aerian.

Malko simţi că se sufocă de indignare. Doar nu aveau de gând să bombardeze Bajram Curri…

— Nu mă aflu aici decât de aseară, mai am încă speranţe. Fiţi atent la acel camion.

El închise telefonul şi întâlni privirea înnebunită a nemţoaicei.

— Este adevărat ce ai spus?

— Mă tem că da, Ambasada din Tirana era pe lista neagră a organizaţiei Bin Laden, iar Mohammad Al Jafar vrea să se răzbune.

*

* *

Sala de mese a hotelului *Ermal* era sinistră şi pustie. „*Wild Bill*" Donovan stătea la masa lui obişnuită, singur, alături de sticlele cu bere. Hildegarde, Malko şi Ylli se instalară la o masă alăturată. Alegerea era simplă: Între obişnuitele fripturi de viţel, sau minusculii păstrăvi, aleseră a noua variantă, declanşând veselia lui Donovan.

— Atenţie la dinţi! Păstrăvii ăştia au fost pescuiţi cu dinamită,

uneori sunt plini de schije…

Pe masă nu era decât un singur pahar. Pentru trei persoane era cam puţin… Cum Ylli ceru imediat şi altele, chelneriţa le spuse că barul era închis, iar restaurantul nu mai avea…

*

* *

Mohammad Al Jafar părăsise proprietatea lui Fatmir Cerem imediat după ce îi urase succes lui Britan Mata şi verificase sistemul de declanşare a dispozitivului de detonare. Acesta era simplu şi eficace. Albanezul era un tip dur şi avea toate şansele să scape. Dacă se salva sau pierea, asta nu-l interesa deloc pe Al Jafar. Pentru el, importantă era reuşita atentatului…

După ce sosise la Tropoje în campusul UCK, el începu să se roage, cu ochii în Coran, cerându-i lui Alah ca maşina infernală să împrăştie moartea printre acoliţii Satanei din Tirana. Nici măcar la paşaportul care avea să-l scoată din Albania nu se mai gândea acum. Comunicaţiile se făceau foarte greu, dar el nu era deloc neliniştit în privinţa asta. Bărbatul ales pentru această misiune era unul dintre cei mai siguri oameni ai lui Cerem. La temerile acestuia că atentatul va fi urmat de o ripostă din partea americanilor, Mohammad consimţise să părăsească proprietatea pentru câteva zile. La Tropoje, el se afla sub protecţia „colonelului” Pedrorika. Atentatul împotriva Ambasadei americane risca să declanşeze anumite represalii.

Imediat cum avea să primească paşaportul, o va întinde frumuşel. Mai întâi va merge la Skhoder, iar de acolo, la Shenglin. De unde sunt curse regulate cu vaporul pentru Bari. Din Italia, va porni către Pakistan, unde îşi va regăsi nevasta.

Al Jafar ieşi din moschee şi privi cerul înstelat. Numai peste câteva ore, răzbunarea comandată de gruparea Ussama Bin Laden va fi împlinită.

*

* *

Malko voia să soarbă din cafea când proprietarul hotelului se apropie de masa lor şi îi spuse ceva lui Ylli.

— Sunteţi chemat la telefon, făcu *strânger-ul.* La recepţie.

Cine putea să-l sune? Nici măcar nu ştiuse că aici era un telefon. Receptorul era pus pe masă.

— Alo?

La început, nu auzi decât nişte păcănituri şi câteva frânturi de

conversaţie în limba albaneză. Apoi auzi o voce de femeie. Cu greu reuşi să desluşească numele său.

— Malko? Malko?

— Da. Cine este?

— Plecaţi, făcu vocea. Părăsiţi imediat Bajram Curri, repede!

Comunicaţia fu în mod brutal întreruptă. Fără ca să ştie dacă cineva îi închisese telefonul sau era un accident. Era sigur însă că fusese vocea Mirellei Bishka… El se întoarse la masă gânditor şi neliniştit.

— A fost o greşeală, zise el ca să nu o sperie pe Hildegarde.

Ylli Baci îl privi îngrijorat, dar nu puse nici o întrebare. Când se îndreptară către camere, în afară de rafalele de, puşcă mitralieră ce se auzeau în depărtare, liniştea era absolută. Bajram Curri părea un oraş fantomă. Hildegarde părea destul de încordată.

— Ce se întâmplă oare? întrebă ea.

— Nimic. Cred că mâine va trebui să plecăm de aici.

Acest telefon neaşteptat îl tulbura destul de mult. Mirella auzise ceva… Amantul ei oficial, neştiind ce se petrecuse între ei, îi destăinuise ceva…

Malko reuşi cu greu să adoarmă. Se afla într-un impas. Fatmir Cerem nu avea să-l mai invite. Casa acestuia era păzită de douăzeci de oameni înarmaţi până-n dinţi… Pasivitatea lui Donovan omora în faşă planul său nebunesc. La urma urmelor, sfatul Mirellei era înţelept. Chiar dacă motivaţiile erau altele.

*

* *

Mirella fuma culcată pe spate în întuneric, lângă amantul ei. Încercase cu greu să se adapteze la lipsa de confort de ferma la care se refugiaseră. Pe de o parte, fugise din Tirana ca să scape de Shik, iar pe de altă parte, amantul ei fusese obligat să-l întâlnească pe Mohammad Al Jafar înainte de plecarea acestuia, pentru a primi anumite dispoziţii. Pedrorika dormea alături de ea, cu bustul gol, ameţit de *raki.* Ea profitase de somnul lui greu ca să fugă la unicul bistrou din Tropoje, să telefoneze. În dimineaţa aceea aflase de prezenţa lui Malko în Bajram Curri, dintr-o conversaţie purtată între oamenii lui Fatmir şi oamenii „colonelului”. Chiar Perikli Pano, vărul lui Ylli, le vânduse poanta. Ei comentase îndelung întâlnirea cu vărul său din Tirana, Ylli. Or, printre cei ce ascultau, era şi Britan Mata, care făcuse Imediat legătura. Bărbatul care se afla în Bajram Curri în tovărăşia lui Ylli

era un agent al americanilor. Bineînţeles, el îl înştiinţa imediat pe Cerem înainte să plece la volanul camionului alb. Fiind făcută invitaţia, Fatmir Cerem nu voise să o anuleze. De altfel, nu avea nimic de împărţit cu americanii. Nu făcea războiul altora.

Iată din ce cauză Malko reuşise să plece sănătos şi în siguranţă din locuinţa sa. Oricum, nu se cade să ataci un om pe care l-ai invitat la tine acasă. Era una din legile sfinte ale *kanounului.*

Dacă acel agent american îl lăsa în pace, va face şi el la fel.

Mirella ignora acest lucru.. În mod instinctiv, voise să-l prevină pe Malko, fără să ştie prea bine de ce... Poate că i se satisfăcuse una dintre dorinţele ei cele mai ascunse: fusese violată de un bărbat care îi plăcuse.

În speranţa că Malko îi va urma sfatul, ea stinse ţigara şi începu să se mângâie în întuneric, amintindu-şi de acele clipe excepţionale.

*

* *

Britan Mata petrecuse noaptea în Kukes, de unde plecase la trei dimineaţa. Nici acum nu funcţiona bacul din Komani şi el nu putu să intre pe drumul către Fierze, care era impracticabil pentru un camion. Oricum, nu voia să ruleze noaptea, deoarece putea să atragă atenţia, traficul fiind aproape inexistent după ora nouă seara. Mulţumită amortizoarelor noi, nu simţea prea tare gropile din drum. Plouase din belşug şi drumul devenise o adevărată mocirlă. Întorcea mereu privirea fără să vrea asupra cadranului gradat, lipit cu scotch în stânga volanului. Acest mecanism avea să-i salveze viaţa. Din când în când, îl atingea cu frică însă din cauza hurducăturilor maşinii... Era mândru pentru ce urma să facă, dar totodată îngrozit de faptul că trebuia să scape de teribila explozie şi de puşcaşii marini.

Dacă însă revenea sănătos la Bajram Curri, om era!

Mata încetini viteza. Peste doi kilometri urma un *check point* în localitatea Brisk, înainte de intrarea în Tirana. Fu nevoit să frâneze, căci se formase un convoi de maşini: camioane, maşini particulare, taxiuri colective. Cu pulsul accelerat, el înainta metru cu metru. Doar o maşină din două era lăsată să treacă. Brusc se trezi cu un poliţist în faţă. Cei cu cagulă erau retraşi către marginea şoselei.

— Unde mergi? întrebă poliţistul.

— La Rinas, cu ajutoare umanitare.

— Ai hârtiile la tine?

Britan Mata îi întinse documentele maşinii, care erau bineînţeles în ordine. Poliţistul verifică plăcile de înmatriculare şi actele.

— Ce transporţi?

— Medicamente pentru spitalul din Tirana.

— Numai atât?

— Numai atât.

— O să verificăm imediat. Deschide uşa.

Britan Mata luă decizia într-o secundă. El răspunse furios:

— N-am timp. Trebuie să ajung şi la avion. Nu ai dreptul să mă opreşti căci sunt în regulă.

Demară atât de brusc, încât poliţistul făcu un salt într-o parte ca să nu-i treacă peste picioare. El avu o scurtă ezitare, apoi înălţă din umeri. Dacă maşina ar fi fost de furat, nu s-ar fi îndreptat către Tirana.

*

* *

Malko deschise ochii trezit de lumina zilei.

Hildegarde mai dormea încă. Ploaia se oprise şi Bajram Curri era inundat de lumina soarelui. El se întrebă ce-ar mai putea face aici. Era exclusă o soluţie de forţă, dat fiind lipsa totală de ajutor. Un tip ca Fatmir Cerem nu putea fi manevrat decât într-un singur fel: cu bani. Era unica posibilitate de acţiune, posibilă datorită vărului lui Ylli Baci. El se îmbrăcă după o scurtă şedere în locul murdar şi neconfortabil numit baie. Lăsând-o pe Hildegarde înfăşurată în pătură, el coborî în grădina unde Ylli servea micul dejun, ca orice albanez ce respectă tradiţia: *byrek* şi cafea.

Nu primise nici un fel de mesaj pe Imarsat. Aşadar, la Tirana nu se produsese nici o catastrofă. Putea deci să încerce să facă ceva.

— Aţi putea să luaţi legătura cu Fatmir Cerem? Bineînţeles, cu ajutorul vărului dumneavoastră.

— Ce doriţi să faceţi?

— O ofertă.

— Ce fel de ofertă? întrebă albanezul circumspect.

Malko îi explică atunci punctul său de vedere. Fatmir Cerem nu era islamist. Dacă totuşi ajuta un islamist, era doar din motive de ordin material. Putea deci să negocieze cu el. Ylli nu părea

prea entuziasmat.

— Ce vreţi să-i oferiţi?

— Bani. Cei două sute de mii de dolari pe care i-am adus cu mine.

— Bine, o să încerc, spuse prudent albanezul. Dar voi fi obligat să-i spun cine sunteţi cu adevărat. O treabă afurisit de primejdioasă… Bine, voi încerca să-l găsesc pe vărul meu în oraş.

„*Wild Bill*” Donovan îşi făcu apariţia în grădină, cu cleştele său strălucitor şi cu ochii mai albaştri ca oricând. El se aşează cu ei la masă.

— Ei, cum mai decurge cruciada?

— Se află într-un punct mort, mărturisi Malko. Aveţi dreptate. Fatmir Cerem este inexpugnabil. Nu aţi mai aflat nimic despre” „musafirul” său?

— Ba da, spuse englezul. Mi s-a spus că este plecat din oraş şi că ieri a fost văzut la Tropoje. V-aţi încrucişat pe drum…

Malko tresări.

— La Tropoje? Unde?

— UCK are un mic campus în sat. El se află acolo, sub protecţia a vreo douăzeci de luptători al UCK, Tot acolo se mai află şi „colonelul” Pedrorika, cel care a cumpărat armele. Acesta este însoţit de o femeie foarte frumoasă, aşa se spune. „Colonelul” este cazat separat, în faţa moscheii, într-o casă mai cochetă, rezervată vizitatorilor de marcă.

— Poate că ar fi mai uşor să-l prindem pe Al Jafar la Tropoje decât la Cerem, remarcă Malko.

„*Wild Bill*” Donovan agită cleştele.

— Este drept, combatanţii din UCK nu sunt nişte războinici grozavi. Să ne imaginăm că îl prindeţi pe arab. Problema este că nu aţi putea să ieşiţi din vale. Nu există decât două drumuri ca să puteţi ajunge la Drin. La Tropoje, kosovarii au telefoane Inmarsat, iar Fatmir are oameni răspândiţi peste tot. Aşa că aţi fi prins imediat. Mai bine plecaţi cât mai repede la Tirana. Eu unul vreau să plec în concediu.

— Ieri am văzut un camion furat de la nemţi, pe drumul spre sud. Păstra încă plăcuţele de înmatriculare. Mă bate gândul că se pune la cale un atentat.

— Poate că s-a dus la Breglumie după făina furată de la UEO, făcu englezul. Nu mai imaginaţi tot felul de poveşti. Chiar dacă arabul este nebun, ceilalţi sunt oameni de afaceri. Nu fac

politică.

Hildegarde îşi făcu apariţia şi „*Wild Bil*" Donovan se ridică imediat în picioare, înclinându-şi claia de păr roşcovan ca să o salute. Înainte de a se întoarce în hotel, el îi spuse lui Malko:

— Când ai norocul să întâlneşti o lady aşa de fainã, nu-ţi mai arde să intri în rahat...

*

* *

Grant Petersen închise telefonul. Albastru la faţă, el ţipă la Bob Bow:

— Alertaţi imediat pe Ambasadoare.

Cei din Shik mi-au semnalat apariţia unui camion ale cărui semnalmente coincid cu cele relatate de Malko. Tocmai a spart un baraj pe drumul spre Schoder. Poliţiştii nu au avut curajul să tragă, pentru că avea acte în regulă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum un ceas.

Deci camionul era deja în oraş... Şeful Centralei CIA formă tremurând numărul ambasadoarei. Era ocupat! El încercă de zece ori la rând, tastând greşit numărul din cauza enervării. Apoi sări în picioare, luând un MP5. El îl apostrofă pe Joe Rocker.

— Anunţaţi-i pe puşcaşii marini care fac de gardă. Să tragă imediat ce văd apărând camionul alb. Noi vom încerca să-l interceptăm.

Ei coborâră în goană scările vilei şi săriră în vehiculul blindat Ford Explorer. Grand Petersen coborî strada Mihal Grameno într-o viteză nebună, croindu-şi drum claxonând întruna. Când ajunse pe Zhan d'Arka, el accelerã şi mai tare, ajungând în Piaţa Skenderbeg. Apoi intră pe bulevardul Deshmoret E Kombit trecând peste toate stopurile şi viră la stânga în strada Asim Zeneli, ce tăia bulevardul Elbasanit, unde se afla Ambasada americană. Era singura ambasadă care era izolată aici, celelalte reprezentanţe străine fiind grupate pe strada Skenderbeg.

Mai avea de parcurs vreo treizeci de metri, când văzu un camion alb ce se îndrepta către ambasadă!

— *Holy shit!* urlă Grant Petersen. Este el.

Bob chemă prin staţia radio. Grant Petersen, accelerã din nou, aşteptându-se ca în fiecare secundă să audă explozia. El ajunse în intersecţie şi viră în faţa rezidenţei Ambasadorului Franţei, apoi făcu dreapta. În faţa Ambasadei americane, nu era nimeni.

Ceva mai departe, în faţa lui, pe bulevardul Elbasanit, camionul alb se îndrepta către *compound,* adică spre zona în care se aflau mutate birourile ambasadei.

Capitolul XV

Britan Mata asuda din belşug, dar nu din cauza căldurii. Era lac de apă, deşi până acum nu se produsese nici un incident neplăcut, după controlul efectuat la „*check point*”. Cu inima bătând să-i sară din piept, trecuse şi ultimul baraj de la intrarea în Tirana. Nici măcar nu fusese nevoit să încetinească viteza, pentru că pe poliţişti nu părea să-i intereseze un camion străin. Cu leafa mizerabilă pe care o primeau nu se oboseau să facă exces de zel. Acum, el înainta pe bulevardul Elbasanit. Până la obiectiv, mai avea de străbătut doar câteva sute de metri. Britan Mata îşi şterse mâinile transpirate de jeanşi şi încercă să-şi calmeze bătăile inimii.

La o sută de metri în faţa lui, la intrarea pe drumul ce ducea către Ambasada americană, se afla ultimul „*check point*” al poliţiei albaneze. Ocupanţii acestuia îi vor alarma cu siguranţă prin staţiile radio pe puşcaşii marini, înainte de a-l lăsa să pătrundă pe aleea ce ducea în compound.

Calculul lui Britan era simplu: tot ce avea de făcut era să forţeze barajul. Până să reacţioneze poliţiştii, va fi prea târziu. La capătul drumului ce cobora în pantă, era o porţiune în linie dreaptă care îi permitea să accelereze ca să forţeze primul „check point” al puşcaşilor marini, format dintr-o simplă barieră, păzită de câţiva soldaţi. După aceea îi mai rămâneau în jur de o sută de metri de parcurs înainte de intrarea în *compound-ul* ambasadei.

El va abandona camionul în mijlocul acestui *no man’s land,* cu pedala de acceleraţie blocată, aşteptând explozia în şanţ. Portalul intrării nu va rezista la impactul cu camionul, iar explozia se va produce aproape de primele clădiri, producând distrugeri maxime.

În continuare, se baza pe panica produsă ca să poată scăpa de tirul puşcaşilor marini. Desigur exista şi un mare risc. Totuşi, dacă reuşea să se strecoare de-a lungul pantei pline cu construcţii neterminate ce se întindea până în bulevardul Elbasanit, era salvat. De cealaltă parte a bulevardului se afla un parc imens unde i se putea şterge urma. Odată ajuns în oraş avea să găsească o ascunzătoare sigură…

Gândurile îl furaseră atât de tare, încât brusc îşi dădu seama că până la intrarea în aleea principală mai avea de străbătut doar vreo cincizeci de metri…

El încetini viteza. Poliţiştii vedeau apropiindu-se acest camion al ONG, fără să dea semne de nelinişte. Nu era primul pe care îl vedeau. Britan Mata se încordă: drumul era destul de larg ca să nu-i pună probleme prea mari. El coborî geamul ca să poată vorbi cu un poliţist şi, făcând asta, privi în oglinda retrovizoare. Inima i se opri în loc. În urma sa venea un uriaş 4x4 cu placă verde diplomatică pe care se desluşea numărul 23. Era chiar al Ambasadei americane. Faptul nu ar fi fost atât de alarmant dacă de după portiera din dreapta nu ar fi ieşit brusc un pistol-mitralieră. Prin portiera din stânga apăru capul unui tip bărbos care urla ceva către poliţişti. Cel care se apropia de camion se întoarse. Fără să ezite, Britan Mata acceleră cu brutalitate, trecând în zigzag prin zona de control. Făcând această manevră, el izbi un poliţist, dărâmă o barieră aşezată în mijlocul drumului, apoi se precipită la vale.

Ştia acum că şansele sale de supravieţuire fuseseră reduse la jumătate.

Grant Petersen se uita fix la spatele camionului alb. Era de-a dreptul consternat: un camion burduşit cu explozivi se îndrepta cu viteză maximă către *compound-ul* ambasadei! Iar el se afla la numai douăzeci de metri în spatele lui!

Întoarse capul şi urlă către Bob Bow:

— Nu trage!

Dacă maşina infernală ar fi explodat la această distanţă i-ar fi spulberat şi pe ei… Fără să mai stea pe gânduri, se luă după camion. Bob Bow striga înnebunit către puşcaşii marini:

— *Stop the white truck! Shoot at sight*![51]

Şeful Centralei CIA ridică piciorul, mărind puţin distanţa dintre ei şi camion. El calculă în gând: În două minute ajungea la capătul pantei, apoi încă o sută de metri până la primul punct de control.

Acolo, puşcaşii marini nu aveau echipament greu. Nu puteau opri camionul.

La al doilea baraj, de o parte şi de cealaltă a trecerii se afla câte un lansator de rachete antitanc. Bine era să servească la ceva! Când ajunse la drumul în linie dreaptă de la poalele pantei,

[51] Opriţi camionul alb! Trageţi la vedere! (n.a.).

camionul acceleră la maximum. Grant Petersen văzu cum soldaţii duc la umăr puştile. Se auziră rafalele. Camionul sfărâmă bariera şi trecu mai departe. Petersen smulse microfonul şi urlă:

— *Duck! Eveybody duck!*[52]

Trase cu putere de volan ca să ferească un soldat îngenuncheat în mijlocul drumului, pe cale să tragă în camion. Acesta se îndrepta cu toată viteza spre intrarea în *compound.*

*

* *

Britan Mata, scăldat în sudori, era cu ochii aţintiţi la cei câţiva metri de şosea din faţa lui Ca într-un coşmar, el vedea cum se apropie poarta baricadată cu saci cu nisip şi foişorul de pază în care se aflau puşcaşii marini. Mai avea încă cincizeci de metri. Acum trebuia să sară. Repetase de zeci de ori în gând această secvenţă de când plecase din Bajram Curri: declanşarea mecanismului, blocarea acceleratorului, deschiderea portierei şi saltul.

Întinse mâna stângă şi simţi între degete butonul de comandă al detonatorului Chiar în momentul când roata dreaptă faţă intra într-o enormă groapă. Camionul se înclină către dreapta, iar degetele crispate ale lui Britan Mata rămaseră încleştate pe declanşator.

*

* *

Roger Redwood, sergent în USMC[53], nu cunoscuse războiul. Când venise în Albania îşi imaginase că va descoperi un pic de folklor. Însă în loc de folklor, descoperise ce este frica. Apelurile primite de la postul de control de o oră încoace reuşiseră să-l exaspereze. Nu putuse să creadă într-un atentat, până în clipa în care văzu camionul care apăru din curbă.

— *Oh my God!*

Fascinat, el se uita la giganticul vehicul ce se năpustea spre el Când acesta făcu ţăndări bariera primului baraj, ştiu că nu mai este vorba de o glumă. Consemnul fusese mai mult decât clar: „*shoot at sight*". El apucă lansatorul de rachete antitanc, îl sprijini pe balustrada foişorului şi îi activă sistemul de ghidare, gest de altfel inutil de la această distanţă.. Cu degetul pe trăgaci, tocmai îşi regla ţinta, când vehiculul se transformă într-o enormă

[52] Ascundeţi-vă! Toată lumea să se ascundă! (n.a.).

[53] US Marines Corp, (n.a.).

minge de foc.

Sergentul Roger Redwood avu timp să fie orbit, apoi unda de şoc îl atinse, urmată la câteva fracţiuni de secundă de o mare de flăcări care înghiţi totul în drumul ei, foişorul şi primele vile. Robert Redwood deschise gura, respiră foc şi se aprinse ca o torţă. În câteva clipe, nu mai rămase nimic viu pe o rază de două sute de metri.

Vehiculul 4x4 care urmărise camionul fusese azvârlit la mai mult de o sută de metri şi acum ardea cu ocupanţii lui cu tot. Puşcaşii marini erau cu toţii morţi, primele vile din *compound* fuseseră pulverizate, iar aerul arzător le aprindea şi pe celelalte. O uriaşă coloană de fum alb se ridica pe verticală către cer într-o tăcere minerală şi atroce. Câteva dintre construcţiile de pe colină fuseseră distruse, cu ocupanţii lor cu tot. Jerbe de foc ţâşneau din locuinţele americanilor. Grilajele negre răsucite semănau cu nişte sculpturi moderne, foişorul dispăruse.

Zece minute mai târziu, pe bulevardul Elbasanit începură să se audă primele sirene ale ambulanţelor.

— A reuşit atentatul?

Ghemuit lângă telefonul Inmarsat, Mohammad Al Jafar asculta încordat discuţia dintre Tirana şi „colonelul” Pedrorika. Acesta îndepărtă receptorul de la ureche.

— A reuşit, dar numai în parte, mărturisi el. Se pare că au fost preveniţi. Camionul nu a putut pătrunde în ambasadă, dar sunt foarte mulţi morţi, printre care şi şoferul nostru.

Puţin îi păsa lui Al Jafar de şofer. Pe el îl obseda acum un singur gând. Americanii fuseseră avertizaţi, deci fusese trădat de cineva. Trebuia să afle cine era trădătorul şi să se răzbune.

*

* *

— Grant Petersen este mort, la fel şi Bob Bow. Ambasadoarea s-a ales doar cu câteva arsuri şi cu sperietura. Au murit unsprezece puşcaşi marini. Mai sunt şapte răniţi, cu arsuri foarte grave, cu puţine şanse de viaţă. Cele mai multe dintre casele din *compound* sunt avariate.

Vocea lui Joe Rocker tremura de furie şi de frustrare. Numărul trei al Centralei CIA din Tirana luase comanda, pe un câmp în ruine. America se făcuse din nou de râs. Deşi fuseseră preveniţi, deşi albanezii le promiseseră protecţie, un terorist putuse intra cu un camion încărcat cu dinamită până în *compound-ul*

american.

Malko se uită la ceasul său. La Washington era acum ora trei dimineaţa. Reacţiile nu vor începe decât ceva mai târziu, dar putea să le anticipeze…

— Sunt dezolat, spuse Malko. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să împiedic acest atentat.

— Aţi reuşit să aflaţi unde se ascunde acest *motherfucker* de Mohammad Al Jafar? întrebă Joe Rocker.

— Da, dar este imposibil de atins.

Field officer trase o înjurătură înainte de a continua:

— Trebuie să întrerupem convorbirea. Sună telefoanele ca la nebuni, din toate părţile. Acum nu am mai rămas decât noi doi. Nu vă întoarceţi la Tirana?

— Ba da, zise Malko. Astăzi voi decide ce trebuia să fac.

El închise telefonul şi întâlni privirea îngrozită a lui Hildegarde Neff. Aceasta nu putea să creadă că frumosul camion alb cu care se întâlniseră în ajun era o imensă bombă pe roţi.

— Aşadar, era adevărat? făcu ea cu o voce tremurătoare.

— Din nefericire, da. Aceşti oameni sunt nişte nebuni fanatici care nu dau nici doi bani pe viaţa omului. Şoferul camionului, Britan Mata, a fost şi el transformat în lumină şi căldură. Era unul de-ai lor…

— Ce ai de gând să faci acum?

— Aştept să se întoarcă Ylli. Nu se ştie niciodată… Dacă aş putea să-l cumpăr pe Fatmir Cerem… Acum am ca argument suplimentar, ameninţarea unei reacţii din partea americanilor în urma acestui atentat.

— Am face cu mult mai bine dacă am pleca imediat din Bajram Curri, zise Hildegarde. Mie mi-e frică.

*

* *

Fatmir Cerem suportase indiferent reproşurile lui Mohammad Al Jafar, care se întorsese de la Tropoje cu „colonelul” Pedrorika. Sudanezul nu înţelegea cum putuseră fi trădaţi. Fatmir se simţea antrenat într-o afacere care nu îl privea şi acest lucru nu-i plăcea deloc. Dar nu voia să aibă probleme cu „asociatul” său, „colonelul” Pedrorika..

— Cred că ştiu cine a trădat.

Mohammad Al Jafar îi aruncă o privire întunecată.

— Şi nu aţi făcut nimic?

— Nu ştiam că este vorba de o trădare, preciză Fatmir Cerem. Ieri am primit la mine acasă doi străini. Un bărbat şi o femeie, cu un albanez care le era ghid, Ylli Baci. Acesta este vărul unuia dintre oamenii mei. Nu aveam aşadar nici un motiv de neîncredere: spuneau că sunt jurnalişti. Între timp, Britan Mata m-a anunţat că bărbatul este un agent CIA. Asta-i tot.

— Cum adică „asta-i tot”? spuse sufocat de furie arabul. Nu aţi făcut nimic?

Fatmir Cerem îi adresă o privire de gheaţă.

— Aceşti oameni erau invitaţii mei şi când i-am văzut, nu ştiam cine sunt în realitate. Astăzi, agentul americanilor mi-a trimis un mesager. Se află acolo.

El făcu semn către un grup de bodyguarzi care stăteau de vorbă cu Ylli Baci. Din nou, sauditul sări ca ars.

— Un mesager? De ce?

— Vrea să ne întâlnim. Vrea să-mi propună o afacere.

„Colonelul” Pedrorika interveni cu o voce blândă. Nu voia ca discuţia să degenereze.

— Trebuie să-l găsim pe bărbatul acela din Bajram Curri, îl sfătui el. Este duşmanul nostru.

— Şi să-l ucidem pe mesagerul lui! completă arabul.

Lui Fatmir Cerem nu-i plăcea să primească ordine.

— Nu pe el trebuie să-l ucidem, ci pe străin. El mi-a înşelat încrederea venind în casa mea. Acesta este mesajul pe care vreau să i-l transmită ghidul. Mohammad Al Jafar aprobă în tăcere, în mod vizibil uşurat. Era o zi de sărbătoare pentru el. Un atentat aproape reuşit şi eliminarea agentului american.

— *Falemnderit!* zise el înainte de a se urca în 4x4 cu care trebuia să se întoarcă la Tropoje.

Fatmir Cerem nu-i răspunse. Tocmai ieşise dintr-o situaţie extrem de dificilă, cu promisiunea că va spăla în sânge o ofensă minoră, fapt ce ajuta mult la menţinerea prestigiului său. El se îndreptă către Ylli Baci, care urmărise conversaţia de la distanţă, mai mult mort decât viu.

*

* *

Instalat în grădina hotelului *Ermal,* cu Beretta 92 în centură, Malko aştepta din ce în ce mai neliniştit întoarcerea lui Ylli. Trecuseră cinci ore de când plecase *strânger-ul.* În cameră, Hildegarde îşi redacta articolul. În cele din urmă, zări Pajero şi pe

Ylli care apăru imediat. Albanezul nu părea în apele lui. El luă loc la masă şi chemă chelnerul care îi aduse o sticlă de Defender „Success” şi cuburi de gheaţă. *Strânger-ul* se servi cu o mână tremurândă.

— Am crezut că or să mă omoare, spuse el.

— Să vă omoare? De ce?

Ylli îi povesti tot. Aşadar, Britan Mata îl anunţase pe Cerem că el se afla la Bajram Curri. Treaba asta nu-i aducea noroc.

— Fatmir Cerem a venit să-mi vorbească, continuă *strânger-ul.* Mi-a spus că normal era să mă ucidă, dar că am scăpat doar datorită vărului meu. Mi-a spus să vă transmit un mesaj. Mâine va veni în oraş ca să vă ucidă.

— De ce? întrebă Malko.

— V-aţi dat drept un jurnalist ca să intraţi în casa lui. În plus, cred că vrea să-i facă pe plac prietenului său, „colonelul” Pedrorika, care îi este obligat lui Al Jafar.

În ciuda experienţei acumulate, Malko simţi o furnicătură ciudată de-a lungul spinării. Venită din partea lui Cerem, ameninţarea era un lucru extrem de serios.

— Ei bine, nu ne rămâne decât să mergem înainte, spuse el pe un ton ce se voia nepăsător.

Ylli Baci îl privi cu ochii mari.

— Cred că nu aţi înţeles! Oamenii lui au blocat deja cele două drumuri ce pleacă din Bajram Curri către Drin. Cerem nu vrea să vă scape din mână. Singurul drum liber este cel ce duce la Tropoje şi se înfundă acolo, fiind continuat de poteci de munte către Kosovo. Şi toate sunt deja minate.

Malko înregistra spusele ghidului său. Era şocat. Din vânător devenise pradă…

Bajram Curri devenise o capcană mortală. El privi valea din depărtare. Dacă nu-i venea vreo idee, era pierdut.

*

* *

— Ylli, zise Malko, îmi pare foarte rău că v-am antrenat în această porcărie. O să vă pun o întrebare cam ridicolă. Ştiu că în Bajram Curri există o forţă de poliţie. Oare aceasta nu se supune guvernului?

— Pentru lucrurile normale, da, răspunse *strânger-ul.* Însă nu se va pune de-a curmezişul în faţa planurilor lui Fatmir Cerem. El l-a ucis deja pe fostul şef al poliţiei chiar în comisariat. Pentru că

nu l-a apărat pe fratele lui.

— Eram convins de asta, recunoscu Malko. Doresc aşadar să plecaţi. Mâine dimineaţă veţi pleca la Tirana împreună cu Hildegarde.

— Şi dumneavoastră?

— O să încerc să găsesc o soluţie. Pregătiţi maşina pentru drum.

Malko urcă în camera în care se afla Hildegarde. O puse la curent cu decizia luată şi o asigură:

— Vei pleca mâine cu Ylli. Nu vei păţi nimic. Femeile sunt respectate în Albania.

— Iar tu?

— Voi încerca să o scot la capăt singur.

El formă pe Inmarsat numărul de telefon al Centralei CIA din Tirana şi răspunse Joe Rocker.

— Joe, am nevoie de dumneavoastră. Lucrurile au evoluat. Am urgentă nevoie de un elicopter.

— Un elicopter! tresări *field officer.* De ce vă trebuie?

— Ca să-mi salvez pielea.

El îi relată ultimele evenimente, apoi încheie:

— Nu se mai pune problema să pun mâna pe Mohammad Al Jafar. În primul rând trebuie să mă gândesc la viaţa mea. Iată ce am plănuit. În loc să plec pe drumurile păzite de oamenii lui Cerem, voi pleca în munţi. Acolo am de gând să activez Breitling Emergency. Nu aveţi decât să trimiteţi un elicopter care să mă localizeze datorită semnalului de ajutor. Voi abandona acolo 4x4 a lui Ylli Baci.

— Problema este, făcu americanul nenorocit, problema este că nu dispun de nici un helicopter!

— Dar Shik?

— Shik-ul cu atât mai puţin. Armata albaneză nici atât. Există însă un aparat civil în Durres, dar nu ştiu dacă proprietarul lui va accepta să ni-l pună la dispoziţie.

— Telefonaţi imediat la Casa Albă, zise Malko. Explicaţi-i lui Franck Capistrano cum stau lucrurile. Este urgent. O găsi el vreunul în Italia sau în Bosnia.

— Sigur că da, îl aprobă Joe Rocker. Dar pentru a debloca imediat unul, este altă problemă. Având în vedere climatul din Albania, US Army va avea nevoie de „*gun-ships*" ca să-l protejeze pe cel ce va veni să vă salveze pe dumneavoastră.

— Nu pot face o cerere în trei exemplare! spuse Malko exasperat. Dacă nu vă mişcaţi mai repede există posibilitatea de a nu ne mai vedea.

— OK, OK, făcu Joe Rocker. Mă voi ocupa imediat de asta. Un avion mai vechi vine după ambasadoarea noastră ca să o evacueze, dar pilotul nu va accepta niciodată să meargă în nord. Este un civil din State Department.

— Atunci trimiteţi-l pe dracul, strigă Malko furios trântind telefonul.

Nu degeaba CIA mai era denumită CYA[54].

Cineva bătu la uşă.

Ylli Baci stătea în pragul uşii, proaspăt ca un peşte scos din apă de foarte multă vreme.

— Am noutăţi, zise el. Fatmir Cerem vă aşteaptă la cafeneaua din faţa statuii lui, Bajram Curri. Aţi face mai bine să nu vă duceţi.

[54] Cover Your Ass (salvează-ţi fundul!), (n.a.).

Capitolul XVI

— De ce vrea să mă vadă? se miră Malko. Credeam că vrea să mă lichideze.

— Tocmai de aceea a trimis doi oameni de-ai săi aici. După legea *kanoun-ului,* trebuie ca să vă aducă la cunoştinţă intenţia de a vă ucide. Ca să nu fie acuzat că nu v-a avertizat. Să vă feriţi de el că este violent şi s-ar putea să vă împuşte pe loc…

Malko se ridică şi, sub privirile înfricoşate ale lui Hildegarde, îşi pregăti un cartuş pe ţeava revolverului Beretta 92 şi îi trase piedica înainte de a-l pune la brâu. Nu-i rămăsese decât să apese pe trăgaci.

— Să mergem, zise el. Hildegarde, dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, cred că poţi conta pe ajutorul lui „*Wild Bill*" Donovan.

Ylli Baci era alb ca ceara. Ajunseră la intersecţia în care se afla statuia lui Bajram Curri. Land Cruiser-ul era parcat în faţa cafenelei. Vreo doisprezece oameni de-ai lui Fatmir Cerem stăteau adunaţi acolo, alungând trecătorii. Strada era pustie ca într-un „*ghost-town*"[55] dintr-un film western.

— Aşteptaţi, tresări Malko. Eu nu pot face faţă singur la toţi ucigaşii aceştia.

— Nu riscaţi nimic, spuse repede Ylli Baci, Nici unul dintre ei nu ar îndrăzni să vă atingă! Aparţineţi şefului lor. Ar fi o ofensă teribilă pentru el. Deocamdată pericolul vine doar din partea lui Cerem.

Iar şi iar, era vorba de legile *kanoun-ului…*

Ylli Baci opri maşina în faţa cafenelei.

— Rămâneţi în maşină, îl sfătui Malko. Nu se ştie niciodată.

Cu inima strânsă, Malko se dădu jos din maşină şi pătrunse în cafenea. Aceasta era goală, cu excepţia unei mese. Fatmir Cerem era aşezat acolo, mâncând *byrek,* cu un suc de piersici în faţă. Nici nu se clinti când Malko se apropie cu haina deschisă ca să se poată vedea crosa pistolului Beretta.

— Bună seara, zise Malko.

Albanezul îşi şterge cu grijă mâinile pe un şervet şi îl privi

[55] Oraş fantomă, (n.a.).

întunecat.

— Bună seara, răspunse el. Ylli mi-a spus că doreaţi să mă vedeţi. Ce vreţi să-mi spuneţi?

Malko îl privi cu răceală. Cum nu se aşezase la masă, banditul se ridică de pe scaun. Şi el avea arma la cingătoare. De cealaltă parte a cafenelei, barmanul dispăruse undeva în spatele tejghelei. Cei doi bărbaţi se măsurară din cap până-n picioare, apoi Malko vorbi rar în limba germană, ca să fie sigur că este înţeles:

— Reprezint guvernul american, zise el. Tocmai a fost comis un atentat extrem de grav împotriva Ambasadei americane, care s-a soldat cu douăzeci de morţi şi numeroşi răniţi. Atentatul a fost pus la cale în casa dumneavoastră. Cu ochii mei am văzut camionul capcană când pleca de aici.

— Eu nu am nimic împotriva americanilor, făcu Fatmir. Nimeni nu a mai văzut camionul în afară de dumneavoastră...

— Nu contează asta. Îi tăie vorba Malko. Atentatul a fost gândit de bărbatul pe care îl găzduiţi, Mohammed Al Jafar. El are deja nume roase atentate la activul lui, în numele grupării teroriste Ussama Ben Laden. Este căutat peste tot. În această situaţie, am venit să vă fac o propunere. Ori mi-l daţi pe Mohammed Al Jafar şi vom considera că nu aveţi nici un amestec în toată povestea asta, ori refuzaţi şi în acest caz veţi suferi represalii din partea americanilor.

Fatmir Cerem rânji cam forţat.

— Represalii? Ce fel de represalii? Aici nu pot face nimic împotriva mea.

Malko îl privi din nou cu răceală.

— La fel au răspuns şi sudanezii înainte ca o bombă de croazieră să distrugă o uzină din Khartoum. Veţi fi bombardaţi de elicoptere de luptă sau de „*cruise missiles*”. Nu va mai rămâne nimic din frumoasa dumneavoastră casă şi nici din dumneavoastră, iată de ce am dorit să vă văd.

Urmă un moment de tăcere. Era vizibil faptul că Cerem nu se aşteptase la o asemenea ameninţare. El făcu un gest dezinvolt şi zise sfidător:

— Eu unul am venit să vă spun că vreau să vă ucid.

— Asta nu vă va schimba soarta, remarcă Malko. America se va răzbuna oricum. Noi nu mai avem nimic de discutat.

Fatmir Cerem îl privi ironic.

— Vă credeţi puternic pentru că îi aveţi pe americani în spate, dar aici, în Bajram Curri, eu sunt cel care comandă. Şi nimeni nu mă va împiedica să vă ucid. Vă mai las până mâine dimineaţă ca să puteţi expedia femeia cu care aţi venit, împreună cu Ylli Baci, vărul bodyguardului meu. Însă mâine la ora asta veţi fi mort.

Trecând prin faţa lui Malko, el traversă cafeneaua cu paşi mari. Deschise uşa şi se urcă în Land Cruiser, urmat de oamenii săi! Malko se întoarse la Pajero. Ylli Baci trăgea nervos dintr-o ţigară Gauloises blondes.

— Ce aţi făcut? îl întrebă el pe Malko.

— Mâine plecaţi de aici cu Hildegarde.

*

* *

Atmosfera era destul de apăsătoare în jurul mesei. Hildegarde, Malko şi Ylli cinaseră într-un bistrou invadat de pisici flămânde şi frecventat mai cu seamă de munteni cu figuri suspecte. Tuburile cu neon împrăştiau o lumină slabă şi nimeni nu scotea vreo vorbă. Hildegarde Neff era nervoasă şi făcea cocoloaşe din pâine. Ylli deschidea şi închidea capacul brichetei Zippo care avea semnul zodiacal al Fecioarei gravat pe ea, iar „clicul” obsedant părea ameninţător în tăcerea ce domnea acolo.

— Nu vreau să mai plec, zise femeia brusc.

Malko ridică din umeri.

— Nu suntem într-un joc video. Aici se va trage cu gloanţe adevărate. Avem de-a face cu nişte sălbatici. Nu ai de ce te teme pe drum. Ylli va avea grijă de tine.

— Dar tu?

— CIA îmi va trimite un elicopter. Sper că vor fi chiar mai multe ca să-l putem distruge şi pe Mohammad Al Jafar. Eu voi ajunge la Tirana înaintea ta.

— La urma urmelor, nimeni nu te poate ajuta? insistă ziarista.

Urmă o tăcere grea, apoi Ylli Baci spuse cu o voce tremurătoare:

— Am putea, vorbi cu familia Dragobi, cea care are parchingul. Nu se împacă deloc cu Fatmir Cerem, dar nu ştiu dacă au curaj să-l atace.

Malko nu voi să scape această oportunitate.

— Ştiţi cum să-i găsiţi?

— Bineînţeles, spuse *strânger-ul*. Locuiesc în partea de sus a oraşului, lângă comisariatul de poliţie.

— Puteţi să vorbiţi cu ei?

— Acum?

— Desigur. Dacă se poate face ceva, trebuie rezolvat imediat.

Ceasul indica doar ora opt şi jumătate. Ylli Baci se şterse la gură.

— Foarte bine, mă duc. Dacă treaba merge, îl aduc pe Azem Dragobi la hotel.

Malko termină cina doar cu Hildegarde, apoi se întoarseră la hotel pe străduţele întunecoase, pline cu mormane de gunoi şi cu şobolani ce se încăierau cu nenumăratele pisici înfometate. Tânăra jurnalistă se lipi strâns de Malko şi cei doi păreau doi îndrăgostiţi înlănţuiţi sub cerul înstelat. Erau momente în care Malko regreta că nu duce o viaţă normală.

— Nu-ţi pare rău că ai venit cu mine aici? o întrebă el pe fată.

— Nu, şopti ea, Niciodată nu am trăit senzaţii atât de puternice.

Când pătrunseră în holul slab luminat al hotelului Ermal, Malko observă două siluete. El se apropie şi-l recunoscu pe Ylli Baci în tovărăşia unui om solid, îmbrăcat cu un pulover şi cu un aer de ţăran.

Strânger-ul făcu prezentările.

— Dânsul este Azem Dragobi. Bărbatul despre care v-am vorbit. Este dispus să vă ajute.

Azem Dragobi întinse o mână bătătorită. Sub cureaua veche din piele se vedea un imens revolver. Tipul avea ochi şireţi, umbriţi de sprâncene groase şi negre şi o mustaţă care îi ascundea buzele.. Avea un piept de taur.

— I-aţi explicat ce vreau?

— Nu prea. Nu ştiam ce să spun.

— Vreau să atacăm în zori ferma lui Fatmir Cerem şi să-l eliminăm. După aceea, să mergem la Tropoje ca să punem mâna pe Mohammad Al Jaf ar.

— Şi după aceea?

— După aceea mă voi ocupa eu în continuare…

Dacă CIA avea vreo reticenţă în a-l salva pe Malko, cu siguranţă că nu va mai ezita când va şti că este vorba de Al Jafar. Ylli traduse oferta. Uriaşul asculta cu ochii pironiţi în pământ. El răspunse imediat. Cei doi bărbaţi vorbeau extrem de încet. Hildegarde urcase în cameră.

— Spune că vrea cei două sute de mii de dolari, zise Ylli. Este

recompensa oferită de guvern pentru capturarea lui Cerem.

— Sunt de acord să-i dau banii, spuse Malko. Va primi jumătate din ei înainte de atac iar cealaltă jumătate, după ce voi fi în siguranţă. Pentru o mai bună siguranţă, dumneavoastră veţi pleca cu restul de bani şi cu Hildegarde şi ne veţi aştepta la Kukes.

Urmă o nouă discuţie pe şoptite. Azem Dragobi păru dintr-o dată reticent. Convorbirea dură vreo zece minute, fiind presărată cu pauze lungi.

— Vrea să vadă banii, traduse Ylli.

— Nu-i nici o problemă.

Malko se duse în cameră după geanta din piele primită de la Petersen. Coborî în hol şi o deschise în faţa mustăciosului, luminând conţinutul cu lanterna. Albanezul luă un teanc de bancnote şi îl examină cu grijă, scoţând mai multe bancnote. Semăna cu un motan în faţa unui castron cu lapte. Apoi puse banii la loc, cu o undă de regret şi spuse câteva cuvinte.

— Va fi aici la ora şase dimineaţa, spuse Ylli, Are nevoie de o jumătate de oră ca să ajungă la Cerem acasă. Vom ajunge acolo la răsăritul soarelui.

*

* *

La ora cinci, Malko sări din pat. De abia reuşise să închidă ochii. Hildegarde nu dormise nici ea mai bine. El se bărbieri, făcu un duş şi coborî: Încă nu se luminase de ziuă. Ylli Baci era deja în hol.

— Am făcut un tur împrejurul hotelului. Nu am văzut nimic suspect. Malko împărţise banii în două, lăsând o parte în geanta de piele pe care i-o dădu lui Ylli.

— Păstraţi-o bine. Aşteptaţi-mă aici până mă întorc. Într-adevăr, ca să se întoarcă de la Fatmir Cerem, trebuia să treacă prin Bajram Curri înainte de a pleca la Tropoje.

— După aceea veţi pleca împreună cu Hildegarde, iar eu voi pleca la Tropoje. Este un om de încredere acest Dragobi?

Străngер-ul luă o atitudine prudentă.

— Adevărul este că vrea tare mult să câştige cei două sute de mii de dolari şi totodată să-l elimine pe Cerem ca să-i ia locul…

Malko nu mai avu timp să continue. Auzise un zgomotul de motor. Patru maşini 4x4 tocmai se opriseră pe terenul viran din faţa hotelului. Din prima coborî Azem Dragobi. În afară de

revolver, mai avea acum un Kalaşnikov şi mai multe încărcătoare în etuiuri din pânză. El îi strânse mâna lui Malko şi vorbi ceva cu Ylli.

— Vrea să numere banii imediat, spuse acesta. Trebuie să ne grăbim căci în curând se va lumina de ziuă.

Ceremonia avu loc direct pe pământ, în faţa maşinilor, la lumina lanternei. Bancnotele numărate se făcură nevăzute într-un rucsac jerpelit, apoi Dragobi începu să explice planul de atac, iar Ylli traducea:

— Dumneavoastră veţi merge cu el. În total vor fi douăzeci de oameni, cei mai buni pe care i-a putut găsi. La început vor ataca folosind RPG7 ca să elimine cât mai mulţi adversari posibil, înainte de a trece la asaltul asupra casei. El crede că Fatmir Cerem dispune de multe puşti Pulimiot….

Dintr-un 4x4 se zărea ţeava unui RPG 7. Malko luă loc în maşina lui Dragobi, folosită de acesta pentru transportarea ţapilor. Mirosea îngrozitor. Trei inşi se înghesuiră pe scaunele din spate. Micul convoi, de maşini demară, părăsind în viteză oraşul ca să urce panta abruptă a muntelui. Liniştea era absolută. Se mergea cu farurile stinse. Malko se întreba cum de reuşeau să se ghideze. O jumătate de oră mai târziu, începu să se crape de ziuă. Azem Dragobi mormăi ceva şi şoferul opri maşina. Toţi coborâră. Malko putu să admire echipa. Erau oameni simpli, îmbrăcaţi cu canadiene, cu căciuli din lână şi cu pulovere ţărăneşti şi cu o groază de Kalaşnikovuri. Putu să numere şase RPG 7.

Dragobi îi făcu semn lui Malko să-l urmeze. Ei apucară pe o cărare ce şerpuia între două lanuri cu porumb. Domnea o linişte totală, tăiată din când în când de ţipetele unor păsări de noapte. Merseră aşa preţ de vreo douăzeci de minute. Apoi, din nou, albanezul îi făcu semn lui Malko.

Ghemuiţi în spatele unei căpiţe cu fân, cei doi priveau casa lui Fatmir Cerem, ascunsă în spatele unui şir de copaci. Ei ocoliseră intrarea principală, care cu siguranţă era bine păzită.

Prin gesturi, Dragobi îi ceru lui Malko să rămână pe loc, iar el se îndreptă către tovarăşii săi. Abia se distingeau şuşotelile lor în întuneric. Timp de vreo zece minute nu se întâmplă nimic. Parcă îi înghiţise pământul pe toţi. Malko se întrebă dacă nu fusese victima unei înşelătorii magistral puse la punct. Era simplu să şteargă putina cu o sută de mii de dolari în buzunar… Cum era

pe jos, nu avea cum să plece prea departe. Malko tocmai cântărea în minte această ipoteză deloc plăcută, când o explozie surdă îl făcu să tresară.

O lumină portocalie străluci o fracţiune de secundă, luminând clădirea şi arborii ce o înconjurau. Explozia fusese asurzitoare ca un tunet. Urmară câteva secunde de linişte, apoi se auziră din toate părţile rafale de Kalaşnikov, fără să se ştie cine în cine trăgea. Din nou străluciră luminile portocalii ale RPG 7. De astă dată, fu o rafală de vreo şase rachete, dar nici una dintre ele nu atinse casa...

Malko înţelese îngrozit ce se întâmpla: oamenii lui Dragobi erau amplasaţi prea departe şi trăgeau absolut la întâmplare. Muniţia lor exploda izbindu-se de copacii ce serveau drept baraj. În loc să-l neutralizeze pe Fatmir Cerem, ei masacrau arborii. Malko începu să alerge în direcţia în care dispăruse Azem Dragobi. Nu întâlni însă pe nimeni. Undeva, în apropiere, cineva trase o salvă de puşcă. Apropiindu-se, auzi cum dinspre casă cineva răspundea cu o salvă de Pulimiot. Apoi se aprinse lumina unui proiector. Cât despre Dragobi, parcă îl înghiţise pământul.

Înfuriat la culme, Malko o luă la fugă, de-a lungul lizierei. Ocupanţii clădirii răspundeau acum vârtos, luându-i în primire pe asaltanţi.

Aproape la întâmplare, Malko dădu peste unul din oamenii lui Dragobi, care stătea ascuns în spatele unui copac şi-şi consuma muniţia trăgând în zidurile casei lui Fatmir Cerem. Tipul nu avea de gând să facă nici un pas înainte! El aruncă încărcătorul golit şi puse altul în loc. Pe acesta însă nu mai avu timp să-l golească. Se auzi un şuier strident şi fără să mai stea pe gânduri, o luă la sănătoasa. Malko se luă după el. Treaba asta nu-i mirosea deloc bine! După o goană de cinci minute printre lanurile de porumb, în urma lor se aprinse un proiector. Atacul eşuase în mod lamentabil. Gâfâind, Malko se străduia să nu-l scape din ochi pe „bravul luptător”. Dacă rămânea singur, era pierdut! Dintr-o dată se pomeniră la o răscruce de drumuri. Primele raze ale zorilor luminau nişte vehicule.

Malko realiză imediat că erau doar trei. Maşina lui Azem Dragobi dispăruse. Şeful bandei se cărăbănise cu bani cu tot... Rafalele se înteţiseseră şi mai mult auzindu-se tot mai aproape. Primul 4x4 se întoarse. Dintr-un salt, Malko reuşi să se agaţe de portieră şi să se strecoare în spatele maşinii, între ocupanţii

îngroziţi. Unul dintre ei părea rănit şi gemea.

4x4 demară, părăsind cărarea şi intrând pe o pantă stâncoasă. Timp de mai multe minute, Malko nu se gândi decât la un singur lucru; să nu fie azvârlit din maşina care sălta ca o minge din piatră în piatră în gemetele de durere ale rănitului. În cele din urmă, şoferul îndrăzni să aprindă farurile şi spiritele se mai calmară.

Se aflau în creierul munţilor şi în ceaţa depărtării se puteau distinge casele din Bajram Curri. Chipurile bărboase ale celor din maşină erau indiferente şi resemnate. Rănitul încetase să geamă. Ţinea ochii închişi, iar chipul îi era acoperit de sudoare.

Parcă erau animale.

Nimeni nu scotea nici o vorbă. Fură hurducaţi aşa preţ de încă o jumătate de oră, pe nenumăratele serpentine, apoi 4x4 se opri lângă primele case din Bajram Curri. Bărbatul de la volan se întoarse şi îi spuse ceva lui Malko. Acesta deschise portiera şi sări din maşină. Vehiculul plecă imediat. Malko descoperi că se află chiar lângă comisariat, la doar câteva sute de metri de hotelul Ermal.

Negru de furie, el o porni la drum. Atacul său eşuase lamentabil. Nu-i mai rămânea decât să renunţe şi să dispară. Dacă elicopterul trimis de CIA nu venea să-l caute, speranţa sa de viaţă se putea măsura în ore.

Capitolul XVII

— Mergeţi în parcare după maşină, în timp ce eu încerc să iau legătura cu Tirana! îi strigă Malko lui Ylli, gâfâind.

Tânărul îi întinse geanta din piele care conţinea o sută de mii de dolari şi plecă în grabă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Hildegarde.

— Planul meu a eşuat, mărturisi Malko. Trebuie să o ştergem cât mai repede şi să ne ascundem undeva până vine elicopterul după noi. Urcă în cameră, am nevoie de Inmarsat.

Niciodată nu i se păruse mai lung timpul necesar pentru orientarea antenei şi activarea aparatului. În cele din urmă, reuşi să prindă satelitul şi formă numărul. După câteva zgomote, se auzi vocea lui Joe Rocker, *field officer* în CIA.

— *American Embassy...*

— Sunt eu, Malko.

— Totul este OK?

— Nu tocmai, răspunse Malko. Îmi trebuie urgent un elicopter, în dimineaţa asta.

El îi povesti pe scurt cele întâmplate, explicându-i ce se putea întâmpla în continuare....

— *My God!* făcu Joe Rocker îngrozit. Nu ştiu cum am să pot face rost acum de aparat. Am făcut ieri imposibilul, dar cred că mai uşor am ajunge în lună.

— Sunaţi-l pe Franck Capistrano.

— Acum la Washington este ora unu dimineaţa... Oricum, o să încerc. Aseară am vorbit cu omul nostru din COS, din Banja Luka, Bosnia. El a spus că se face luntre şi punte ca să găsească ceva. Toată lumea vrea să vă sară în ajutor, dar de vină este împuţita asta de birocraţie.

— *Himmel Herr Gott!* izbucni Malko. Când un pilot american a fost doborât în Bosnia, acum trei ani, au trimis tot ce putea zbura...

— Aveţi dreptate, făcu nefericit Joe Rocker.

Malko trânti telefonul, disperat. Ca cea mai mare putere din lume să nu poată găsi un prăpădit de elicopter era un lucru de-a dreptul aberant. Era clar ca lumina zilei; el nu era cetăţean american...

*

* *

Cinci maşini 4x4 coborau în viteză pe drumul ce lega Bajram Curri de moscheea nou-nouţă construită de saudiţi. Ele se opriră chiar în faţa parchingului ce-i aparţinea lui Azem Dragobi. Un bărbat ieşi din primul vehicul, cu un RPG 7 la umăr şi, cu calm, luă la ochi foişorul de pază în care un paznic dormita lângă arma sa, rezemat de un imens proiector. Nenorocitul nici nu avu timp să se trezească: racheta antitanc îl spulberă împreună cu foişorul, proiectorul şi sacii cu nisip. Cel care trăsese, o luă la fugă către grilajul din fier al parchingului. Puse o altă rachetă în lansator şi trase.

Urmă o flacără portocalie, însoţită de o explozie surdă şi grilajul dispăru. Oamenii lui Fatmir Cerem năvăliră înăuntru şi începură să tragă în maşinile parcate acolo. După câteva minute, parchingul era o mare de flăcări. Rezervoarele cu benzină explodau unele după altele, alimentând văpaia. Ucigaşii lui Cerem bătură în retragere şi se întoarseră la maşinile lor. Începuse vânătoarea: trebuiau pedepsiţi toţi aceia care se ridicaseră împotriva tânărului bandit.

Pe străzile din Bajram Curri nu se mai vedea nici ţipenie de om. Două 4x4 se opriră pe strada principală, în faţa unui mic magazin. Cele două vânzătoare şi patronul, care era un văr de-al lui Azem Dragobi, nu mai avură timp să iasă afară. O rachetă pulverizează magazinul şi pe cei din interiorul lui. Maşinile părăsiră oraşul. Fatmir Cerem îşi rezervase dreptul de a se răzbuna pe principalul vinovat pentru afrontul suferit. Adică pe Malko.

*

* *

Ylli Baci sosi la hotel cu sufletul la gură. Urcând câte patru trepte deodată şi dând buzna în camera în care se aflau Malko şi Hildegarde.

— Au distrus toate maşinile din parching! îi anunţă el, alb la faţă. Pajero este făcut scrum.

Malko simţi că îngheaţă. Acum nu mai aveau nici un mijloc să iasă din încercuire... De altfel nici nu mai avu răgazul să reflecteze asupra celor auzite. Cineva bătea la uşă. Directorul hotelului venise cu o hârtie în mână. Cu o plecăciune adâncă, el bolborosi câteva cuvinte în albaneză.

— V-a adus nota de plată, traduse Vili. Vrea să plecaţi imediat

din hotel. Altfel, Fatmir Gerem îl va distruge, iar pe el îl va ucide. Nimeni nu are voie să vă mai ajute.

Malko luă nota, privi calculele şi scoase un teanc de bancnote în ieka. Numără câteva şi i le întinse albanezului.

— Are aici datoria şi banii pentru încă trei zile în plus. Zise el. Dacă se întoarce, spune-i că îl împuşc în picioare.

Un gest plin de demnitate, dar care nu rezolva mare lucru... Era destul de puţin probabil că CIA va trimite un elicopter... În timp ce patronul hotelului se retrăgea urmat de Vili, Malko îl sună din nou pe Joe Rocker. Acesta îi spuse imediat:

— Nu am veşti prea bune! Elicopterul din Durres este în pană. Încerc să negociez cu armata albaneză, dar aceasta nu are decât două aparate. Aştept dintr-o clipă în alta răspunsul din Banja Luka.

— Afurisită treabă! Aici lucrurile au luat o întorsătură foarte proastă. Nici maşină nu mai am acum...

Field officer rămase tăcut atât de mult, încât Malko crezu că a închis telefonul.

— Mai sunteţi pe fir, Joe?

— Da, sunt aici, pe naiba, făcu americanul cu o voce schimbată. Cred că am să iau Hummer-ul şi, împreună cu Mark, vin să vă caut.

— Credeam că nu aveţi voie să părăsiţi Tirana.

— Acestea erau ordinele, confirmă Joe. Dar de atunci s-au întâmplat cam multe măgării. *Compound-ul* a sărit în aer. Ambasadoarea s-a cărat, iar Grant şi Bob au murit. Acum COS sunt eu. În acest caz, am o singură dorinţă: să nu-mi fie ruşine tot restul vieţii când mă voi privi în oglindă... Aşa s-ar întâmpla dacă v-aş lăsa să crăpaţi în Bajram Curri. Toată tărăşenia asta cu helicopterul mai poate dura.

— Apreciez mult intenţia ta, zise Malko, dar sunt două probleme, în primul rând, nu veţi putea fi aici decât mâine, deoarece podul din Komani a fost luat de ape. Sunt opt ore de drum şi noaptea este exclus să puteţi conduce. În al doilea rând, drumurile sunt păzite de oamenii lui Cerem.

— O să-i tratăm cu nişte atenţii mai speciale! făcu Joe Rocker. N-am de gând să vă las baltă. Vă voi suna pe telefonul Inmarsat, imediat ce vom fi pe drum.

— Să sperăm că vom mai avea telefonul, oftă Malko.

În momentul în care închidea telefonul, apăru Ylli Baci, cu

răsuflarea tăiată.

— În faţa hotelului este o maşină roşie 4x4, plină cu oamenii lui Cerem, zise el cu o voce ce-ţi îngheţa sângele în vine. Au cu ei un RPG 7.

Malko rămase tăcut. El avea un revolver Beretta 92 cu patru încărcătoare, o puşcă Kalaşnikov cu trei încărcătoare şi o sută de mii de dolari cash. Era prea puţin ca să ţină piept unei armate de gealaţi super înarmaţi. El luă Kalaşnikovul şi coborî, urmat de Ylli Baci. Trei bărbaţi stăteau de vorbă cu patronul. Toată lumea tăcu în clipa în care Malko apăru. Unul dintre nou-veniţi se apropie de Ylli şi îi spuse o lungă frază în albaneză, făcând semn către Malko.

— Au venit după dumneavoastră, traduse Ylli. Vor să vă conducă la şeful lor care se află în oraş. Nu au dreptul să vă atingă… Dacă refuzaţi, îl vor ucide pe patron şi vor distruge hotelul…

Viaţa patronului nu era cu adevărat preţioasă pentru Malko, dar era o chestiune de principii.

— Spuneţi-le că voi da curs invitaţiei făcute de şeful lor, răspunse el. Să părăsească imediat hotelul.

Tensiunea scăzu imediat. Era vizibil faptul că îl crezură pe Malko. În ţara asta, cuvântul unui bărbat era sfânt. Ei se întoarseră la maşina roşie, care plecă în trombă. Ylli îl privea pe Malko stupefiat.

— Doar nu aveţi de gând să mergeţi! Vă vor ucide…

— Şi dacă nu mă duc, se va întâmpla acelaşi lucru, remarcă Malko liniştit. Nu avem nici o posibilitate de fugă, nici măcar o maşină, în cel mai fericit caz, Joe Rocker va fi aici abia mâine. Nu am putea rezista unui asediu aici având în vedere armamentul de care dispun bandiţii. Dumneavoastră şi Hildegarde trebuie să rămâneţi de-o parte… Mă duc să o previn.

El urcă în cameră. La primul etaj îl văzu pe „*Wild Bill*" Donovan ieşind din biroul său. Părea îngrijorat.

— *Young man,* aveţi probleme serioase. *Some major problems,* spuse el.

— Este adevărat, recunoscu Malko. Dar se pare că mi le-am căutat cu lumânarea.

— Sunt la curent cu toate, îi spuse englezul. Dacă m-aţi fi întrebat, v-aş fi avertizat în legătură cu nenorocitul acela de Azem Dragobi. Este un *asshole* şi un laş. Nici măcar nu a luat

parte la atacul în care opt dintre oamenii săi au murit. De fapt aceştia nici măcar nu făceau parte din banda lui. A angajat nişte prăpădiţi de fermieri, tipi care se ocupă cu traficul de arme pe măgăruşi, promiţându-le ceva bani. Nu erau deloc antrenaţi pentru tipul acesta de luptă.

— Mi-am dat seama, făcu Malko.

„Wild Bill" Donovan râse cu amărăciune.

— Afacerea făcută nu i-a adus noroc! A fost prins când încerca să şi ia tălpăşiţa cu dolăraşii, pe drumul spre Kukes. A fost legat de mâini şi de picioare, iar Fatmir i-a vârât o grenadă în pantalon, spunându-i că nici mort nu va avea c... la fel ca şi în viaţă...

Ce încântători ar fi aceşti oameni în mijlocul unui salon... Malko încerca o satisfacţie secretă ştiind că cel care îl trădase fusese pedepsit. „*Wild Bill*" îi domoli puţin bucuria.

— În cele din urmă, Fatmir a înhăţat dolarii, iar după ce vă va lichida, va pune laba şi pe cealaltă jumătate. Va râde cu lacrimi toată iarna.

Iarăşi o mostră de umor englezesc...

Malko schiţă gestul de a pleca. Dar englezul îl reţinu.

— *Wait a munute!* Sunteţi un băiat simpatic, un adevărat maverick[56]. Am de gând să vă ajut. Maşina mea este la scară. Plecăm pe drumul ce înconjoară şcoala. Vom ajunge repede în munţi, fără să fim nevoiţi să trecem prin Bajram Curri. Într-o oră şi jumătate, suntem sus pe creastă de unde vom avea totul sub observaţie. Acolo este frontiera cu Kosovo. Vom lăsa maşina şi vă voi conduce pe un traseu neştiut de nimeni. Este drumul pe care îl folosesc ori de câte ori trebuie să mă întâlnesc cu ofiţerii sârbi. Nu este minat.

Malko ezită. Propunerea părea ispititoare. Însă nu-l putea lua cu el pe Ylli Baci care, fiind albanez, ar fi fost imediat masacrat de sârbi.

— Mulţumesc. Voi merge la întâlnirea cu Fatmir Cerem. Vom vedea dacă este într-adevăr un om de onoare.

" Wild Bill" Donovan rânji.

— Bullshit! Veţi fi asasinat! Cu atât mai rău pentru dumneavoastră. Eu unul sunt un tip paşnic, un adept al soluţiilor paşnice.

Vexat, el îi întoarse spatele lui Malko şi se întoarse în biroul lui.

[56] Neîmblânzit, (n.a.).

Malko se urcă în cameră şi-i povesti lui Hildegarde ultimele evenimente.

— Rămâi aici cu Ylli. O sfătui el. Habar n-am cum se va termina toată povestea asta, dar tu nu rişti nimic.

Ea izbucni în hohote de plâns. Lui Malko însă nu-i plăceau despărţirile lacrimogene. El o sărută repede şi ieşi. Ylli îl urma ca o umbră.

— Vin şi eu cu dumneavoastră, zise el. Poate reuşesc să mai aranjez un pic lucrurile.

Malko îl privi emoţionat. *Strânger-ul* ştia bine că nu mai era nimic de aranjat. Pur şi simplu dorea să nu-l lase să înfrunte singur moartea.

— Îţi mulţumesc pentru asta. Dacă lucrurile se vor termina cu bine, te asigur că nu voi uita ce faci pentru mine.

Ei traversară holul într-o tăcere mormântală, prin faţa patronului consternat.

În faţa hotelului era pustiu. Pe terenul din spate se afla doar un cioban cu caprele. Oraşul întreg părea mort. Pe cerul albastru nu se vedea nici un nor. Malko se îndrepta cu paşi liniştiţi, stăpânindu-şi bătăile inimii şi zicându-şi că era mult mai puţin trist decât dacă ar fi murit de cancer după mai multe luni de suferinţă. Dacă într-adevăr Fatmir Cerem era un om de onoare, mai avea o şansă să scape cu viaţă. Se puteau înfrunta cu arma în mână.

— Aş vrea să vorbesc eu cu el mai întâi, propuse Ylli cu o voce nesigură. Cel puţin, pe mine mă cunosc. Am să-i spun că americanii…

— Americanii sunt departe, spuse Malko. Poate că mai târziu vor arunca nişte bombe peste Fatmir Cerem şi prietenii lui, dar atunci noi nu vom mai putea asista la asta.

În momentul în care treceau prin faţa statuii lui Bajram Curri, văzu maşinile. În mijlocul pieţei se aflau două 4x4, pline până la refuz cu arme. La o sută de metri mai încolo, staţionau alte trei maşini, blocând întreaga circulaţie. De altfel, nimeni nu ar fi îndrăznit să se mai mişte. Toate magazinele aveau obloanele lăsate. Malko se îndreptă spre centrul şoselei, trecând prin faţa celor două 4x4. Una din ele era cea roşie care venise după ei la hotel. Ylli Baci era livid, cu faţa crispată şi mersul ţeapăn.

— Unde este Fatmir Cerem? întrebă Malko.

Tânărul albanez nu mai avu timp să răspundă. Portiera unui

4x4 – un Land Cruiser – se deschise larg şi Fatmir sări din maşină. Avea părul lins, bărbia arogantă şi purta o cămaşă roşie şi un pantalon negru, încins cu o curea din argint. Patul revolverului Browning, de fabricaţie braziliană, se vedea ieşind din centură. Banditul făcu câţiva paşi în direcţia lui Malko. În spatele lui, gorilele ocupau tot drumul, grozăvindu-se cu puştile Kalaşnikov.

Fatmir Cerem se opri, încrucişându-şi braţele la piept şi strigă ceva.

— Spune că aveţi curaj, nu glumă! traduse Ylli Baci. Şi că va fi o adevărată plăcere pentru el să vă ucidă.

— Comunicaţi-i vă rog, că plăcerea va fi reciprocă, completă Malko.

Ylli traduse, făcând în acelaşi timp un gest amical vărului său, care se afla printre gărzile lui Cerem. Fatmir izbucni într-un râs cam forţat, apoi adăugă ceva.

— Vă întreabă dacă aţi adus şi cealaltă parte de bani care îi lipseşte.

— Banii se află la hotel, zise Malko. Poate să meargă singur după ei.

În timp ce Ylli traducea, el făcu un pas înapoi cu mâna pe Beretta 92.

Se aşternu liniştea. Ai fi zis că este o scenă dintr-un western. Puţinii trecători îşi ţinură respiraţia. Malko era încordat ca o coardă de vioară, Un bărbat ca Fatmir Cerem ştia să se servească de o armă. El era atât de concentrat, încât tresări când simţi în spate ţeava unui Kalaşnikov.

Ocupanţii maşinii roşii coborâseră şi îl înconjuraseră. Cu un gest iute, unul din ei îi smulse revolverul şi îl aruncă în pulberea drumului. Apoi se retraseră iute, având grijă să nu stea în spatele lui Malko. Fatmir Cerem izbucni într-un hohot de râs vesel şi spuse ceva.

— Spune că a promis că vă va ucide, nu că se va bate în duel. Malko îşi privi revolverul care zăcea în drum la câţiva metri de el.

Ajunsese la capătul călătoriei. Nu avea să ajungă nicicum la arma sa, căci l-ar fi ciuruit gloanţele lui Cerem, dar trebuia cel puţin să încerce. O clipă închise ochii, revăzând cu ochii minţii cum violează crupa de vis a Alexandrei, eterna sa logodnică, apoi îşi încordă toţi muşchii şi se pregăti să facă saltul, ca pentru o cursă de o sută de metri.

Vocea lui Ylli Baci îl făcu să tresară. Tânărul *strânger* îl apostrofa violent pe Fatmir Cerem în albaneză. Malko desluşi cuvântul *kanoun.* Reacţia banditului nu se făcu aşteptată. Cu chipul crispat de furie, Fatmir îşi smulse din centură arma şi deschise focul asupra bietului Ylli. Se auziră trei împuşcături, iar *strânger-ul* se îndoi din şale, cu gura deschisă, ca şi cum tocmai ar fi terminat epuizat o cursă lungă. Cu o mişcare lentă, el se prăvăli pe asfaltul inegal şi rămase imobil cu mâinile crispate pe pântec.

Fatmir Cerem strigă ceva în albaneză, ce îi făcu pe ceilalţi să râdă în hohote. Apoi adăugă în germană, ca să înţeleagă şi Malko, arătând cu mâna către trupul lui Ylli Baci:

— Câinele ăsta şi-a trădat clanul! Şi-a meritat din plin moartea. Acum, vine şi rândul tău.

El întinse către Malko braţul înarmat cu uriaşul revolver Browning, cu care tocmai îl doborâse pe strânger-ul din CIA. Dezarmat, el era o ţintă vie, aflată la mai puţin de zece metri distanţă.

Capitolul XVIII

Lunga rafală îi luă pe toţi prin surprindere, inclusiv pe Malko. Întâi crezu că unul dintre oamenii lui Cerem făcuse exces de zel. Apoi văzu în faţa sa cum trei pistolari se prăbuşesc şi îşi dădu seama că se trăgea din spatele său. El se întoarse şi simţi că i se opreşte inima în piept.

„Wild Bill" Donovan răsărise din arena de peste drum, cu o puşcă mitralieră Pulimiot şi cu un încărcător Camembert, agăţat de cleştele ce-i ţinea loc de mână. Patul puştii era bine prins în subsuoara dreaptă. El înainta ca la paradă, trăgând rafale scurte, teribil de precise. În numai câteva secunde, cei patru pistolari care îl dezarmaseră pe Malko zăceau pe asfalt, ciuruiţi de gloanţe. Supravieţuitorii se năpustiră către maşini. Unul dintre ei ridică puşca, dar Pulimiot-ul se răsuci către el şi o lungă rafală îi spulberă creierii.

Fatmir Cerem scoase un urlet de furie în momentul în care „*Wild Bill*" ajunse lângă Malko. Banditul fu nevoit să sară în maşina sa şi să demareze în trombă. Englezul îi zâmbi lui Malko.

— Nu m-am mai distrat aşa de tare de când am fost în Malvine!

Strada rămăsese pustie, presărată cu morţii şi răniţii abandonaţi de către restul bandei.

Englezul lăsase în urma sa o dâră de dulii goale ce străluceau în lumina soarelui.

— De ce nu l-aţi doborât pe Fatmir Cerem? îl întrebă Malko.

— Asta nu este problema mea, răspunse englezul. Eu unul sunt un om paşnic. Pur şi simplu, am dorit să restabilesc echilibrul de forţe între un gentleman şi o bandă de ticăloşi.

Brusc, un geamăt îi făcu să se întoarcă, Ylli Baci se închircea într-o baltă de sânge.

— Dumnezeule! Trăieşte! strigă Malko.

El alergă spre Ylli şi îi înălţă capul. Tânărul deschise ochii, cu faţa schimonosită de durere, dar nu spuse nimic.

— Există vreun spital în apropiere?

— Da, este unul în vale. Hai să-l ducem în maşină.

El făcu un semn către 4x4 roşu ai cărui ocupanţi erau acum morţi. Cheia se afla în contact. Cei doi reuşiră să-l bage pe Ylli în

spatele maşinii. Cum îl mişcau, cum izbucneau ţipete de durere. Malko trecu la volan. „*Wild Bill*” Donovan se instală alături de el, cu puşca pe genunchi. După cinci minute erau la spital. Acesta arăta jalnic. O pisică moartă zăcea într-un bazin din faţa intrării pentru urgenţe. Englezul intră primul şi chemă un infirmier care se uita ca prostul. Datorită puştii, sau autorităţii sale, infirmierii şi doi medici se precipitară în jurul rănitului. El fu luat cu o targă şi dus direct în sala de operaţii. „*Wild Bill*” Donovan şi Malko se instalară pe o banchetă desfundată, aflată în sala de aşteptare. Pe pereţi se scurgea apa, dalele erau sparte şi un miros îngrozitor de anestezic plutea în aer.

Cu mişcări liniştite, Donovan rezemă alături puşca îndreptată către intrare şi scoase din buzunar o butelcă din metal pe care o deschise înainte de a i-o da lui Malko.

— Dumneavoastră aţi stat în linia întâi... Luaţi, este un Defender „vechi de cinci ani”.

Deşi ar fi preferat o duşcă de votcă, Malko aprecia scotch-ul făcut din malţ pur. După el, Donovan trase un gât zdravăn, apoi spuse gânditor:

— Sunt obligat să fac un raport pentru deştepţii din Bruxelles... Se presupune că eu nu am voie să intervin în certurile particulare, în mod oficial, nici nu sunt înarmat. Fapt de altfel de-a dreptul aberant în ţara asta...

Aşezaţi pe banchetă, ei discutară îndelung, trecându-şi pe rând plosca unul altuia. „*Wild Bill*” cunoştea bine Pakistanul şi Khiber Pass. La fel ca Malko, văzuse o groază de ţări.

Îngrijorat, Malko privi la acele supradimensionate ale ceasului său, Breitling B-1.

Ylli Baci era de mai mult de două ore în sala de operaţii. Mai aşteptară încă o jumătate de oră până să apară un chirurg, cu bluzonul pătat de sânge. El i se adresă în albaneză lui „*Wild Bill*” Donovan, care îl asigură pe Malko.

— Crede că Ylli se va reface. A primit trei gloanţe, dar numai unul din ele a fost periculos... L-au aranjat bine. La spitalul acesta, personalul s-a specializat în rănirile produse de arme de foc.

El se ridică în picioare.

— Haideţi să o liniştim şi pe prietena dumneavoastră.

— Când vom putea să-l vedem pe Ylli? întrebă Malko.

— Nu mai devreme de mâine dimineaţă, dacă vreţi să fie

conştient, răspunse chirurgul. A suferit o operaţie foarte grea.

Cei doi se întoarseră la Toyota roşie. În faţa statuii lui Bajram Curri, „*Wild Bill*" Donovan îl sfătui pe Malko:

— Să lăsăm aici maşina. O să ne continuăm drumul pe jos.

Cadavrele erau tot acolo unde le lăsaseră, înconjurate de o mulţime de gură-cască care apăruseră de peste tot. Feţele morţilor fuseseră acoperite şi o ambulanţă începuse să-i adune fără grabă. Strada se animase niţel, magazinele fuseseră deschise, dar nu se vedea nici o maşină. Aerul era plin de particule de funingine şi, ceva mai departe, parchingul continua să ardă împrăştiind un miros îngrozitor de cauciuc ars.

„*Wild Bill*" Donovan, înarmat cu Pulimiot-ul, păşea încântat, în ciuda acestui masacru.

— Aţi câştigat timp, îi spuse el lui Malko. Fatmir este obligat să reflecteze niţel. Nu se aştepta deloc la reacţia mea. Pistolarii săi sunt nişte maimuţoi care fac pe nebunii cu Kalaşnikovurile lor. Şi-a dat seama că nu se poate bizui pe ei. S-a făcut de râs, fapt foarte grav pentru un om ca el. Va încerca să-şi ia revanşa. Deci va încerca să vă ucidă. Ce mai ştiţi despre prietenii din Tirana?

— Vor sosi aici abia mâine dimineaţă... În cazul în care vor reuşi...

„*Wild Bill*" Donovan râse încântat.

— În cazul ăsta, vă sfătuiesc să nu vă mişcaţi din hotelul nostru de „*patru stele*". Eu rămân cu dumneavoastră. Avem parte de un moment de respiro până se reorganizează Fatmir Cerem.

— S-a întors la el acasă?

— Desigur. Trebuie să se sfătuiască cu fraţii şi cu tatăl său. Acesta este de fapt adevăratul şef al familiei.

Nici nu pătrunseră bine în hotel, că patronul se repezi la ei. Fatmir Cerem reacţionase deja. El trimisese un mesager care să anunţe că va da foc hotelului dacă străinii nu sunt daţi imediat afară. Donovan coborî voit neglijent ţeava puştii către albanez.

— Dacă nemernicii aceia se, vor întoarce, eu îl voi aştepta. Doar un telefon dacă dau şi imediat NATO va trimite forţele armate. Eu am de condus o misiune oficială a Comunităţii Europene.

Patronul lăsă capul în jos şi adăugă o precizare ce îl făcu pe englez să tresară.

— *Oh,* se pare că l-am ucis pe unul dintre fraţii lui Cerem, zise

el. Era tipul cu tricou verde de lângă el. Nu că ar fi o pierdere prea mare, dar acest lucru declanşează aplicarea *kanoun-ului.* Fatmir a ameninţat că are nevoie doar de douăzeci şi patru de ore ca să-şi înmormânteze fratele, apoi va lovi.

— Peste douăzeci şi patru de ore, eu s-ar putea să fiu deja departe, dar ce se va întâmpla cu dumneavoastră?

Odată ajuns la biroul său, „*Wild Bill*" Donovan îşi puse puşca pe masă şi îndreptă cleştele din oţel spre pieptul lui Malko, cu un zâmbet încântat.

— *Young man,* în viaţă mi-am asumat o mulţime de riscuri şi norocul a fost întotdeauna de partea mea, cu excepţia zilei când un şrapnel mi-a smuls mâna. Mulţi dintre tovarăşii mei nu au avut această şansă şi au căzut prin toate colţurile lumii, dându-şi viaţa pentru Anglia şi pentru Regină. Astfel că, la vârsta mea, când mai am atât de puţin până să ies la pensie, pot să mor liniştit cu arma în mână, iar cei din Southampton vor fi mândri de mine…

După aceste cuvinte definitive, el deschise un dulap şi scoase două încărcătoare noi pentru Pulimiot, pe care i le dădu lui Malko.

— Acum este rândul dumneavoastră să faceţi de gardă.

El se lăsă să cadă într-un fotoliu, cu o sticlă de Defender „vechi de cinci ani" cu care îşi umplu din nou plosca. Era un tip organizat.

Hildegarde fuma o ţigară, aşezată pe unul din cele două paturi. După aspectul scrumierei, se vedea că nu este prima ţigară. Când îl văzu pe Malko, ea îi sări în braţe şi îl strânse cu pasiune.

— *Oh, mein Gott!* Eşti viu! Ce frică mi-a fost!

— Şi mie, mai avu timp să spună Malko, înainte ca ea să-i strivească buzele cu un sărut.

*

* *

Joe Rocker şi Mark Adams, cei doi *field officers* care supravieţuiseră atentatului din Tirana nu mai găsiră pe nimeni care să-i însoţească. Din fericire, ambasadoarea fiind evacuată, ei nu mai aveau de la cine să primească ordine. După ce încredinţaseră paza ambasadei şi a ceea ce mai rămăsese din *compound* unui locotenent, porniseră la drum, cu maşina burduşită cu arme şi muniţii, cu hrană şi mijloace de

comunicaţie. Plecând din Tirana, se simţeau de parcă ar fi fost vorba de un voiaj în lună. Joe Rocker, care conducea maşina cu o grijă deosebită, evita pe cât putea de bine căruţele cu cai, autobuzele şi tractoarele ce le tăiau calea la fiecare pas. Mark Adams observa peisajul dezolant cu inima strânsă.

— Ce mai ţară! oftă el. Este mai nenorocită chiar şi decât Bosnia.

El aruncă o scurtă privire la ceas. Era aproape prânzul. Rulau în medie cu treizeci la oră, stârnind mirarea celor din jur, cu maşina lor de camuflaj destul de stranie. Aveau cu ei mâncare destulă şi câteva navete cu *Ghna,* apa minerală locală.

— *Shit!* înjură Joe Rocker.

Ajunsese la o bifurcaţie şi bineînţeles, nu era nici un indicator pus acolo. Adams coborî şi întrebă un ţăran ce trebăluia în lanul cu porumb.

— Komani?

Albanezul le făcu semn către drumul din dreapta, însoţind informaţia cu un lung comentariu ce rămase o eternă enigmă pentru americani. Peste o oră, ei ajunseră la podul distrus de ape... Fură atât de descurajaţi, încât se hotărâră să se întoarcă la Tirana. Trebuiau însă să-l prevină pe Malko. După ce instalară aparatul Inmarsat pe capota maşinii, ei îl sunară.

*

* *

Malko încerca să se odihnească puţin, când sună telefonul. Totul părea calm şi începuse să creadă că vor scăpa în cele din urmă. Vocea lui Joe Rocker îi ridică şi mai mult moralul. Din păcate, nu pentru mult timp.

— Ne-am blocat, îl anunţă americanul, trebuie să ne întoarcem din drum.

— Nici vorbă, făcu Malko, Trebuie să fiţi aici mâine dimineaţă. Vă explic imediat ce trebuie să faceţi.

Ajutându-se cu harta lui, enumera toate satele prin care trebuiau să treacă.

— Acum este prânzul. Veţi petrece noaptea la Fierze. Dacă plecaţi de acolo foarte devreme, puteţi ajunge aici la zece dimineaţa. Atunci vor începe adevăratele probleme. Pentru că va trebui să plecaţi din nou.

— OK, OK, făcu Joe Rocker. *One bridge at a time. We keep în*

touch.[57]

Când Malko închise telefonul, avea moralul ridicat. Cu Hummer-ul puteau porni la drum şi ocoli barajele ridicate de Fatmir Cerem. Un singur lucru îi umbrea bucuria: trebuia să-l părăsească în spital pe Ylli Baci, care nu era transportabil. Trebuia să vină să-l ia cu un elicopter imediat ce va găsi unul.

Nu-i mai rămânea decât să numere orele şi să spere că Cerem avea să respecte intervalul de douăzeci şi patru de ore.

*

* *

Mohammad Al Jafar privea norii care începuseră să acopere crestele munţilor. Aşezat la marginea unui lan cu porumb, cu faţa către râu, el mânca un byrek pe care soldaţii din UCK i-l cumpăraseră dintr-o cafenea din Tropoje.

Câţiva oameni jucau cărţi ceva mai departe fără să-i dea nici un fel de atenţie. Nu-i părea rău că plecase din casa lui Cerem, unde viaţa îi era în pericol. Dacă americanii ar fi venit să-l atace pe bandit, ar fi încurcat-o. Puteau să bombardeze zona, cu ajutorul unor elicoptere. Deja nu mai avea ce face în Albania şi începuse să sufere de claustrofobie. Se adăpostise într-o cămăruţă din vechea şcoală, unde putea să-şi aştearnă covorul de rugăciune. Dar de fiecare dată de câte ori ruga pe vreun soldat albanez ca să-l însoţească până la moscheea construită de saudiţi, era refuzat. Aceşti combatanţi musulmani beau bere, mâncau carne de porc şi nu obişnuiau să se roage...

Îl durea inima să vadă cum dolarii săi fuseseră risipiţi pentru aceşti necredincioşi, dar nu avea încotro. Trebuia să urmeze linia stabilită de Ussama Bin Laden. Să creeze un cap de pod solid în Kosovo. Lupta lor putea să dureze ani de-a rândul, iar investiţia să fie de lungă durată.

El ridică privirea la zgomotul unui vehicul. Din el apăru „colonelul" Pedrorika îmbrăcat cu un costum nou de luptă. Telefonase la Bajram Curri şi părea deosebit de mulţumit. El se aşează pe iarbă lângă arab.

— Britan Mata nu a murit degeaba! spuse el. Am informaţii noi. Jumătate din *compound-ul* american a fost distrus şi americanii au cerut albanezilor să le dea voie să-şi construiască nişte bunkere subterane. Ambasadoarea a plecat deja la Roma, lăsând în locul ei pe însărcinatul cu afaceri şi pe ataşatul militar.

[57] Rezolvăm lucrurile pe rând. Păstrăm legătura, (n.a.).

Întreaga Tirana a fost impresionată de acest atentat ce prejudiciază relaţiile dintre Albania şi Statele Unite... Americanii le reproşează albanezilor că nu le-au protejat ambasada.

Veştile îi produseră lui Al Jafar o bucurie imensă. Singur, hăituit de CIA, ascuns în munţii aceştia unde se trăia ca în Evul Mediu, reuşise un atentat care îi costa pe americani cât zeci de rachete de croazieră, a câte un milion de dolari fiecare. Nu avusese nevoie decât de un camion şi acela de furat, de nişte exploziv cumpărat pe o nimica toată şi de un kamikadze cretin. De la început ştiuse că şansele de supravieţuire ale lui Britan Mata erau egale cu zero.

Dar în felul acesta, cretinul acela devenise un martir...

— Ai ceva pentru mine? Unde este paşaportul pe care mi l-ai promis? Nu am de gând să stau aici până la infinit. Americanii vor dori să se răzbune... Misiunea mea s-a încheiat. Trebuie să plec cât mai repede.

„Colonelul" Pedrorika surâse.

— Există o mică problemă. Tipul care a procurat paşaportul a fost arestat de cei din Shik şi torturat cu sălbăticie.

— Fie ca Alah cel Atotputernic să-i aline suferinţele! murmură Mohammad Al Jafar. Deci am rămas fără paşaport.

— Nu, zise Pedrorika triumfător. Noi avem mulţi prieteni în Shik. Paşaportul a fost confiscat, dar ei nu l-au predat americanilor, aşa că am putut să-l luăm uşor înapoi. Nu vor observa imediat dispariţia lui. Mâine dimineaţă va fi adus aici de către un mesager.

— Dar numele meu înscris în el este deja cunoscut, obiectă Al Jafar.

— De către cine? Americanii cred că paşaportul mai este încuiat într-un sertar, în deplină siguranţă, aşa că nu au difuzat încă numărul şi numele sub care este înregistrat. Poţi să-l foloseşti liniştit. Mâine te conduc la Shenglin cu o escortă dată de Fatmir Cerem. Te vei îmbarca pentru Italia mâine seară. Ai un loc rezervat pe vaporul pentru Bari.

Mohammad Al Jafar îşi ascunse bucuria sub o remarcă acerbă.

— Ce mai ştii despre acel agent american care bate drumurile prin Bajram Curri?

— O, nu ne va mai plictisi prea mult, zise „colonelul". Mâine ne vom ocupa şi de el, înainte de plecarea ta.

Capitolul XIX

Prudent, Malko se instală în fotoliul desfundat din hol, cu ochii ţintă la intrarea în hotel şi cu Pulimiot-ul primit de la „*Wild Bill*" Donovan pus alături de el. Nu dorea să aibă vreo surpriză. De când se înfruntase cu Fatmir Cerem, îşi dăduse seama că legea *kanoun*-ului putea suporta şi anumite derogări. În loc de duel şi de loialitate, Cerem prefera asasinatul.

Ziua trecu fără incidente. Hildegarde, însoţită de oamenii din OSCE se dusese la spital ca să afle noutăţi în legătură cu Ylli Baci. *Strânger-ul* îşi recăpătase cunoştinţa şi se simţea destul de bine.

De două ori, Malko vorbise la telefon cu Joe Rocker, care reuşise să ajungă până la Fierze, ameţit de atâtea serpentine, după ce s-a rătăcit de douăzeci de ori. Înspăimântaţi de mizeria ce domnea la unicul hotel din Fierze, cei doi americani s-au decis să doarmă în maşină. Cel puţin, aşa o puteau păzi de hoţi. Cu portierele încuiate, cu armamentul pe care îl aveau, nu riscau mare lucru.

Malko privea cum se lasă seara. Dacă totul mergea bine, în douăzeci şi patru de ore, va fi la Tirana. Din nefericire, fără Mohammad Al Jafar!

Nu avea să uite prea curând Bajram Curri... Şi partida încă nu se încheiase. Desigur o dată ce va fi în Hummer, echilibrul de forţe va fi altul. Joe Rocker şi Mark Adams erau nişte *field officers* experimentaţi şi aduceau cu ei o mitralieră uşoară, lansatoare de grenade şi veste antiglonţ din kevlar. Singurul lucru care îl neliniştea era prezenţa lui Hildegarde, în cazul în care trebuiau să treacă prin forţă. Oricum, nu putea să o lase în urma sa.

El înălţă capul. De afară se auzea zgomotul unui motor şi-l văzu pe „*Wild Bill*" Donovan coborând dintr-un 4x4 al OSCE, ducând un pachet lung de un metru cincizeci. Englezul se opri în faţa lui Malko.

— Totul este în regulă?

— Până acum, da. Aţi fost la cumpărături?

„*Wild Bill*" zâmbi.

— Nu. Am asistat la un arbitraj. Veniţi sus. Vreau să vă arăt ceva.

Ei intrară în biroul OSCE. Donovan desfăcu cu grijă pachetul, iar Malko văzu apărând o armă ciudată. Era un fel de puşcă cu o ţeavă enormă, terminată cu un mecanism ciudat, peste care se afla o lunetă şi o duză. Tot ansamblul era prevăzut cu un bipied.

— Ce mai e şi asta? întrebă Malko stupefiat.

— O armă total nouă, zise englezul. Este un RT 20 Authis-Slam, fabricat în Franţa de Stop-Son. Este o puşcă cu calibrul de 20 mm.

— Dar este un adevărat tun, nu o puşcă! îl corectă Malko. Cu siguranţă, chestia asta nu se sprijină în umăr.

— Hai să zicem că este un tun individual, explică „*Wild Bill*" Donovan. Are o şmecherie extrem de interesantă: prin duză se injectează un gaz ce reduce în mod considerabil reculul. Graţie acestui procedeu, RT 20 are un recul mai mic decât Mac Milan 12,7. Iar cu drăcia asta poţi distruge cu uşurinţă un vehicul blindat de la o mie opt sute de metri!

Malko se aplecă şi cântări arma.

— Este destul de grea.

— Optsprezece kilograme, preciză englezul. Cu toate astea este transportabilă, ia priviţi cu ce trage…

El luă o mână de mini-obuze dintr-o cutie metalică şi i le arătă lui Malko.

— Sunt HEI, High Explozive Incendiary. Cu astea transformi în căldură şi lumină orice vehicul. Este o armă formidabilă. Dacă aş fi avut-o în Malvine…

— Unde aţi găsit-o?

— La un traficant croat. Poliţia locală voia să i-o umfle. Toată lumea a fost de acord ca să mi-o încredinţeze mie. UCK ar fi fost extrem de interesată: nu costă decât cincisprezece mii de dolari. Bine, putem să pregătim petrecerea! Am mai adus şi un purcel de lapte ca să sărbătorim ultima dumneavoastră masă aici.

El aruncă o pânză peste uriaşa puşcă şi se întoarse către Malko.

— Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de bucătărie. Peste două ore, coborâţi în hol. Iar *beautiful lady* să se facă frumoasă. Am poftă să mă distrez niţel, prea mare plictiseală domneşte în gaura asta de şoarece.

— Ce mai ştiţi despre Fatmir Cerem?

— Este la el acasă, la priveghiul fratelui său.

*

* *

Fatmir Cerem, aşezat pe un scaun în faţa sicriului fratelui său mai mic, cu capul în mâini, încerca să-şi canalizeze ura către cei pe care îi considera vinovaţi de tot dezastrul. Acesta era al doilea frate pe care îl pierdea, când el nu reuşise să-l răzbune complet nici pe primul! Pentru acesta va fi chiar şi mai dificil; ucigaşul nu era albanez, iar regulile kanoun-ului nu se puteau aplica asupra lui. Ca să spele ruşinea suferită în plin oraş, trebuia o răzbunare exemplară, feroce, pe care să n-o uite nimeni. El ridică capul. Tatăl său, copleşit de durere intra în cameră. Fatmir Cerem se repezi să-l sprijine pe bătrânul care se clătina pe picioare.

— Cred că ştii ce ai de făcut, fiule, zise patriarhul cu o voce sumbră. Vreau să mor cu sufletul împăcat.

— Aşteaptă până mâine şi-ai să vezi! zise ameninţător Fatmir Cerem. Vei fi mândru de mine.

„*Wild Bill*" Donovan puse cu respect pe masă două sticle de şampanie Taittinger Comtes de Champagne. Malko le examină etichetele, să vadă dacă nu sunt falsificate, dar englezul îl asigură imediat.

— Mi le-a adus un contrabandist. A furat mai multe navete în portul Ancona.

Hildegarde Neff îşi făcu apariţia. Era superbă! Un pulover din mătase gri extrem de mulat şi o fustă la fel de strâmtă îi puneau în valoare minunatele picioare acoperite cu ciorapi gri. Malko o privi uimit. Tânăra nu se îmbrăcase cu el de faţă.

— De unde ai luat hainele astea?

— Le-am adus cu mine, spuse ea surâzând. Este foarte excitant un pic de lux în ţara asta feudală, nu?

„*Wild Bill*", fascinat, scoase dopul primei sticle, al cărei conţinut începu să se reverse din belşug pe masă! Abia avură timp să-şi umple paharele. Adjunctul lui, un irlandez taciturn, avea sarcina să supravegheze holul hotelului. Mort de frică, patronul se hotărâse să doarmă în altă parte. Imediat ce purcelul de lapte fu pregătit, bucătarul îşi ceru voie să plece şi el.

Şampania gâdilă în mod plăcut papilele gustative ale lui Malko. Era mai mult decât neaşteptată această petrecere în acest colţ uitat de lume. Hildegarde îl sorbea din ochi. Malko se aşeză alături de ea strecurându-i o mână pe sub fustiţă şi atinse şarpele jartierei, simţind cum îi creşte concentraţia de adrenalină din sânge... Ea îi şopti la ureche:

— La Tirana am remarcat că îţi plac femeile sofisticate... Am vrut să-ţi fac o surpriză.

O lungă rafală de Kalaşnikov răsună în depărtare, iar ei tăcură, încordându-şi auzul, câteva secunde. Fusese o falsă alertă. Ambianţa din această sală goală şi slab luminată era aproape ireală. Hildegarde îl duse irlandezului o porţie de purcel şi o sticlă cu Defender. Lui nu-i plăcea şampania. „*Wild Bill*" Donovan îşi ridică paharul cu şampanie, întorcându-se galant către Hildegarde, Neff.

— În sănătatea dumneavoastră, *beautiful lady!*

El goli paharul dintr-o dată, apoi îl umplu din nou. Şampania era delicioasă, bine frapată, iar purcelul de lapte era tocmai bine fript, aşa că Malko nu se putu abţine să nu mângâie coapsa lungă a tinerei femei. Uneori viaţa putea oferi bucurii neaşteptate. Ziua se termina mai bine decât începuse.

Din nou răsună o lungă rafală de puşcă-mitralieră...

„*Wild Bill*" Donovan, ameţit deja, goli aproape singur sticla cu Taittinger. Când se ridicară de la masă, nu mai rămăsese nici măcar o picătură. Malko o înlănţui pe Hildegarde şi o ridică aproape pe sus, ducând-o în camera lor. Ajunşi acolo, el o lipi de perete, cu mâna pe sub fusta ei, alunecând de-a lungul ciorapului, până ce ajunse la pielea goală. Ce senzaţie ameţitoare! Femeia se lăsa în voia lui, îndepărtând puţin picioarele ca el să o poată mângâia mai bine. În oglinda spartă a vechiului şifonier, el putea să-i vadă coapsa goală, ciorapul gri, şarpele negru al portjartierului. Excitaţia născută din pericol era amplificată de inventivitatea erotică a tinerei jurnaliste. Malko începu să-i ridice puloverul, îi desfăcu sutienul ca să poată frământa sânii magnifici. Ei se legănau în micuţa cameră, izolaţi de restul lumii în visul lor erotic. Brusc, Hildegarde îl desfăcu pe Malko la pantalon şi se lăsă în genunchi în faţa lui, începând o felaţie frenetică, cu fesele arcuite, ca o pisică în călduri. Dezlănţuit, el îi apăsă capul, iar nemţoaica gemu încântată. Această atitudine de totală supunere îi dădu curaj lui Malko.

— Am de gând să te violez, spuse el.

El se smulse din gura ei, apoi o împinse către pat, făcând-o să îngenuncheze pe covor, apoi el trecu în spatele ei şi îi ridică fusta. Dădu la o parte fâşia îngustă din nailon şi o penetră dintr-un singur avânt. La început nu crezuse că va reuşi să o sodomizeze, din cauza rigidităţii de care femeia dădea dovadă.

Brusc însă, ea se relaxă şi Malko simţi că este primit în străfunduri. Femeia scoase un geamăt răguşit. Malko o ţinea bine cu amândouă mâinile de coapse şi „o lucra” cu brutalitate. Simţea o plăcere atât de violentă, încât în momentul juisării el scoase un urlet sălbatic. Hildegarde se arcuia sub el, scuturată la rândul ei de un orgasm pe cât de puternic, pe atât de neaşteptat.

Malko rămase puţin în ea, respirând sacadat. Femeia întoarse capul către el şi-i şopti:

— Niciodată nu am mai făcut asta! A fost sălbatic! De necrezut! Mai întâi o durere îngrozitoare, dar apoi... Nu ştiu ce s-a întâmplat, am simţit că mă inund de plăcere, de parcă aş avea în mine un suflet de căţea.

Malko înălţă capul şi observă că lăsase uşa de la cameră deschisă.

*

* *

Hildegarde adormise brusc, după oboseala orgasmului.

În ciuda interludiului sexual, Malko reuşi cu greu să adoarmă, cu toate că îşi reglase alarma ceasului Breitling B-1 să sune la ora şapte dimineaţa. Închise ochii abia la trei dimineaţa, nu pentru mult timp însă. Soneria telefonului Inmarsat îl trezi la ora şase. El se repezi la aparat intuind că este vorba de o nenorocire. Vocea încordată a lui Joe Rocker îl făcu să se trezească de-a binelea.

— Acum suntem în pană! făcu acesta. Este imposibil să pornim împuţita asta de maşină.

În fundul Albaniei nu aveau de unde să găsească un specialist în acest gen de maşini.

— Ce vreţi să faceţi acum? întrebă Malko.

Dacă nu primea ajutorul agenţilor CIA, tot planul lui era la pământ.

— O să sunăm la garajul puşcaşilor marini de la ambasadă. Poate ne pot da vreun sfat. Pentru moment, dorm încă.

— Bine, făcu Malko, mai vorbim după ce reuşiţi să depanaţi maşina.

De data asta, chiar că nu mai putu să închidă ochii.

*

* *

Cele trei maşini 4x4 se opriră în faţa spitalului din Bajram Curri. Din ele coborâră vreo zece gealaţi, care se îndreptară

către serviciul de urgenţe. Un medic îşi făcu apariţia crezând că sosesc noi răniţi şi îi întrebă cu ce îi poate ajuta.

— *Ku eshte Ylli Baci?*[58] întrebă unul dintre ei.

— Ylli Baci? Nu ştiu, răspunse medicul.

Bărbatul care pusese întrebarea se dădu cu un metru înapoi şi goli o jumătate de încărcător în stomacul acestuia. Masacrat, medicul se prăbuşi. Alertată de zgomotul împuşcăturilor, apăru o infirmieră care se opri paralizată sub ameninţarea armelor. Bărbatul repetă întrebarea.

— Ylli Baci a fost operat ieri, spuse ea bâlbâindu-se.

— Du-ne la el.

Cum femeia nu se mişca din loc, el îi înfipse ţeava armei în pântece arătându-i omul prăbuşit într-o mare de sânge.

— Vrei să o termini ca el?

Mută de teroare, femeia făcu semn că nu.

— Nu, nu. Vă duc imediat.

Ei o urmară până la primul etaj, unde ea se opri în faţa unei camere.

— Este încă slăbit, spuse ea. Nu trebuie să…

Cu violenţă, ei o împinseră la o parte şi deschiseră uşa salonului. Ylli Baci dormea încă. Era sub perfuzie şi avea drenul pus în abdomen. Şeful bandei se apropie şi-i smulse întâi perfuzia, apoi drenul. Ylli Baci se trezi urlând de durere. Primi o puternică lovitură de crosă peste gură care îi sparse mai mulţi dinţi. Doi bandiţi îl apucară de picioare şi îl dădură jos din pat. Începură să-l târască afară din cameră. În drum se ciocniră cu un grup de doctori şi de infirmiere, care le baraseră drumul. Un medic bătrân se aşeză în faţa lor.

— Nu aveţi dreptul să faceţi aşa ceva! zise el. Acest om a fost grav rănit. El se află sub protecţia mea.

— Tu eşti cel care l-a îngrijit?

— Da.

— *Qen!*[59] Nimeni nu are voie să-i îngrijească pe duşmanii lui Fatmir Cerem!

Spunând aceasta, banditul trase o rafală în pieptul bătrânului doctor, care muri pe loc. Ucigaşul se întoarse şi trase o altă rafală deasupra capetelor celor prezenţi, urlând ca un dement:

— Plecaţi de aici! Altfel vă zbor creierii la toţi!

[58] Unde este Ylli Baci? (n.a.).

[59] Câine, (n.a.).

Nefericiţii se împrăştiară, urmăriţi de rafalele care smulgeau din ziduri bucăţi întregi de mortal şi de lemn. Când culoarul se goli, oamenii lui Cerem îl târâră pe Ylli Baci către ieşire, lăsând în urma lor o lungă dâră de sânge. În timp ce coborau scările, capul rănitului se izbea din treaptă în treaptă, aşa că rănitul era deja inconştient când ajunseră cu el jos. Fu aruncat într-o maşină ce demară imediat traversând oraşul claxonând întruna.

Fatmir Cerem aştepta în mijlocul străzii principale, sprijinit de Land Cruiser-ul lui negru.

Oamenii săi îl aruncară pe Ylli Baci la picioarele şefului lor. Acesta îi privi ochii sticloşi şi chipul însângerat, făcu o mutră dezgustată şi întoarse capul.

— Perikli. Termină cu el.

Perikli Pano, vărul lui Ylli Baci înaintă palid la faţă. Cineva îi puse în mâini o puşcă Kalaşnikov. Cu mişcări de automat, el îndreptă ţeava armei spre pieptul vărului său, deschise focul şi descărcă toate gloanţele. Fatmir Cerem nu era însă mulţumit numai cu atât. El îi porunci unuia dintre oameni să aducă o secure şi, din trei lovituri îi detaşă capul de trunchi. Apoi strigă, făcând un semn către el.

— *Mire!*[60] Luaţi ăsta şi duceţi-l la hotel, ordonă el. Şi spuneţi-i câinelui de american că va muri înainte de apusul soarelui.

El îşi schimbase planurile legate de înmormântarea fratelui său. Oamenii continuau să se perinde prin faţa sicriului, aducând ultimul lor omagiu. Mortul urma să fie înmormântat a doua zi în cimitirul din Bajram Curri. În Albania, nu se făcea ceremonie religioasă. Tot ritualul se petrecea acasă la rudele mortului şi la cimitir.

Fără să spună nimic, Perikli Pano luă capul vărului său apucându-l de părul creţ şi plecă spre hotelul *Ermal.* Dacă s-ar fi împotrivit, ar fi fost ucis pe loc.

*

* *

Capul se rostogoli pe dalele holului şi se-opri chiar în faţa recepţiei, exact în momentul în care Malko cobora scara. El îl zări pe vărul lui Ylli care tocmai voia s-o ia la fugă şi îl luă la ochi cu revolverul Beretta 92. Îngrozit, „*Wild Bill*" Donovan se pregătea să facă acelaşi lucru. El începu să ţipe la tânărul albanez, care le povesti îngrozit ce se întâmplase şi le transmise mesajul lui

[60] Bine, (n.a.).

Cerem. „*Wild Bill*” Donovan îl întrebă cu voce calmă:

— De ce nu vine şeful tău imediat aici?

— Pentru că trebuie să meargă mai întâi la Shenglin ca să conducă pe cineva, spuse albanezul. Mai întâi însă trece prin Tropoje. Vă rog să nu-i spuneţi că v-am spus asta.

— Nici acum nu funcţionează bacul din Komani?

— Nu. Nu mai există decât un singur drum practicabil, care trece prin Breglumie şi Fierze. Fatmir nu vrea să treacă prin Kukes, că este prea multă poliţie acolo. Dar nu încercaţi să fugiţi pe acolo. Şi-a trimis oamenii înainte de Breglumie. Sunt echipaţi cu un Pulimiot şi cu două RPG 7. Acum, lăsaţi-mă să plec. Altfel mă omoară şi pe mine.

— Du-te, zise englezul.

Malko se uita mut la oribila rămăşiţă umană. Nu crezuse vreodată că ar fi posibil aşa ceva. Ylli Baci plătise scump fidelitatea faţă de el. Malko simţi că i se face rău. Un uriaş sentiment de neputinţă îl copleşise…

„*Wild Bill*” Donovan se apropie de cap, îşi făcu cruce şi îl luă de jos, aşezându-l pe biroul de la recepţie în faţa patronului ce era mai mult mort decât viu.

— Te vei duce la cimitir şi vei plăti un gropar. Apoi vei găsi trupul acestui nefericit şi îl vei îngropa împreună cu capul. Dacă nu faci asta, vei muri de mâna mea.

Albanezul apucă hârca şi plecă, ţinând-o ca pe o relicvă.

„*Wild Bill*” Donovan îi explică lui Malko noile planuri ale lui Cerem. Malko nu mai avu timp să-i răspundă căci îşi făcu apariţia Hildegarde.

— Vino la telefon, îi spuse ea.

Malko urcă sărind câte patru trepte deodată.

Era Joe Rocker, triumfător.

— S-a făcut! Am reparat-o! Era vorba de o şmecherie electronică ce se scurtcircuitase.

— Nu plecaţi încă, zise Malko. Vă sun eu peste câteva momente.

El coborî în biroul lui Donovan.

Examină atent harta atârnată pe perete. Fierze se afla pe malul stâng al Drinului, care curgea de la est la vest, în fundul unui mare canion, delimitând astfel teritoriul lui Fatmir Cerem. În acel loc, un pod trecea peste râu, făcând legătura între Fierze şi Breglumie.

— Oamenii lui Cerem sunt aşezaţi dincolo de Breglumie, comentă Donovan. Ştiu bine locul. Este o adevărată capcană. Dacă vor vedea Hummer-ul vor deschide foc.

Situaţia era clară.Ca să treacă din Bajram Curri pe celălalt mal, nu exista decât acest drum, celelalte două fiind tăiate, unul din cauza podului luat de ape, celălalt de o surpare de teren. Chiar având Hummer-ul, americanii nu aveau nici o şansă în faţa lansatoarelor de rachete. Fatmir Cerem îşi montase bine capcana.

Malko examina cu atenţie harta, căutând o soluţie. Un drum continua după Fierze, de-a lungul râului către sud, până în satul Agripe.

— Nu mai există şi alt pod?

— Nu. Este un canion extrem de îngust, cu pereţi abrupţi. Ce vedeţi pe hartă cu marcaj de drum, este în realitate o potecă nenorocită. Există numai nişte punţi din lemn şi din frânghie pe care pot trece localnicii de pe un mal pe altul. Malko privea fascinat harta. O idee îi încolţea în minte.

— Dacă Fatmir merge la Shenglin, va trece pe drumul ăsta?

— Numai dacă nu poate zbura, făcu englezul. Bacul din Komani nu merge, iar prin Kukes, trebuie să facă un ocol de şase ore!

Malko se întoarse către el.

— În cazul acesta, dacă mă ajutaţi puţin, am o mică şansă să-mi închei socotelile cu Fatmir Cerem şi amicii săi.

Capitolul XX

De îndată ce se îndepărta puţin de Bajram Curri, ceea ce pe hartă figura ca drum ce ducea spre Breglumie nu era decât o potecă abia săpată în stâncă, constituită dintr-un şir de serpentine în formă de agrafă, urmărind conturul muntelui. Nu era o operă de artă. Drumul era plin de pietre şi de gropi.

„*Wild Bill*" Donovan conducea Land Rover-ul fără opriri, sărind din groapă în groapă. Pe o parte se vedea peretele abrupt al stâncii, iar de cealaltă parte, prăpastia, ale cărei adâncuri nu se zăreau din cauza ceţii groase.

Cei doi bărbaţi erau tăcuţi. Grandoarea peisajului nu reuşea să-i facă să uite că erau pe cale să-şi trăiască ultimele clipe într-o înfruntare în care şansele erau de partea duşmanului…

Plecaseră din Bajram Curri cu o oră mai devreme şi nu întâlniseră decât un singur vehicul, un taxi colectiv plin ochi, asemănător cu acela cu care plecase Hildegarde. După ce Malko îşi pusese la punct planul, lucrurile se desfăşuraseră cu repeziciune. Mai întâi au exfiltrat-o pe jurnalista germană. Adjunctul irlandez al lui Donovan a condus-o în staţia de taxi, cumpărându-i un bilet până la Fierze. Ea păstrase Inmarsat-ul şi cei o sută de mii de dolari, ascunşi în fundul unei poşete de piele. Cum nimeni nu bănuia nimic, nu avea de ce se teme. După ce au controlat taxiul, oamenii lui Cerem au lăsat-o liniştită pe nemţoaică, femeile fiind excluse din *kanoun.* Odată ajunsă la Fierze, ea trebuia să se instaleze la hotelul ce-i speriase pe cei doi *field officers* şi să aştepte acolo cu telefonul activat.

După plecarea lui Hildegarde, Malko se asigură de faptul că Cerem nu plecase încă la Shenglin. Treaba asta a fost uşoară deoarece acest bandit nu putea trece neobservat. Englezul se oprise la o staţie de benzină, chiar înainte de ieşirea din Bajram Curri, punct de trecere obligatoriu pentru a intra pe drumul către Breglumie. În Albania toate pompele se aflau în interiorul unor construcţii păzite cu stricteţe. Bătrânul care ţinea benzinăria le spuse că Cerem nu trecuse încă pe acolo.

Aşadar nu le rămânea decât să treacă la treabă.

*

* *

Fatmir Cerem străbătea în lung şi în lat micuţa piaţă din Tropoje, ca un leu în cuşcă, sub privirile curioase ale soldaţilor din UCK, zorindu-şi oamenii care întârziau în cafenele În faţa *byrek-ului* şi a halbelor cu bere. Era negru de furie. Cu prilejul acestei călătorii, reuşise să se întâlnească pentru câteva minute cu amanta sa, Vilma Zguro, într-un lan de pe marginea drumului, ca s-o anunţe că nu o poate lua cu el. Nu avea de gând să-şi petreacă noaptea la Shenglin, fiind nevoit să se întoarcă acasă pentru înmormântarea fratelui său de a doua zi.

Ca de obicei, tânăra femeie nu protestase, dar îi stârnise dorinţa, exasperându-l.

În cele din urmă, el îl văzu pe Mohammad Al Jafar apărând dinspre sediul UCK, cu o geantă mare în mână. Sudanezul îi adresă un zâmbet recunoscător binefăcătorului său.

— „Colonelul” soseşte în curând, îl anunţă el. Nu suntem în întârziere.

— Aproape. Vaporul pentru Bari pleacă la ora patru, mormăi Fatmir Cerem.

— Ne apropiem, spuse Donovan.

De câţiva kilometri, de la înălţimea pe care şerpuia drumul, se putea vedea canionul prin care curgea râul Drin, între doi pereţi stâncoşi. Priveliştea îţi tăia respiraţia prin măreţia ei. Englezul încetini şi apoi opri maşina pe un promontoriu natural, chiar înainte de o curbă. În apropiere se aflau câteva din cele şapte sute de mii de cazemate abandonate, vestigii ale nebuniei lui Enver Hodja. Cei doi bărbaţi coborâră din Land Cruiser.

— Unde ne aflăm? întrebă Malko.

— La cinci kilometri de Breglumie, pe drum. Dacă mergeţi către vest, la trei kilometri de aici, veţi găsi un drum folosit de păstori, ce coboară până la râu.

Malko ar fi dorit acum ca minunatul său Breitling B-1 să aibă şi o busolă…

El se uită în jurul său: nu se vedea nici un suflet. Terenul stâncos, acoperit cu o vegetaţie pipernicită, nu putea hrăni decât caprele. Un vânt rece sufla dinspre est. „*Wild Bill*” Donovan se aplecă în maşină şi scoase din ea puşca cu calibrul de 20 mm, împreună cu o pungă cu muniţii şi le întinse lui Malko.

— Nu vi le mai cer înapoi…

Malko luă arma grea şi o puse jos, pe bipedul ei. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile îndelung.

— Mulţumesc pentru tot, făcu Malko.

— *Take care*[61], făcu englezul cu simplitate.

El se urcă în maşină, apoi se întoarse şi îi strigă prin fereastra deschisă:

— Nu mă întorc imediat în Bajram Curri. La un kilometru de aici, se află un drum ce duce către satul Salimaj. Voi aştepta acolo şi voi cumpăra nişte peşte. Nu vreau să am vreo întâlnire neplăcută pe drum.

El demară, lăsând un nor gros de praf în urmă, apoi dispăru după curbă. Malko nu-şi pierdu timpul. Cu Rt 20 pe umăr, el începu să se caţere către o cazemată din apropiere, făcând să-i alunece pietre de sub picioare. Peste zece minute, el aşeză monstruoasa puşcă alături de cazemată. Soarele începuse să ardă. După o jumătatea de oră de muncă grea, el reuşi să degajeze intrarea cazematei invadată de tufişuri. El instală puşca înăuntru, nelăsând în afară decât capătul ţevii. În interiorul cazematei domnea un miros pestilenţial, căci ciobanii îl foloseau drept W.C. Avea însă şi un enorm avantaj: nimeni nu mai acorda vreo atenţie acestor cazemate ce ajunseseră să facă parte din peisaj.

Malko ieşi afară şi se plasă la o distanţă apreciabilă. Era perfect. Trebuia să se concentreze ca să poată observa ţeava puştii care nu reflecta lumina soarelui. El se întoarse în cazemată, propti bine bipedul cu ajutorul câtorva pietroaie şi se asigură că gazele arse vor fi bine evacuate. Apoi îşi îndesă nişte tampoane groase de vată în urechi. În spaţiul acesta redus, detonaţia ar fi putut să-i spargă timpanele. Aşezat pe un bloc din beton, el puse puşca la umăr, îşi apropie ochiul de lunetă, orientând arma către drum astfel încât să aibă o bună parte din el în linia de foc. Din acest moment, nu mai putea să se mişte, pândindu-şi prada. Nu avea prea mult timp la dispoziţie ca să acţioneze.

Încercând să nu se gândească la duhoarea îngrozitoare, el se concentra asupra drumului, rugându-se ca planul său disperat să funcţioneze.

Dacă totul se petrecea cu bine, el avea să lase acolo puşca. Îşi şterse pe blugi mâinile umezite de transpiraţie şi-şi îndesă şi mai bine vata în urechi. Planul lui era simplu. Fatmir Cerem urma să apară din clipă în clipă. Călătoria lui la Shenglin nu putea să aibă

[61] Fiţi atent, (n.a.).

decât un singur scop: să-l conducă pe Mohammad Al Jafar către libertate. Teroristul sudanez urma să se afle în maşina lui... Puteau însă să existe destule date necunoscute lui.

Primul lucru şi cel mai important era să ştie în care dintre maşini călătorea banditul. Dacă mergea cu Land Cruiser-ul lui obişnuit, Malko putea să-l recunoască imediat. Dacă nu, riscurile creşteau considerabil. O puşcă cu calibrul 20, nu era o armă cu tir rapid. Putea să tragă trei cartuşe pe minut. Malko nu era antrenat, iar adversarii săi aveau să reacţioneze imediat.

În afară de asta, nu cunoştea natura exactă a impactului muniţiei HEI. Potrivit celor spuse de Donovan, ea era capabilă să distrugă un vehicul cu ocupanţi cu tot, dintr-o singură lovitură. Malko era obligat să testeze acest lucru chiar în timpul luptei. Dacă lucrurile se adevereau, îi mai rămânea escorta. Avea puţine şanse ca să aibă suficient timp pentru a distruge şi celelalte maşini înainte ca ocupanţii să le părăsească. Or aceştia ar fi sărit imediat să ia cu asalt cazemata. Sofisticata puşcă nu i-ar fi servit în acest caz. Malko era obligat să fugă imediat după lovitură. Aşa cum spun anglo-saxonii: *Hif and run*[62].

Partida avea să se decidă în câteva secunde. Imediat după ce lovea maşina, el se va strecura afară din cazemată şi va fugi înspre est, pe poteca semnalată de Donovan. Partea proastă a trebii era că va fi total descoperit. Pistolul său nu-i era folositor de la distanţă şi tot ce-şi dorea acum era ca oamenii lui Cerem, să fie nişte ţintaşi răi.

Avea de străbătut o cursă mortală contra-cronometru...

Şi mai era o ultimă necunoscută: Înainte de plecare, îl contactase pe Joe Rocker, care se afla în continuare la Fierze, ca să-i comunice schimbările survenite în plan şi poziţia punţii aflate peste râu. Dar *field officer* nu cunoştea locurile şi se putea rătăci. Fără ajutorul lui, Malko era un om mort, în cazul că adversarii săi l-ar fi urmărit până la râu.

El lăsă ochii în jos pe cadranul ceasului. Era ora unsprezece şi treizeci şi cinci de minute. În mod normal, Fatmir Cerem nu trebuia să întârzie. Dacă vărul lui Ylli Baci se răzgândise şi îi dezvăluise şefului său adevărul, acesta putea să-şi schimbe traseul. Malko era decis să aştepte până la ora prânzului. Apoi, avea să lase puşca acolo şi să plece către râu. Trebuia să-şi salveze pielea, chiar dacă nu-şi îndeplinea misiunea... De altfel,

[62] Loveşte şi fugi, (n.a.).

principalul său obiectiv nu mai era Mohammed Al Jafar, ci Fatmir Cerem. Asta din cauza uciderii odioase a lui Ylli Baci. Principiile lui Malko nu suportau acest gen de violenţe gratuite. Oamenii de genul lui Cerem nu erau decât nişte animale turbate. Trebuiau eliminaţi.

El clipi din ochi. Din cauza încordării cu care privea drumul, începuse să lăcrimeze.

Se scurseseră doar trei minute de aşteptare. Lungi ca trei secole.

*

* *

Cele trei vehicule apărură din curbă în relanti ca într-un film. În ciuda concentraţiei sale, Malko tresări puternic. Creierul începu să lucreze cu repeziciune, analizând ceea ce vedea.

Cu ajutorul lunetei, maşinile 4x4 se vedeau ca şi cum ar fi fost la douăzeci de metri distanţă. În faţă mergea cea roşie, pe care o mai văzuse. La mijloc mergea Toyota Land Cruiser neagră, cu perdelele lăsate. Prin acoperişul decapotabil se vedea bustul unui bărbat care stătea în spatele unei puşti-mitralieră Pulimiot, instalată pe un bipied. Vehiculul avea trei banchete şi putea transporta opt sau nouă pasageri. La urma convoiului venea un Land Rover alb Discovery. Cu inima bătând nebuneşte, Malko urmărea deplasarea vehiculului din centru, ce parcursese deja o treime din distanţă, aflându-se în linia de foc a lui Malko.

Acesta urmări prin lunetă deplasarea maşinii, apoi, după ce îi estimă viteza de deplasare, ochi puţin mai în faţă şi apăsă pe trăgaci. Deşi era pregătit psihic, detonaţia formidabilă ce urmă îl luă prin surprindere. Nu mai auzea nimic, iar mirosul de cordită arsă îl îneca. Reculul însă fusese suportabil.

Se uită la convoi şi îşi reprimă o înjurătură. Cele trei maşini îşi continuau drumul. Arma sa trăsese mai în faţă. Detonaţia şi flacăra ei îi alertase însă pe oamenii lui Cerem, care accelerară. Lui Malko îi mai rămâneau doar câteva secunde.

Cu mişcări febrile, el manevră culasa, expulzând dulia. Apoi introduse pe ţeavă un nou cartuş. Apropiindu-se de lunetă, ochi Land Cruiser-ul şi apăsă pe trăgaci.

Peste un sfert de secundă, maşina se transformă într-o minge de foc. Explodând ca un fruct copt, ea mai parcurse câţiva metri înainte de a se prăbuşi în prăpastie. Malko se afla încă în cazemată când auzi o a doua explozie şi o coloană de fum negru

se ridică din prăpastie.

Celelalte două maşini se opriră. În momentul în care ieşi din cazemată, Malko văzu cum din ele săreau mai mulţi bărbaţi înarmaţi cu puşti Kalaşnikov. Din fericire pentru el, primul reflex al acestora fu să se pună la adăpost, neştiind cu cine au de-a face. Astfel, el putu să parcurgă vreo două sute de metri mai înainte ca să izbucnească primele împuşcături. Un glonţ ricoşă alături, iar el se aruncă la pământ.

Dinspre drum se pornise o adevărată rafală. El întoarse capul. Oamenii lui Fatmir Cerem începuseră să escaladeze muntele, urmărindu-l. Malko începu să fugă mâncând pământul. La picioarele lui se vedea râul, dar nici urmă de punte. Efortul supraomenesc îl făcea să respire cu gura larg deschisă. Deodată, o piatră îi alunecă de sub picioare şi începu să se rostogolească la vale. Tocmai în momentul în care unul dintre urmăritori era gata să-l ajungă...

Căderea îi salvase deocamdată viaţa. Gloanţele îi şuierau pe deasupra capului, în timp ce el se prăvălea ca un bolovan pe panta abruptă. Când în cele din urmă se opri, nu mai văzu pe nimeni! Creasta muntelui îl împiedica să-i vadă pe urmăritori. În ciuda durerii din piept – care încă îl mai supăra din cauza vechii răni din Hong Kong – el îşi reluă cursa, alergând în zigzag. Bine era ca „Wild Bill" Donovan să nu se fi înşelat în privinţa punţii. Cât vedea cu ochii, pantele erau ca nişte ziduri abrupte de o parte şi de alta a râului..

Era convins că urmăritorii săi nu vor renunţa să-l caute. Îl vor ucide ca pe un iepure. Deodată se trezi pe un promontoriu de unde vedea Drinul. Nici urmă însă de vreun podeţ. O luă la fugă către cotul apei şi în urma sa apărură câteva siluete.

Cu un efort disperat, el reuşi să ocolească promontoriul şi văzu râul dincolo de cotitură. Atunci văzu puntea!

Era o pasarelă volantă, întinsă între cele două maluri. Vântul o făcea să se legene. La ea ducea o cărare ce şerpuia de-a lungul râului. Pe celălalt mal, cărarea se continua. Nu se vedea însă nici o urmă de Hummer!

*

* *

Cu sufletul la gură, Malko examină peisajul. Nu se vedea nici ţipenie de om şi nu era nici o maşină. Ce se întâmplase oare? Oricum, aici nu putea să rămână. Din nou răsunară împuşcături.

Urmăritorii său ocoleau acum promontoriul, trăgând în direcţia lui.

De la distanţa aceea, Beretta 92 îi era total nefolositor... În fiecare secundă putea fi atins. În goana sa pierdu un pantof şi pierdu câteva clipe preţioase ca să-l recupereze. Era imposibil să alerge desculţ pe pietrele ascuţite. Picioarele îl dureau îngrozitor, transpiraţia îi îneca privirea, iar plămânii erau gata să explodeze. Până la urmă reuşi să ajungă pe cărarea ce ducea la pasarelă. Aceasta se balansa la douăzeci de metri distanţă de el. Din păcate, cărarea de pe cealaltă parte a râului era total pustie!

Îşi adună toate forţele ca să străbată drumul până la pasarelă şi brusc văzu maşina ce venea în direcţia lui, de-a lungul râului. La început, crezu că este vorba de Hummer, apoi văzu că este un 4x4 ce se apropia în viteză. În el nu puteau fi decât oamenii lui Fatmir Cerem. De Hummer, nici pomeneală!

Disperat, Malko se angajă pe pasarela care se legăna la zece metri deasupra apei. Balansul ei se mări de o manieră îngrozitoare. Scândurile scârţâiau sub picioare. Parcă executa un număr de circ. Atunci se întoarse. De astă dată nu mai avu nici un dubiu: prin oglinda din faţă dreapta a vehiculului văzu ţeava unei arme şi flacăra unei împuşcături.

El continua să înainteze, cât de repede posibil, cu plămânii în flăcări. Furia îl îneca. Nu vedea nici un loc în care să se poată ascunde. Cărarea şerpuia între râu şi peretele abrupt al stâncii. Avea să fie o ţintă perfectă. Atunci alunecă, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în râu. O rafală se auzi aproape de el. Întâi crezu că vine dinspre adversarii săi. Dar i se păru că zgomotul suna altfel. Ridică privirea şi simţi că leşină. Hummerul venea către el, hurducându-se pe cărare, aproape neobservat din cauza vopselei de camuflaj, galben cu maro. Rafalele pe care tocmai le auzise erau produse de arma unuia dintre ocupanţii săi.

*

* *

Hummer-ul sosi în faţa pasarelei chiar în clipa în care Malko, epuizat, ieşea la mal. Se auzi o explozie surdă apoi o alta, cu mult mai violentă. Bărbatul din Hummer, tocmai aruncase o grenadă de 40 mm M 79, nimerind din plin maşina 4x4 ce se afla de cealaltă parte a râului.

Aceasta derapă şi alunecă în apa care o înghiţi în câteva secunde. Joe Rocker şi Mark Adams săriră din Hummer şi îl

ajutară pe Malko să se ridice în picioare.

— Pentru Dumnezeu! Unde aţi fost? îi întrebă el de îndată ce îşi reveni puţin.

— Mai există şi o altă pasarelă, îi explică Joe Rocker, la o milă distanţă în amonte! Acolo vă aşteptam când am auzit împuşcăturile...

Malko avea o senzaţie stranie, de parcă interlocutorii săi s-ar fi aflat la mare distanţă. Brusc îşi dădu seama că urechile îi sunt astupate cu tampoane de vată... Le scoase, dar auzul nu i se îmbunătăţi.

— Trebuie să o recuperăm pe Hildegarde Neff, spuse el. Ne aşteaptă la hotelul din Fierze. Asta în cazul în care a ajuns cu bine.

Malko avea senzaţia că inspiră foc. Hummer-ul se întoarse din drum şi, peste zece minute, ajungeau la Fierze. Hildegarde lua o cafea pe terasa singurei cafenele din oraş. Ea se repezi şi îl îmbrăţişă pe Malko. Peste încă cinci minute erau în drum către ruta Kukes-Shkoder. Pulsul lui Malko nu reuşea să se calmeze.

— Îmi este sete, spuse el.

Mark Adams îi întinse o sticlă cu apă minerală, din care bău cu nesaţ. Ceva mai potolit, el se întreba ce se întâmplase oare cu Fatmir Cerem şi cu Mohammad Al Jafar. Oboseala însă îl birui şi adormi fără să-şi dea seama. Când deschise ochii, se aflau într-o piaţă plină de animaţie.

— Unde suntem? întrebă el.

— În Lehze, îi răspunse Joe Rocker. Alimentăm maşina şi plecăm. Vom ajunge la Tirana peste o oră.

Dormise cinci ore! Malko voi să facă puţină mişcare. Când se dădu jos din maşină nu-şi putu stăpâni un ţipăt: tot trupul îl durea, muşchii, carnea, chiar şi oasele. În cădere se lovise pe tot corpul.

— Apropo, zise el, unde sunt dolarii?

Hildegarde zâmbi.

— Aici. Cu un cadou de la „*Wild Bill*".

Ea deschise geanta din piele şi apăru o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne.

— Mi-a spus să o bem în sănătatea lui, adăugă jurnalista germană.

Malko se aşeză pe banchetă, lipindu-se de tânăra femeie. Era fericit că este în viaţă.

*

* *

Malko stătea întins gol în patul său, în cea mai frumoasă cameră din hotelul Rogner, cu vedere înspre grădină, când aparatul Inmarsat al lui Hildegarde sună. Ziarista îi masa uşor nenumăratele vânătăi şi hematoame, încercând să îi aline durerea din muşchi. De când se întorsese la Tirana, cu o seară înainte, dormise continuu fără vise. După ce se trezise, făcuseră onorul sticlei de şampanie primite de la „*Wild Bill*" Donovan.

Îi mai răsunau încă în urechi împuşcăturile iar imaginea Land Cruiser-ului în flăcări îi stăruia pe retină. Hildegarde îi întinse receptorul.

— Este pentru tine!

— *Well done! Well done!*[63] se auzi vocea de stentor a lui „*Wild Bill*" Donovan.

— Unde vă aflaţi? îl întrebă Malko.

Vocea i se auzea atât de clar de parcă ar fi venit din camera cealaltă.

— În minunata mea vilă din Bajram Curri, răspunse englezul, îmi vine să cred că aveţi dreptul la o statuie alături de cea a fondatorului acestui vesel oraş...

— De ce?

— Fatmir Cerem este mort, la fel şi un alt frate. Mohammad Al Jafar a avut aceeaşi soartă alături de „colonelul" Pedrorika şi prietena acestuia.

— Care prietenă? întrebă Malko alertat.

— Nu ştiu cum o cheamă. Era o fată foarte drăguţă cu care venise de la Tirana. S-a prăjit la un loc cu ceilalţi cu maşină cu tot. Nu s-a mai găsit mare lucru din ei. Land Cruiser a căzut în prăpastie de la o înălţime de cincizeci de metri. Nu a mai rămas nimic din ea. Absolut nimic! Oricum, pot să recomand prietenilor mei puşca RT 20. Este o armă afurisit de bună, făcu el cu un râs feroce.

Malko întrerupse convorbirea, cuprins de sentimente contradictorii. Sufletul lui Ylli Baci, nefericitul strânger din CIA, putea să se odihnească în pace: era răzbunat. Mohammad Al Jafar nu avea să mai pregătească alte atentate. Dar el o omorâse în mod involuntar şi pe Mirella Bishka. Mirella, care îi trădase pe cei din Shik, dar care încercase să-l prevină în Bajram Curri. El

[63] Bine jucat, bine jucat! (n.a.).

închise ochii întrebându-se dacă ar mai fi tras în Land Cruiser ştiind că Mirella se află înăuntru. Cu mare tristeţe în suflet trebui să admită că ar fi tras.

Lumea paralelă, atât de feroce, în care era obligat să trăiască, îl forţa să fie dur şi nemilos.

SFÂRŞIT.